

34

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

TUDOR NEGOIȚĂ

Imprevizibilul joc

EDITURA MILITARĂ

Tudor Negoiţă

IMPREVIZIBILUL JOC

Roman

EDITURA MILITARĂ - 1977

Ilustraţia copertei:
AL. ANDREI

I. „Hello, boy!”

Străbătea cu pasul lui relaxat, de lungan flegmatic, holul mare al aeroportului Otopeni, alături de Dana, o puştoaică năltuţă, cu nas obraznic şi ochi de veveriţă. Dana insistase s-o conducă la aeroport, era prima deplasare pe care-o făcea în lotul naţional, ce-i drept ca rezervă, iar Vlad n-o putuse refuza. Mai ales după ce apucase să-i spună că avea ziua liberă. Ba poate avusese un anumit rol şi faptul că nu se cunoşteau decât de trei zile, reflectă Vlad amuzat.

— Dana!

— Da, dragul meu.

— Cine e tipul?

— Care tip?

— Blondul cu plete pe lângă care-am trecut adineauri.

— Nu ştiu, zise Dana. Nu l-am văzut niciodată, adăugă ea cu convingere, în timp ce-şi aranja din mers guleraşul alb, altminteri impecabil, al deux-pièce-ului cafeniu.

Îi venea de minune croiala costumaşului ăsta, culoarea la fel, se armoniza perfect cu faţa bronzată şi părul cu reflexe arămii. Dar Vlad se încruntă uşor şi o privi cu atenţie, ca şi cum cineva i-ar fi şoptit la ureche că Dana nu era Dana, ci o soră a ei geamănă, pusă pe şotii. În viaţă sunt unele întâmplări mărunte - îşi aminti el deodată cuvintele colonelului Dumitrescu - aparent lipsite de însemnătate, pe lângă care ai putea trece făcându-te că nici nu le-ai observat. Dar care, dacă te-apuci să le zgândăreşti... Dumitrescu îşi întrerupsese atunci remarca,

mulţumindu-se să ridice din umeri cu aerul său morocănos, iar el nu întrebase nimic, schimbaseră vorba. Până la cei 32 de ani pe care-i avea, Vlad constatase şi singur că în general nu-i bine „să zgândăreşti”, dacă vrei să nu-ţi complici existenţa. Acum, de pildă, avea sentimentul, greu explicabil, dar foarte clar, că dăduse peste o astfel de întâmplare şi că cel mai cuminte pentru liniştea zilei lui libere ar fi fost să lase lucrurile cum erau.

Totuşi, de ce naiba îl minţea Dana?!

Trecuseră cu numai câteva clipe în urmă pe lângă un individ cam plinuţ, blond, cu plete şi obraz de fată, care aruncase o privire spre Dana părând s-o recunoască. Vlad trăsese cu coada ochiului spre rezerva numărul unu a lotului naţional, care-l zărise şi ea pe blond, dar întorsese repede capul spre Vlad, îi aranjase puţin mâneca suflecată a cămăşii, spunând ceva despre „fetele care deja au venit”. Individul plinuţ răsucise atunci şi el capul, dar în direcţia opusă, înţelegând parcă intenţia Danei de a nu-l recunoaşte.

Sigur, era posibil ca totul să fi fost o simplă coincidenţă, ori o impresie pur subiectivă, şi Vlad ar fi putut să nu mai întrebe nimic acum, din moment ce Dana susţinea cu atâta fermitate că nu-l cunoştea pe blond. Dar pentru asta ar fi trebuit să nu fie Vlad.

Se opri lângă unul din fotoliile sălii largi, lăsă jos sacoşa de voiaj şi privi spre Dana cu capul puţin plecat, aşteptând parcă o revenire asupra celor spuse. Dar Dana îşi făcea de lucru cu brăţara subţire de la mână, care părea să o intereseze în mod deosebit.

— Să nu mai minţi, fată dragă, surâse Vlad. Nu te pricepi.

— Eu mint?! se zburli Dana.

— Vezi, începu Vlad, aranjându-i o buclă, un om nu poate fi atât de sigur că n-a mai văzut *niciodată* pe cineva, fără să arunce, reflex, încă o privire spre cel despre care

vorbeşte. Tu ai omis acest amănunt. Şi-ai întrebat „care tip?” doar ca să câştigi timp.

— Pisălogeala asta se cheamă „o scenă”?! izbucni Dana pe neaşteptate. În definitiv, de ce crezi că ai dreptul să-mi faci o scenă?

— Trucul numărul trei, observă Vlad. Supărarea agresivă când te simţi prins cu ocaua mică. Mai ştii şi altceva?

— Ah, eşti îngrozitor! Pur şi simplu, îngrozitor! Mi-au zis fetele că aşa am să păţesc cu... Chiar nu poţi să trăieşti fără să suspectezi în fiecare minut pe cineva?!

— Faci progrese, remarcă Vlad. Chestia cu „deformarea profesională” reuşeşte uneori! Dar eu n-am complexe, cine-i tipul?

— Împăratul Patagoniei!

— Şi mai bine acum! aprecie Vlad. Zeflemeaua reuşeşte deseori! Dar cel mai grozav e să spui adevărul. Cu candoare, s-ar putea ca tocmai asta să nu cred. Încerci?

Ochii Danei se opriră în ochii lui.

— Zău că aşa s-a prezentat, o luă ea în glumă. „Împăratul Patagoniei”! E un băiat amuzant! Ernest îl cheamă. Ernest Müller sau aşa ceva, mi-a făcut cunoştinţă cu el Nela, aseară. În hol la Lido!... Mai ai şi alte întrebări în loc de „drum bun”, dragul meu?

— De ce mi-ai ascuns că-l cunoşti?

— Pentru că văd cât eşti de gelos! Cât de groaznic eşti de gelos, fără nici un motiv, orice ai spune! Şi pentru că... ştiu unde lucrezi! Te cred în stare să mă opreşti să plec, aşa, ca să previi „o catastrofă”, desigur! Pentru o prostie ca asta! Ia spune, ai fi în stare?!... Vlad!

Privirea Danei era realmente alarmată.

— ...Îţi doresc succes la Ankara! Să nu veniţi fără cupă!

— Ah! Dar asta e cu totul altceva! se lumină Dana. Şi tu faci progrese rapide, meriţi un premiu! Îţi dau voie să mă săruţi, dar repede, au să ţipe la mine c-am întârziat.

Vlad privi ochii căprui cu sclipiri ştrengăreşti, se înclină uşor şi abia atinse cu buzele mâna fetei.

— Dacă vrei să mai fim prieteni, să nu mă mai minţi niciodată. Nu te pricepi, încă! Iar amatorismul m-a plictisit întotdeauna. Drum bun!

Văzu cum Dana îl privi cu atenţie, câteva clipe lungi, apoi îşi smulse mâna din mâna lui, luă geanta de voiaj, se răsuci brusc şi porni în fugă spre grupul de sportive care se grăbeau să intre în camera de control a aerogării.

Vlad se întoarse şi constată că, între timp, Ernest Müller dispăruse. Müller! Ernest Müller! Unde mai văzuse figura bălaie a nemţişorului ăsta?! Şi unde dispăruse?! A! La biroul de informaţii era!

Vlad se apropie cu pas lent şi mai apucă să audă cum, într-o germană corectă, funcţionara în costum de stewardesă îi explica blondului plinuţ:

— ... peste o oră şi jumătate, iar timpul este excelent, domnule, fiţi liniştit.

Ernest Müller mulţumi şi se îndepărtă.

— Dumneavoastră? întrebă funcţionara. Era o fată nostimă, pistruiată, cu părul roşu.

Vlad o privea cu un aer contemplativ, aşteptând de fapt ca Müller să se îndepărteze suficient de mult. Fata surâse, dar reveni de data asta în franceză:

— Doriţi o informaţie, domnule?

— Da, spuse Vlad în româneşte, cu o voce scăzută, luându-şi acum un aer afectat. În ce direcţie pleacă următoarele două avioane?

— Spre Ankara şi spre Viena, peste un ceas şi respectiv un ceas şi jumătate... De ce?

— Am... o dimineaţă liberă, explică Vlad senin. Mă gândeam să fac o mică plimbare, dar Viena sau Ankara... Hm, o să mă mai gândesc, hotărî el pe un ton din care era imposibil să-ţi dai seama dacă glumeşte sau o spune-n serios.

Se îndepărtă apoi în direcţia opusă celei luate de Müller, sub privirea nedumerită a funcţionarei roşcate, care parcă aştepta ca bărbatul să se întoarcă şi, izbucnind în râs, s-o întrebe dacă n-are cumva o după-masă liberă. Dar Vlad îşi continuă drumul preocupat.

Aşadar, Viena... Şi... interes pentru că nu cumva timpul să-i amâne plecarea...

De unde? De unde îl ştia pe acest Müller, care acum se aşezase cam cu spatele spre locul unde era Vlad şi fuma cu un aer neglijent, indiferent, absolut indiferent şi nepăsător faţă de tot ce era în jur? Alt truc vechi, chiar dacă acest Müller era mai stăpân pe el decât Dana. Şi-l chemă într-adevăr Müller?... Şi...?

Vlad coti pe coridorul larg al aerogării şi intră într-o cabină de telefon.

— Hotelul Lido?

— Da, vă rog, se auzi în aparat o voce bărbătească.

— De la O.N.T. sunt, începu Vlad precipitat, am o rugăminte la dumneavoastră.

— Da, vă rog.

— Un domn, Ernest Müller, are să ne achite preţul unui autoturism pe care l-a închiriat. Puteţi să-mi faceţi legătura cu camera lui?

— Nu, vă rog!

— Nu cumva a plecat? se nelinişti Vlad.

— Ba da, domnule, dar în oraş, revine, n-aveţi nici o grijă.

— Revine precis?

— Precis, a achitat chiar acum două ore preţul camerei pe încă o săptămână.

— A, mulţumesc! Încă o clipă, vă rog. Müller sunt mulţi. Domnul acesta pe care-l caut...

— E blond, grăsuţ, cu plete.

— Înseamnă că nu este el, făcu Vlad dezamăgit. Alt Ernest Müller nu aveţi?

— Nu, îmi pare rău.

— Iertaţi-mă pentru deranj!

— Pentru puţin...

Alt truc vechi deci, pe care, meticulos, Müller nu se sfiise să-l folosească. Avea interes ca cei de la hotel şi deci oricine s-ar fi interesat despre el să nu bănuiască măcar că pleacă azi. De ce?

Ernest Müller! Müller, Müller, Müller!

Şi deodată Vlad îşi aminti. Cu trei zile în urmă, îl zărise pe acest Müller pe o bancă, în părculeţul unei piaţete a oraşului. Müller stătea cu un ziar în mână, părând că aşteaptă pe cineva, iar ei îl crezuseră chiar „o cunoştinţă” a celui după care umblau. Se dovedise totuşi că nu era aşa şi acţiunea continuase, uitase complet de acest Müller, până acum.

Şi totuşi... nu numai de-acolo îl cunoştea! Nu. Undeva în memorie figura acest Müller; cândva, în trecut, întâlnise figura acestui „Împărat al Patagoniei”! Când? Unde?

Hm?! Împărat al Patagoniei!?!!...

Vlad căută altă fisă şi intră grăbit în cabina din care abia ieşise.

— Mihai!?... Auzi, vreau să te întreb ceva... despre un tip care te interesează.

*

Telefonul pe circuit interior sună din nou. Era al cincilea apel în primul sfert de ceas al dimineţii de lucru pe care o sperase liniştită şi, fără a fi superstiţios, Dumitrescu începu să aibă presimţiri sumbre cu privire la întreaga zi. Când mârâiturile cutiilor de ebonită colorată începeau în acest ritm de la opt dimineaţa, o ţineau de regulă aşa toată ziua. Întinse mâna să apuce receptorul, când telefonul verde din dreapta, directul, sună şi el scurt, repetat, parcă pentru a-i transforma în certitudine presimţirea ce-l

încerca. Dumitrescu ezită o clipă, apoi apucă receptorul verde.

— Da.

— Căminul de fete? se auzi în receptor o voce bărbătească grăbită. Vă rog cu…

— Aţi greşit numărul, spuse Dumitrescu şi închise.

Asta era o „distracţie” suplimentară. În ultimele zile, numărul unui cămin de fete din Capitală fusese, se vede, schimbat. Şi se apropia la diferenţă de numai o cifră de numărul telefonului său, pe care îl avea de ani de zile şi pe care, din motive foarte complexe, nu-şi permitea să-l schimbe. Hotărî să solicite schimbarea numărului de la cămin, altfel zilele de lucru ameninţau să se transforme într-un calvar. Pe puţin zece persoane greşeau zilnic, deranjându-l inutil, în momente uneori cu totul „fierbinţi”, cerând cu nevinovăţie să vorbească cu Viorica, Ligia sau cu naiba mai ştia cine! Câte trebuiau să fi fost toate apelurile zilnice la cămin, dacă erau atâţia cei care greşeau?!…

Interiorul plânse iar, lung, şi Dumitrescu ridică receptorul cu un gest resemnat.

— Colonel Dumitrescu.

— Salut, bătrâne! se auzi în receptor o voce veselă.

Era clar, ziua începuse prost. Vocea era a colonelului Anghel. Se cunoşteau de aproape douăzeci de ani, de pe timpul când Anghel era un tânăr tehnician reparator de aparate de radio. Atunci îl cunoscuse Dumitrescu, îl convinsese să intre în securitate, iar acum… De cele mai multe ori, veştile pe care i le dădea Anghel erau neplăcute. Iar când Anghel mai era şi vesel, cum era azi, însemna că vestea era de-a dreptul îngrijorătoare.

— Salut, tinere! bombăni Dumitrescu.

— Am o veste grozavă!

Pentru Dumitrescu fusese mult timp un mister cum putea omul acela să dea şi mai ales să primească cele mai

neplăcute veşti cu zâmbetul pe buze. Odată, în urmă cu vreo cinci ani, intrase în cabinetul lui Dumitrescu şi-l anunţase din uşă, râzând: „Ştii, doctorii au decretat azi: am cancer! Iei o ţigară?” Din fericire, alarma fusese falsă, dar de atunci Anghel se lăsase de fumat, ceea ce îl făcea pe Dumitrescu să bănuiască, în spatele nonşalanţei zâmbăreţe a lui Anghel, o frământare perfect mascată.

— Dă-i drumul! făcu Dumitrescu, uitându-se urât la cele trei dosare de pe biroul său, pe care nu apucase să le deschidă. Şi îşi planificase să le studieze minuţios, „azi, neapărat” până la 11,30, când intra într-o şedinţă cu şefii serviciilor de contrainformaţii militare din teritoriu.

— M-am gândit că te plictiseşti, din lipsă de ocupaţie, spunea Anghel, pregătindu-l parcă pentru „veste”.

— Ai nimerit-o!

— Aşa că am să-ţi dau ceva cu care să te distrezi măcar o săptămână.

— Mă mai fierbi mult?

— Bătrâne, azi-noapte la ora două fix, 224 a emis iar.

— Pe aceeaşi lungime de undă?

— Da, dar cu altă cheie de cod. Acum o oră am reuşit să-l spargem, eu şi doi băieţi ai mei. E încurcată, bătrâne, e vorba de obiectivul tău favorit, mai exact de ambele tale obiective iubite, unde te lăudai că nu s-a mai întâmplat în ultimul an nimic. Informaţiile transmise sunt de-acolo, par să aibă câte un om în fiecare... Mai suporţi?

— Mai e? mormăi Dumitrescu.

Într-adevăr, vestea era proastă de tot. 224 emitea prin mesaje „comprimate”, care ajungeau în eter sub forma unei simple păcănituri, strecurate într-o emisie de radioamator. Dacă însă păcănitura aceea banală era „decomprimată”, adică reînregistrată şi ascultată pe o bandă cu turaţie lentă, apăreau cifre, un şir de cifre, mesajul propriu-zis. Restul era o treabă „de rutină”, trebuia „spart” codul, mai exact găsită cheia care se

schimba periodic.

Ar fi fost o greşeală ca radioamatorul să fie arestat; atât timp cât puteau controla activitatea lui nestingheriţi şi cât timp nu reuşiseră să-i identifice pe culegătorii de informaţii.

— Mai e, continuă Anghel. În sensul că textul descifrat o să-ţi pice plocon, cât de curând, dar probabil... de sus! Ţi-am spus, ca să nu faci un atac de cord când te-o chema generalul şi ţi-o pune hârtiuţa noastră în faţă!

— Eşti drăguţ! zise Dumitrescu.

Până atunci 224 se mulţumise să transmită date aproape banale. Acum însă... Cele două obiective „favorite” ale lui Dumitrescu, de care se preocupa adică în mod special, erau o unitate de aviaţie şi un institut de proiectări.

— Ca întotdeauna. Te las, mă sună şeful! Salut, bătrâne!

— Salut!

Nu închise bine telefonul, că cel alb, interjudeţean, şi cel roşu, special, sunară simultan, de parcă s-ar fi înţeles.

*

Locotenent-colonelul Pavel Ion se privi în oglinda din micul hol al apartamentului. În civil constată că arăta tare rău, hainele i se păreau largi, cumva străine, parcă îmbrăcase ceva de căpătat. Se întoarse cu pas şovăitor în sufragerie, luă servieta de pe un scaun, privi încă o dată la biletul pe care-l lăsase pe masă.

„Voi lipsi câteva zile, nu vă îngrijoraţi, sunt în misiune”.

Se răzgândi. Scrise alt bilet în care nu mai existau cuvintele „nu vă îngrijoraţi” şi „sunt în misiune”. Medită iarăşi câteva secunde. Prin fereastra deschisă pătrundea din apartamentul vecin o muzică vioaie, de la un tranzistor uitat probabil deschis.

Rupse toate biletele şi scrise altul. „Voi lipsi un timp”. Asta i se păru bun, arse celelalte hârtii şi le aruncă la

gunoi, se întoarse în cameră, intră în dormitor, unde dintr-o fotografie mare, de pe noptieră, zâmbeau, cu zâmbetul universal al copiilor, Iulia şi Costin.

Dintr-o altă fotografie, de pe peretele opus, surâdea un tânăr locotenent, în costum de zbor, cu casca de pilot în mână. El era, el acum mulţi, foarte mulţi ani…

Îmbrăţişă camera cu o privire lungă, ieşi, încuie cu grijă apartamentul şi se strecură pe scara blocului, cu servieta veche în mână.

*

— Şaptesprezece puncte, plus cărţile şi spatia! Iar ai pierdut!

— Amestecă-le şi taci! Dacă la fel oi fi măsluind şi hârtiile blocului…

— Hai, nene Iorgule, fără de-astea, că mă supăr! Spune mai bine că nu te pricepi! Asta e, dacă m-apuc să joc cu pensionarii. O să-mi stric stilul!

Cel apostrofat îşi scoase o batistă mare cu care îşi şterse chelia, oftă şi se plânse:

— Cel puţin dacă n-ar fi căldura asta!

— August, de! Te pomeneşti că d-aia pierzi!

— Nu-mi dai să tai?

— Stai, stai aşa! Uită-te la asta care vine! A pornit-o de dimineaţă!

Din holul blocului în care stăteau cei doi bătrâni se vedea o grădiniţă ce dădea în artera aglomerată a oraşului. O femeie ca la treizeci de ani, brunetă, cu ochelari mari de soare, se apropia de intrare cu pas grăbit. Intră în hol, rămase o clipă surprinsă dând cu ochii de cei doi bătrâni, pe care nu se aştepta să-i găsească acolo, porni pe scară în sus.

— Pe cine căutaţi, vă rog? se interesă administratorul.

Femeia aruncă peste umăr, continuându-şi drumul:

— Pe tovarăşul arhitect Balaban.
— Nu-i acasă tovarăşu’!
— Nu-i nimic, îl aştept, spuse femeia pe un ton corect şi dispăru pe scară în sus.

Tocurile ei ascuţite se mai auziră păcănind un timp. Bătrânii se priveau semnificativ.

— Uite-aşa e în fiecare zi! Am să pun problema în comitetul de bloc! La prima şedinţă!

— Ce problemă?

— E o ruşine, domnule, o ruşine, dumneata nu ştii că plecai la serviciu, dar eu, în fiecare zi, de patru luni de când s-a mutat Balaban ăsta aici, casc gura la paţachinele care-şi flutură fustele pe sub nasul meu!

— Te mai distrezi şi tu! zise nea Iorgu.

— Lasă-mă, domnule, cu distracţia, că m-apucă damblaua!... Le cară aici una după alta! Uneori două pe zi! Niciodată aceeaşi, mereu altele! Când pe motocicletă le-aduce, când vin singure, le dă cheia, ca ăsteia, şi-l aşteaptă sus! Îţi spun că e o ruşine! De ce nu se-nsoară?!

— Arhitecţii ăştia...

— Ce arhitect, că-i un zugrav nenorocit! Vopseşte decoruri de-alea pe la teatre, ba o dată l-am văzut, eu, cu ochii mei l-am văzut, la moşi, dând cu pensula, să ia bani!

Discuţia continuă pe aceeaşi temă, de care în cazul acesta Balaban era total străin. Femeia cu ochelari mari de soare trecuse cu un surâs pe lângă apartamentul de la etajul trei, pe care era o plăcuţă cu numele „arhitectului”, urcă mai sus un etaj şi rămase cu urechea lipită de-o uşă, ascultând.

*

Leo Maican se plimba cu pas degajat, fumând ultima ţigară înainte de intrarea în sala de control a aerogării. Părea totul în ordine. Absolut totul.

Un sentiment deprimant, un sentiment de panică inexplicabilă îl încerca totuşi în mod bizar, manifestându-se printr-o senzaţie neplăcută de gol în coşul pieptului. Un presentiment? Nu credea în presentimente.

Recapitulă rapid situaţia. Nici un material compromiţător asupra lui, nici o armă, nici măcar un microfilm ascuns, ori o peliculă suprasensibilă care să se voaleze la prima geană de lumină. Paşaportul în ordine, cu viza de intrare pusă corect, fotografia lui fixată cu timbru sec.

Activitatea din ultima lună? Relaţii absolut inofensive, cu persoane care nu se gândiseră în viaţa lor la spionaj, mai exact relaţii absolut neimputabile sub aspect legal. Cu condiţia să nu li se cunoască sensul ascuns. Dar acest sens era imposibil de aflat, constată mai liniştit Leo. Singura întâlnire cu o persoană ce ar fi putut fi reperată anterior - pentru că lucra în România de mai mult timp - fusese realizată în condiţii de maximă prudenţă, după un contrafilaj savant, efectuat reciproc, timp de aproape două ore, pe jos şi în maşini. Atunci?!...

Vocea plăcut timbrată a funcţionarei aeroportului răsună ca un balsam în megafoane: pasagerii erau invitaţi în sala de plecare şi li se ura drum bun.

Fără să se clintească măcar, deşi ar fi dorit să se repeadă primul spre sala controlului vamal, Leo lăsă să se adune majoritatea pasagerilor, apoi stinse cu un gest liniştit ţigara şi porni agale, se aşeză la sfârşitul rândului de bărbaţi şi femei ce aveau să-i fie tovarăşi de drum.

Şi aici părea totul în ordine. Totuşi, senzaţia ciudată, acel aparent rău de aer care îi stăruia în coşul pieptului rămânea prezent, simţea că avea să rămână acolo până la decolarea avionului.

Nu, nu era totuşi făcut pentru meseria asta! Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut asupra lui documente compromiţătoare sau ar fi avut în România misiuni mult

mai periculoase, contacte cu agenţi dubli, aşa cum aveau să-i fie date, probabil, pe viitor?!

Fără să vrea, ridică din umeri uşor, amintindu-şi că îşi mai pusese această întrebare cândva, după ce văzuse primul om murind sub ochii lui. Fusese un coleg, la şcoala de spionaj. Lucra de fapt pentru alt serviciu şi fusese dibuit. Au încercat să-l înhaţe discret, dar tipul le scăpase ca prin farmec şi pusese mâna pe o armă automată cu care îşi făcuse un fel de harakiri modern.

Imaginea muribundului prăbuşit pe podea la numai doi metri de el îl obsedase pe Leo nopţi în şir. Influenţase probabil şi testarea la care erau supuşi periodic, pentru că la sfârşitul cursului i se repartizase o misiune absolut de rutină, apoi cea de acum, din România care, de asemenea, era lipsită de risc. Şi totuşi... avusese încă de atunci, încă de la început, sentimentul straniu că va capota...

La rând, în faţa lui, un negru şi un ardelean de prin părţile Mureşului se înţelegeau dificil într-un cocteil anglo-franco-român, râzând însă foarte veseli, aproape la fiecare replică. În spate... Auzi o voce cu tente golăneşti, marcând cuvintele tărăgănat pe un ton net masculin, în româneşte:

— Colosală tipa! Lângă fereastra din dreapta. Uită-te puţin ce picioare!

Un al doilea bărbat, tot în spatele lui, se mulţumi să aprobe cu un „Ohoho!” entuziast. Leo nu se întoarse spre cei doi, dar nu rezistă ispitei de a-şi răsuci puţin capul spre dreapta, trăgând cu coada ochiului pentru a o vedea pe „tipa colosală”. În dreapta, însă, lângă fereastra prin care pătrundea lumina limpede a dimineţii de vară, nu era nimeni care să justifice cât de cât asemenea aprecieri. Leo medită o clipă la subiectivismul omenesc şi se întoarse să vadă, de curiozitate, figura bărbatului care lua drept extraordinar ceva cu nimic ieşit din comun.

Întâlni figură zâmbitoare a unui lungan blond, blond ca şi el dar tuns scurt, care îl privea cu o atenţie concentrată,

părând încântat de revedere şi care îi şopti abia auzit:

— Hello, boy!

Golul din stomacul lui Leo explodă brusc, ceva ca o senzaţie electrică de frig îl cuprinse, subit palmele îi transpirară. Lunganul făcuse un pas înainte, ajungând astfel lângă el, şi continuă să-l privească surâzând amical.

Leo reuşi să nu clipească măcar, să nu-i tremure nici un muşchi de pe faţă. Intui însă în aceeaşi fracţiune de secundă că era pierdut, pierdut cu desăvârşire, că presentimentul care îl încercase nu fusese un presentiment. Aceeaşi figură, a blondului zâmbăreţ, o întâlnise în urmă cu un sfert de ceas, ochii aceia fără expresie se fixaseră doar o clipă în ochii lui, şi trecuseră mai departe. Omul care venise cu Dana la aeroport! El era!

— Cu mine vorbiţi?! zise în germană Leo şi se arătă chiar uşor vexat, reuşind să se stăpânească încă perfect.

— Nu, Herr, nu cu dumneavoastră, îl informă candid lunganul, la fel de scăzut, dar tot în româneşte, vorbeam cu... Împăratul Patagoniei!... Voiam să-l întreb dacă n-a uitat cumva să ne lase şi de data asta pliculeţe!

— Nu înţeleg româneşte! replică Leo sec, dar îşi dădea seama că numai puţin înainte, întorcând capul pentru a se uita după tipa „colosală” se trădase şcolăresc de simplu. Aprecierea cu privire la „tipă” şi la locul de lângă fereastră, în dreapta, fusese făcută tot în limba română. Pe drept motiv, blondul rânjea batjocoritor, iar Leo intui că jocul încăpuse pe un făgaş fără ieşire. Ah, acel „Hello, boy!...”

Cu aproape şase ani în urmă, Leo îşi permisese o glumă care acum i se părea idioată, o glumă de puştan, de licean prost, dar care pe timpul acela o considerase magnifică.

Lăsase atunci pe la mai mulţi prieteni plicuri închise pe care aceştia să le predea „unor oameni care ar întreba de el”. Apoi Leo bătuse la maşină un denunţ către securitatea oraşului Sibiu unde locuise. Scria că Leo Maican se făcuse

vinovat de un delict, minor, dar care ştia bine că-i va înfuria pe ofiţeri, lovindu-i în amorul propriu. În finalul denunţului anonim indica şi adresa unde s-ar afla ascuns. La adresa indicată însă ofiţerii avuseseră surpriza să li se ofere un plic în care era doar o hârtie cu două cuvinte: „Hello, boy!" Întrebat de Leo, prietenul spusese că acesta s-ar afla la altă adresă, pe care i-o indicase Leo într-adevăr. Ajunşi acolo, în alt capăt al Sibiului, securiştii primiseră alt plic cu acelaşi „Hello, boy!" şi aşa mai departe. Vizitară un lanţ întreg de cunoştinţe ale lui Leo care, cu inocenţă deplină şi neînţelegând în mod real enervarea ofiţerilor, le înmânau plicurile lăsate cu „Hello, boy!" şi le indicau alte adrese. Numai în ultimul plic, de la capătul lanţului de prieteni, Leo îşi permisese să-i numească „poliţişti stupizi, capabili să-l prindă pe împăratul Patagoniei, nu pe el".

Dar atunci denunţul fusese pus la cutie de cineva, după ce Leo reuşise să fugă din ţară. Să fugă cu hotărârea fermă de a nu reveni niciodată...

Oare aveau o evidenţă atât de perfectă încât să-l descopere chiar dacă venise în ţară cu alt nume? Sau blondul era unul din ofiţerii din Sibiu pe care-i pusese el pe drumuri şi care nu-l uitase? Era posibil aşa ceva? După şase ani să-şi aducă aminte de chipul lui dintr-o fotografie?! Şi de acel „împărat al Patagoniei"?!

Dacă avea să fie arestat, era greu să le dovedească faptul că totul fusese o glumă, aveau să înceapă să scormonească, iritaţi de farsa lui de-acum şase ani, pe care probabil n-o prea savuraseră, oare aflaseră ceva şi de traficul de valută?!... Mai puteau stabili până la urmă un şir de relaţii ale lui din ultima lună la Bucureşti. Şi puse cap la cap, toate acele relaţii...

Nu! Singura lui şansă era să nu recunoască nimic, să joace tare, până la cap, până în pânzele albe, rolul inocentului! Aşa că, abordând acelaşi aer distant, Leo repetă calm, tot în germană:

— Îmi pare rău, nu ştiu româneşte.

Blondul încetă să zâmbească, duse mâna la spate, scoase din buzunarul pantalonului o legitimaţie şi o puse discret în faţa lui Leo.

— Perfect! spuse el, în germană de data aceasta, altminteri pe un ton foarte politicos. Vă rog să veniţi cu mine, pentru o mică formalitate.

— Îmi pare rău, se apără Leo cu o voce sigură, dar pierd avionul şi am afaceri importante care nu suferă amânare.

Debitase toată formula liniştit, dar pe un ton care nu permitea replică, privind distrat mica legitimaţie prinsă în pânza cafenie. Pe fotografia legitimaţiei întâlnise acelaşi chip surâzător, dar de data asta în uniformă. Leo îşi mută privirea pe coperta alăturată unde citi scris cu tuş negru: Căpitan Zeţaru Vlad.

— Vă răpesc numai zece minute, replică blondul fără să pară impresionat. Zece minute, în care, fiţi sigur, nu va decola avionul.

Iniţial, Leo îşi propuse să ameninţe cu ambasada. Ştia însă că ambasada ţării al cărei cetăţean pretindea a fi nu ar fi fost deloc încântată să audă măcar de numele său... Altă soluţie era să încerce una din teribilele figuri japoneze, mult exersate în şcoală, şi să caute să dispară rapid din aeroport. Măsură însă statura blondului zâmbăreţ şi renunţă. Nu atât umerii largi şi pectoralii care întindeau cămaşa îl impresionau, cât faţa osoasă, prelungă, gâtul puternic şi spatele perfect drept, rar întâlnit la oameni înalţi. Dovedeau un sportiv înnăscut. Era puţin posibil ca lunganul ăsta flegmatic să se lase surprins cu o lovitură, iar dacă chiar ar fi fost surprins, Leo observă cum miliţianul înarmat de la uşă privea atent spre ei, iar alături de Vlad remarcă abia acum un bărbat cam la patruzeci de ani, în civil, cu o faţă lată şi privirea aceea atât de specifică poliţiştilor din lumea întreagă. Era probabil cel ce spusese acel „Ohoho”!

— Dacă voi întârzia la avion şi voi pierde legătura la Viena, voi înainta un protest scris ministrului dumneavoastră, începu Leo cu voce foarte sigură, dar ieşi din rând şi porni înapoi, defilând prin faţa celor câţiva întârziaţi care îl priveau impasibil, preocupaţi de bagajele lor. Auzul lui Leo fu apoi izbit de râsul viguros, simultan, al negrului şi al românului, care fuseseră în faţa lui şi care nici măcar nu remarcaseră că omul de lângă ei fusese reţinut. Lui Leo i se păru însă că şi ei erau poliţişti, că un cor întreg de poliţişti, cei pe care îi pusese pe drumuri la Sibiu, râdeau acum de păţania lui. Ce ştiau oare? Ce dovezi puteau avea?! Când le adunaseră?

Lunganul blond mergea alături de el cu acelaşi pas relaxat, se opri în faţa unei uşi, o deschise şi îi făcu loc să intre. Leo intră. În încăpere erau doi tineri, dintre care unul în uniformă de miliţie. Însoţitorul său rămase însă în uşă. Părea că misiunea lui se încheiase.

— Va veni Mihai într-un sfert de oră, i-am telefonat, se adresă el celor doi. Începeţi formalităţile până atunci, domnul se dă drept neamţ. Vorbeşte săseşte, de fapt, binişor. Să trăiţi!

Nedumerit, Leo văzu cum omul care îl reţinuse începuse să închidă uşa în urma lui. Doar în ultimul moment se răzgândi, zâmbi iar larg şi i se adresă lui de data asta, dar tot în româneşte:

— Herr Leo, zece minute sau zece ani, asta depinde. Cu nişte „poliţişti stupizi” nu poţi şti niciodată.

Ridică apoi un deget la o şapcă imaginară şi salută cu acelaşi surâs imposibil care părea să spună: „Hello, boy!”

Leo se întoarse spre cei doi tineri care, după plecarea lui Vlad, păreau destul de nesiguri pe gesturile lor. În ciuda aerelor foarte severe pe care şi le luau, Leo intui dintr-o privire că erau amândoi la prima operaţiune de acest gen, aşa că scoase cu gesturi liniştite paşaportul, îl puse deschis pe masă şi anunţă calm, în engleză, pentru a

produce mai mare derută:

— Colegul dumneavoastră face o confuzie. Sunt cetăţean străin, dar nu german, după cum vedeţi, nu mă cheamă Leo, actele îmi sunt în ordine, vă rog să verificaţi. Dar dacă nu primesc scuzele dumneavoastră şi întârzii la avionul care va decola foarte curând, mă voi adresa ambasadei mele, care va proceda în consecinţă. Vă rog să cercetaţi actele, aştept, dar nu mult!

II. A dispărut o fată

Da, în camera asta nu era, în sfârşit, nimeni. Ana intră, îşi strânse pe lângă ea jacheta despre care o colegă îi spusese că o îmbătrâneşte, dar care azi îi servea de minune. Cu tot soarele de august de-afară, îi era frig. Se apropie de telefonul aflat pe birou, formă numărul pe care îl citise în agendă şi ceru repede, pe un ton care i se păru speriat:

— Cu tovarăşul colonel Dumitrescu, vă rog!

La telefon, se auzi o voce bosumflată.

— Paul, tu eşti?

— Eu, Ana. Care-i baiul? întrebă colonelul.

Îl deranjase în mod clar. Ana ezită, simţi deodată că nu era capabilă să zică nimic, regretă că telefonase. Ce putea să-i spună prin telefon?!

— Nu ştiu exact cum să-ţi spun, Paul, începu ea.

Repetă în mod agasant acest „Paul”, iar pe colonel cei mai mulţi cunoscuţi îl ştiau de Marin. Îl chema de fapt Paul Marin Dumitrescu, şi când Ana îl întrebase odată, la câţiva

ani după ce se vizitau deja în familie, de ce se recomandă când Paul Dumitrescu, când Marin Dumitrescu, când Paul Marin chiar, colonelul râsese: „În funcţie de persoană, spusese el. Când am venit prima oară la voi în casă mi-ai părut o «cucoană simandicoasă», cu toaletele tale elegante, cu sprâncenele astea mereu ridicate parcă a întrebare sau dispreţ. Paul era mai potrivit!”

— Dacă e ceva deosebit, începu Dumitrescu, ar fi mai bine...

— Nu! Adică nu cred... Bărbatul meu, se hotărî deodată Ana, e... cam ciudat... în ultimul timp!

— ...De mult? întrebă simplu colonelul.

— De azi-dimineaţă.

— Îhî! Am să vorbesc eu cu el. Trec azi pe la voi.

— Bine, Paul. Bine, mulţumesc... Pe diseară atunci.

Închise repede telefonul, parcă cu frică de a-i mai spune ceva. Se gândi... ce putea crede colonelul despre convorbirea asta?!... În urmă cu aproape cinci ani, Ana se trezise în uşă cu o domnişoară zveltă, şic îmbrăcată, care rămăsese foarte contrariată auzind că bărbatul Anei e căsătorit. După plecarea ei, Ana ezitase tot aşa, neştiind ce să facă, până la urmă îi dăduse un telefon lui Dumitrescu, nu reuşise să-i spună mai nimic, la fel ca acum, apoi, după aproape patru ore de frământare, îi telefonase din nou şi-i spusese că ea divorţează. Dumitrescu rezolvase atunci rapid situaţia - stabilise că domnişoara şic era clienta miliţiei de moravuri, că se profilase pe şantaj. Avusese apoi cu bărbatul Anei o discuţie de trei minute. Atât. De-atunci totul reintrase în normal, niciodată... Ana refăcu aproape în întregime numărul de telefon al colonelului, dar se răzgândi din nou, închise şi ieşi din cameră.

La capătul celălalt al firului, Dumitrescu stătea nemişcat, parcă aşteptând, cu buzele ţuguiate a nemulţumire. Ieri, povestea asta i s-ar fi părut relativ banală, o cunoştea pe Ana. Azi...

Bărbatul Anei se numea Pavel Ion şi era locotenent-colonel de aviaţie în unitatea despre care îi vorbise Anghel cu numai un ceas în urmă.

*

Cele două maşini de scris se opriră aproape simultan.

— Deleanca e bruneta cu ochi albaştri?

— Da. E frumoasă, nu?

— Mda, acceptă Marcela.

— Ai să le cunoşti repede, sunt doar trei femei ofiţer în tot serviciul. Iar pe Magda Deleanu ai s-o cunoşti şi mai bine, pentru că...

Se opri, pe uşă intrase chiar cea de care vorbeau.

— E gata?

— Imediat, tresări Marcela. Citiţi între timp prima filă.

Noua venită purta o bluză grena înflorată şi o fustă sport. Luă fila dactilografiată, se rezemă de masa cu plicuri multicolore de lângă fereastră şi începu să citească atentă.

— Ştiţi, începu Marcela, după ce păcănise grăbită două rânduri, l-am văzut azi-dimineaţă pe tovarăşul Zeţaru cu o fată nostimă foc.

Cealaltă dactilografă îi făcu un semn discret, pe care Marcela păru să nu-l înţeleagă.

— S-au urcat amândoi într-o maşină, continuă ea privind lung la femeia care citea liniştită, părând total desprinsă de ce e în jur.

Colega Marcelei smulse brusc foaia din maşină şi ieşi din cameră.

— V-am spus asta, adăugă Marcela netulburată, cu acea degajare specifică femeilor fără vârstă, pentru că se, zice că dumneavoastră l-aţi adus aici de la Braşov

— Sau Sibiu.

Nici o reacţie. Tânăra cu bluză grena citea fără măcar să clipească. Marcela zâmbi şi termină de dactilografiat

pagina, după care rămase să privească ostentativ la această femeie ofiţer, care voia să lase impresia că n-o interesează nimic din ce era pământean. Termină în sfârşit de citit şi privirea ei albastră, un albastru uimitor, intens, aproape violet, se opri asupra Marcelei, care aştepta cu coatele sprijinite de maşina de scris.

— Lucrezi în minister de puţin timp, nu-i aşa?

— De trei zile, zise Marcela plat.

— Reţine, te rog - vocea era foarte joasă, voalată, absolut liniştită - că discuţiile cu caracter particular n-au ce căuta în timpul programului. Pentru că tot ai început însă şi problema pare să te preocupe, nu mă interesează relaţiile extraprofesionale ale căpitanului Zeţaru. Am propus aducerea lui de la Sibiu, pentru că era omul cel mai potrivit într-o acţiune deosebită. Te rog acum să rebaţi fila asta în întregime.

— În întregime?!

— Da. Ai sărit un rând, aici, şi e un document pe care nu se admit adăugiri sau ştersături. Revin peste zece minute.

*

Imaginea ei, imaginea ei stând absolut goală pe taburetul albastru de catifea şi pieptănându-se în faţa oglinzii!…

Îi apărea limpede imaginea asta, cu o limpezime nemaipomenită, acum, aici, în ciuda anilor care trecuseră cu repeziciune de atunci. Avea pe timpul acela doar şaisprezece ani. Ea douăzeci. Intrase ca un prost, fără să bată la uşă, grăbit să-i spună ceva lui Andrei. Şi rămăsese încremenit, cu gura căscată, incapabil să se mai mişte sau să spună un cuvânt. Ea - ea era de fapt soţia, foarte tânăra soţie a lui Andrei care-i era văr - îl privise prin oglindă, ridicându-şi numai puţin cascada părului lung, blond.

— Ieşi afară!

O spusese fără grabă, fără furie, fără să ţipe, fără cel mai mic gest prin care să încerce să se acopere, o spusese cu liniştea imperială a unei regine dintr-un alt mileniu, o regină care gonea un sclav.

Leo se dăduse înapoi buimac, se lovise de ceva, ieşise trântind fără să vrea uşa în urma lui, fugise jos în sufragerie, unde rămăsese năucit, văzând şi revăzând imaginea aceea care avea să-i rămână în memorie, intactă, până azi. Auzise apoi paşi, paşii lui Andrei erau, dar el tresărise, alergase, fugise din casa lor şi nu mai revenise acolo câteva luni.

Când s-au reîntâlnit, ea... ea l-a privit şi i-a vorbit cu indiferenţă, cu o desăvârşită indiferenţă, ca şi cum nimic nu se întâmplase. Andrei doar zâmbea, privindu-l insistent şi parşiv.

Andrei plecase apoi, fugise din ţară. Şi el s-a perpelit câteva zile, s-a hotărât apoi, s-a dus, a sunat la uşa casei lor, în care acum nu mai era decât ea!... I-a deschis într-un târziu, plânsă, neglijent îmbrăcată şi nepieptănată, l-a privit parcă nu l-ar fi cunoscut.

— Să nu mai vii! Niciodată.

— Dar...

Uşa s-a închis încet în faţa lui. Au fost ultimele cuvinte pe care le schimbaseră până... până de curând. Apoi, când ajunsese şi el în străinătate, când Andrei îl ajutase... da, el îl ajutase să pătrundă în şcoala de spionaj, explicându-i că pătrundea într-un fel de castă secretă, vorbiseră despre ea puţin, foarte puţin, i se păruse că prea... convenţional. Singurul aspect plăcut al misiunii lui în România fusese speranţa revederii cu ea. Andrei îl rugase, îi spusese tot, îl instruise în mod suplimentar cum să ia legătura cu ea, fără să rişte nici unul nimic. Dar întâlnirea cu ea fusese arsă de teamă şi de dorinţa reciprocă de a schimba în trei minute o mulţime de informaţii. Unele despre Andrei.

— Dar pricepeţi o dată, domnule Maican, că nu vă

serveşte la nimic tăcerea asta! La nimic, înţelegeţi?!

Cuvintele ofiţerului, Mihai spusese acel Vlad Zeţaru că se numeşte, îl treziră doar parţial din reverie.

Nu, nu putea spune nimic! Ei ştiau, foarte probabil că ştiau despre el multe, i-o dovediseră, dar despre ea şi despre Andrei posibil că nu ştiau... Iar dacă începea să vorbească despre Andrei, trebuia să ajungă la ea. Aveau să întrebe, aveau să scormonească ei, chiar dacă nu le-ar spune... aveau să ajungă la ea! Nu! Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să facă în continuare pe prostul, cu încăpăţânare.

Îşi aminti o zi, era de fapt o seară din copilăria lui, avea abia vreo cinci ani, când descoperise, intrând în bucătărie, un gândac. Era ceva nou gângania asta, un gândăcel tărcat, cum nu mai văzuse niciodată. Luase un pai de la mătură şi-l atinsese uşor. Miniatura vie se strânsese deodată, „escamotându-şi” picioarele şi rămăsese nemişcată, chiar când o întorsese cu burta în sus şi-o chinuise în tot felul. Se făcea stupid, dar cu perseverenţă, că e moartă. Asta era arma ei de apărare, tactica ei, care îi reuşise prea puţin. Plictisit în cele din urmă, Leo o strivise.

Avea să se întâmple probabil şi cu el la fel, nimerise între roţile unui angrenaj care simţea cum îl prinde treptat, implacabil, indiferent dacă avea să vorbească şi dacă aveau să-i acorde deci acele „circumstanţe”. Ştia că nu va rezista, nu era făcut să reziste între zidurile unei închisori nici măcar un an, la testul rezistenţei în singurătate de la şcoală trişase întotdeauna.

Tot ce putea face, singurul lucru pe care îl mai putea face, era să tacă. N-ar fi putut suporta ideea măcar... a unei confruntări, ideea că ochii ei... s-ar fi fixat cu acelaşi dispreţ asupra lui, pentru că o trădase... Şi apoi, argument hotărâtor, ea era - totuşi - unica speranţă! Dacă ea nu va fi prinsă şi va fi anunţată că Leo „dispăruse”, va lua poate unele măsuri, pentru a şterge urmele activităţii lui de aici! Ea era deci şi ultima lui speranţă!

— Nu am nimic de spus, zise Leo tot în germană. Păru să mediteze câteva clipe şi adăugă: Nimic!…

*

Petrache Merian decuplă aparatul de emisie-recepţie şi îşi scoase cu un gest obosit căştile de la urechi. Simţi în aceeaşi clipă o împunsătură sub omoplatul stâng şi auzi o voce de femeie, care spunea pe un ton foarte ferm:

— Nu mişca!

Porunca era de prisos, lui Petrache i-ar fi fost greu să facă o mişcare, îngheţase.

Clipa! Clipa coşmarurilor sale! Venise. Totuşi, venise! Îl prinseseră „asupra faptului”, în ciuda yalei pe care, îşi amintea perfect, o încuiase, şi a broaştei de fabricaţie ultramodernă care îi fusese procurată din străinătate. Cum de reuşiseră să pătrundă în cameră? Şi câţi erau? Cum de o femeie îl soma? Privirea îi rămăsese fixată pe magnetofonul de construcţie specială unde se afla banda pe care înregistrase emisia abia primită. Era „proba”, singură probă a vinovăţiei sale, dacă excepta tabelele de decodificare, pe care le ascunsese însă bine de tot. Între mâna sa şi banda compromiţătoare erau numai douăzeci de centimetri. Dar mâna sa, o privi lung, părea străină, şi oricum era bătrână, scheletică, cu vene mari, albăstrii. Cei din spatele său aveau desigur braţe tinere.

— Nu întoarce capul şi nu te gândi la proştii, nu e securitatea.

Asta era desigur un vicleşug. Începeau „să-l joace”. Cei ce îi lăsau mesajele pe care el le codifica şi trimitea în eter nu aveau voie să vină aici sub nici un motiv. Trebuiau să nu se întâlnească niciodată, mesajele erau lăsate în locuri dinainte stabilite şi schimbate periodic.

— Vei efectua operaţiile de decomprimare şi decodificare fără să întorci capul, altfel te-mpuşc! E clar?

Petrache Merian ezită, mormăi un fel de aprobare guturală. Ştiau deci de mesajele lui, de tabele, ştiau tot! Oare de cât timp îl înregistrau?!

— Unde-i cartea?

Aici era aici, „cartea” cu tabelele de descifrare; s-ar fi putut ca ei să n-o găsească totuşi în apartament şi... în cazul acesta, nu aveau probe împotriva lui. Emisia înregistrată pe bandă era doar un mesaj banal, necompromiţător, în afară de pasajul scurt, scurt de numai două secunde, care putea fi confundat cu un parazit atmosferic şi de care el se putea face că n-are habar! Nu, dacă nu găseau tabelele de decodificare, nu aveau probe suficiente împotriva lui, va susţine că nu ştie nimic despre acel „parazit atmosferic”!

Două chei - dublurile cheii speciale şi ale yalei, cele originale le avea în buzunar - fură aruncate, peste umărul lui, pe masă.

— Eu ţi le-am procurat! spuse vocea din spate, o voce aspră, de femeie ce părea că nu făcuse dragoste în viaţa ei. Le-ai găsit în ascunzătoarea din parc, acum trei luni. Unde e cartea?

Era posibil să fie într-adevăr cineva din reţea?!... Asta era... un punct luminos, o rază de speranţă! Oftă reflex, dar nu răspunse nimic, lăsând să se înţeleagă că argumentele erau încă insuficiente..

— Frecvenţa parolei de rezervă e data naşterii tale?

Asta suna mai convingător. Niciodată nu folosise acea frecvenţă, o stabilise numai în noaptea în care acceptase să lucreze pentru ei.

— Unde e cartea?

— ...În locul unde mi-a indicat s-o ţin, mormăi Merian.

Împunsătura ţevii de revolver - Merian n-avea de unde să ştie că era doar o brichetă tubulară - se accentuă.

— Dacă întorci capul, mori!

Auzi apoi paşii femeii care se depărta de el, o auzi

scotocind în locul pe care credea că nu-l cunoaşte nimeni în afară de el şi de omul care îl recrutase, paşii se apropiară din nou, cartea fu zvârlită pe masă.

— La lucru!

O jumătate de oră mai târziu, când termină descifrarea - necunoscuta privise tot timpul peste umărul lui - Merian auzi o înjurătură furioasă, cum, până la vârsta lui, nu-şi imaginase că poate ieşi de pe buzele unei femei.

— Scrie acum!

— ...Scriu, şopti el mecanic, speriat, reapucând creionul pe care abia îl depusese pe masă. Alese şi o foaie de hârtie albă.

— „Sunteţi nişte imbecili” Atât! Cifrează! Şi transmite! Pe lungimea de undă de urgenţă!

Asta era prea de tot! Folosirea lungimii de undă de urgenţă era indicată doar în cazuri cu totul speciale. Să treacă pe ea doar pentru a transmite... Bătrânul făcu greşeala de-a întoarce capul, nu cu intenţia de-a o vedea pe femeia din spatele său, pur şi simplu de mirare! Simţi în aceeaşi fracţiune de secundă o lovitură în carotidă şi capul îi căzu pe masă, peste foaia pe care scrisese doar cele trei cuvinte.

Femeia ezită doar o clipă, smulse cu o mişcare foaia de sub capul bătrânului, cartea de decodificare şi hârtiile pe care se lucrase, scoase şi banda din magnetofon şi intră în camera de baie.

*

— Trăiţi, tovarăşe colonel, se auzi în receptor, sunt sergentul major Bălan Gheorghe de la punctul de control numărul doi, permiteţi să raportez.

— Raportează, acceptă Dumitrescu, uitându-se şi mai urât la cele trei dosare de pe birou.

— S-a prezentat un tovarăş care doreşte să vorbească,

cu dumneavoastră, într-o problemă!

Dumitrescu se strâmbă. Exact aşa ceva îi lipsea, pentru ca planificarea zilei să fie definitiv compromisă.

— Cum se numeşte?

— Locotenent-colonel Pavel Ion.

— A!... Dă-mi-l încoace, făcu Dumitrescu.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel! auzi în receptor vocea parcă puţin răguşită a vecinului său.

— Salut, Ioane!

— Vă rog să-mi permiteţi, tovarăşe colonel, aş vrea să vă raportez ceva...

Dumitrescu se încruntă. Era şi nu era vocea lui Pavel. Tonul omului care vorbea părea un amestec ciudat de oficial scrobit - de ce? se vizitau doar în familie, săptămânal, de opt ani - şi de rugăminte încurcată, uşor disperată, total necazonă, cum nu-l auzise pe Pavel niciodată. Aşa că Dumitrescu decise scurt:

— Bine, Ioane! Rămâi unde eşti, va veni imediat cineva să te conducă.

— Am înţeles, vă mulţumesc, tovarăşe colonel.

Dumitrescu închise şi rămase câteva clipe cu un aer teribil de bosumflat. Îşi aminti de discuţia telefonică purtată cu Ana. Se întâmplase precis ceva grav, dacă Pavel devenise subit atât de oficial. Îşi aminti printr-o ciudată asociaţie de idei de un figurant de teatru, fost coleg de şcoală primară, care se apropiase cu perseverenţă de Dumitrescu la un moment dat şi care îl aşteptase într-o seară la poartă, când pleca spre casă. Omul voia să pară că trecuse pe stradă şi l-a întâlnit întâmplător, îl invită la o bere. Dumitrescu intui imediat ceva suspect, acceptă totuşi, băură berea discutând câte toate, apoi colonelul se scuză şi vru să plece. Abia după ce se convinsese că nu reuşeşte să-l mai reţină cu nici un chip, figurantul „îşi aminti” de o chestiune care „n-ar fi stricat să i-o spună”. Era de fapt o încurcătură groasă, urâtă, în care omul

intrase cam până în gât, dar o trata cu indiferenţă, total degajat, vrând să lase impresia că e o bagatelă, uzând tot mai des de apelative familiare şi amintind mereu de vizita făcută cândva în casa colonelului.

Prin contrast, aviatorul, care se cunoştea foarte bine cu Dumitrescu, părea că vrea să rupă orice urmă de apropiere dintre ei, renunţase automat la acel „Măi Marine!” pe care veselul, exuberantul, excelentul amic Pavel Ion îl folosise până atunci cu precădere în vizitele lor de familie. Voia parcă să arate că o barieră, o barieră de netrecut, se lăsase între ei, fiecare fiind de altă parte. Care putea fi acea „barieră”? se întrebă colonelul.

Un minut mai târziu, Dumitrescu ieşea în întâmpinarea oaspetelui său, care, cu o geantă veche în mână şi îmbrăcat, ca niciodată, în civil, părea şi mai nefericit, încurcat în nişte haine pe care le simţea străine.

— Ia uite! râse Dumitrescu strângându-i aviatorului mâna. Te-ai hotărât va să zică să vii şi tu pe la mine! Că eu la voi în unitate sunt mai în fiecare săptămână. Ia loc! Bem întâi o cafea?

— Nu, mulţumesc. O ţigară. Dacă-mi permiteţi...

— Serveşte-te! făcu Dumitrescu întinzând cutia de ţigări şi aşezându-se la rândul său într-un fotoliu.

Pavel privi cutia distrat, alese o ţigară şi aprinse cu degete care tremurau uşor.

Dumitrescu îşi aminti o întâmplare pe care cineva i-o povestise - aviatorul nu vorbea despre sine nicicând - şi care îl făcuse pe colonel să-şi stimeze şi mai mult vecinul de bloc.

La o demonstraţie aviatică se petrecuse fapta aceea, o demonstraţie făcută în faţa unui grup de elevi din primul an. Pavel pilota un avion de vânătoare cu reacţie ce urma să deschidă festivitatea. Imediat după ce pasărea de oţel se desprinsese de sol sub privirile atente ale viitorilor zburători, se produsese un accident stupid, unul din acele

accidente imprevizibile care se pot întâmpla într-un caz dintr-un milion. Într-o clipă, atât aparatul cât şi viaţa pilotului părură cunoscătorilor iremediabil pierdute. Instructorii care însoţeau grupul de elevi îngheţară, turnul de control trecu pe măsurile de alertă, convinşi toţi că avionul se va izbi de pământ şi va face explozie în următoarele clipe. Avionul nu se izbi însă, nu explodă. Făcând o adevărată acrobaţie, indescriptibilă şi neimitabilă, ajutat fără doar şi poate şi de un dram de şansă, Pavel repusese avionul pe sol, coborî, sări în maşina deschisă care gonise spre el şi ajunse vesel la grupul elevilor care nu pricepeau nimic. Aplauzele vii ale instructorilor care nu scoteau însă nici o vorbă îi mobilizară totuşi, salutară şi ei cu un entuziasm călduţ şi nedumerit revenirea pilotului. Râzând, acesta le spuse că era doar prima parte a exerciţiului şi se îndepărtă grăbit spre hangare. Acolo, colegii încercară să-l oprească. Clipele de tensiune prin care trecuse erau pe ziua aceea suficiente chiar pentru nervii unui om călit. Era riscant să înceapă abia acum „demonstraţiile”. Pavel sărise însă în alt reactor de acelaşi tip şi ţipase la cei din jur: „Eu trebuie să pilotez, auziţi!? Eu!” Şeful lui Pavel înţelesese. Dacă „bobocii” ar fi aflat ce se întâmplase şi dacă ar fi priceput că marelui zburător îi fusese frică să urce pe alt aparat, clipa aceea le putea rămâne în minte... mult timp. Îl cunoştea pe Pavel, acceptă.

Şi Pavel Ion decolase din nou, făcuse o demonstraţie de virtuozitate, de-a dreptul uluitoare, în faţa elevilor care habar n-aveau însă de ce s-ar fi putut întâmpla cu numai puţin înainte, sub ochii lor. Iar Pavel îşi termină zborul, reveni printre ei senin, ca să asiste la restul exerciţiilor festive. Asta se întâmplase în urmă numai cu câţiva ani şi nu era... nu era una din faptele pentru care locotenentul-colonel Pavel Ion fusese decorat de cinci ori...

Ce se petrecea acum cu acest om, ale cărui degete

nesigure ţineau prost ţigara?

— Diseară tocmai îmi propusesem să venim pe la voi, începu Dumitrescu, nevastă-mea zicea... Se opri însă.

Întâlnise privirea rugătoare a pilotului, o privire de om care nu ştie cum să scurteze, cum să spună dacă ar fi putut totul dintr-o răsuflare.

— O.K.! făcu Dumitrescu, împrumutând ceva din limbajul aviatorilor şi dând din mână. Dă-i drumul, cu ce-ai să-mi spui, fără introduceri.

Asta nu părea să fie însă tocmai uşor.

— Tovarăşe colonel...

— Mă, tu ai băut ceva?! se supără Dumitrescu. Eşti în stare să-mi mănânci cinci minute din discuţie cu „tovarăşe colonel” şi „permiteţi să raportez”! Spune direct şi concis!

Nu, nu era totuşi bine aşa. Pavel părea să se închidă în el şi mai mult, aruncă o privire fugară spre uşa pe care intrase.

— Ascultă, Ioane! se zburli colonelul. Nu la uşă să mi te uiţi, ci în ochii mei! Aşa! Nu te cred în stare de-o ticăloşie ori porcărie, dar dacă ai făcut-o, nu-mi juca acum rolul fecioarei, vorbeşte ca o cătană bătrână ce eşti! Scurt, fără floricele!

De data asta nimerise. Pavel Ion păru că se trezeşte subit din amorţeala încurcată în care căzuse, stinse cu un gest hotărât ţigara şi începu cu vocea lui dintotdeauna, dar evitând totuşi să folosească acel „Măi Marine!”

— ...S-ar putea să fiu acuzat... Pe drept... Nu pentru ticăloşie, ci pentru prostie, preciză Pavel convins.

— De! făcu Dumitrescu arţăgos.

— Uite ce... uite ce am găsit la mine în casă! atacă deodată aviatorul, aplecându-se spre servieta veche din care scoase ceva. Era un avion, superb executat, o machetă de avion venind în picaj, fixată printr-o tijă subţire de-un postament masiv. Emite! Adică emitea, preciză Pavel, am umblat eu acum în ea, i-am tăiat sursa de

alimentare.

— De când era acolo? întrebă colonelul luând macheta.

— Nu ştiu, de vreo săptămână, cred, aşa zice nevastă-mea, mi s-au oprit azi-dimineaţă ochii pe jucăria asta şi...

— Cum dracu n-ai văzut-o până acum?

— Era printre celelalte avioane! De pe vitrină. Zice nevastă-mea că Iulia, fiică-mea, a adus-o.

— Fiică-ta unde e?

— La mare, la Costineşti, în tabără.

— În afară de mine, cine-a mai fost pe la voi în săptămâna asta?

— ...Mulţi. Patru colegi şi doi ingineri tot de la noi, ăştia cu nevestele... M-am gândit. Nu s-au discutat lucruri extraordinare, secrete, dar oricum, ceva... Au fost destule, conchise deodată aviatorul, dând din mână a lehamite.

Telefonul verde sunase în aceeaşi clipă.

— Da, făcu Dumitrescu, care smulsese receptorul.

— Paul, tu eşti?

— Eu!

— Paul, ştii, n-am putut să-ţi spun dintr-o dată azi-dimineaţă, când ţi-am telefonat...

— Spune-mi acum!

— Fata... fata noastră a dispărut!

— ...?!

— Nu este... Ea ne-a spus că merge la Costineşti, dar a dat telefon aseară Viki, o prietenă, a întrebat de Iulia. Eu m-am mirat, credeam că sunt împreună, dar Viki spune că Iulia nici nu era programată să meargă la Costineşti, că n-a văzut-o, nu e acolo. Mi-e teamă că taică-su a aflat ceva. Azi-dimineaţă era foarte ciudat, cum ţi-am spus. Dacă află, o bate de-o omoară, să ştii!

— S-o omoare! făcu deodată Dumitrescu.

— Paul, nu glumi, te rog, e foarte grav. Te rog să nu-i spui nimic, dacă vorbeşti cu bărbatu-meu... Şi, dacă poţi... Vezi dacă n-o poţi găsi.

— Bine, făcu Dumitrescu. Promit s-o caut.

— Îţi mulţumesc foarte mult, Paul, foarte mult, sunt disperată, îţi dai seama.

— Îmi dau.

— La revedere atunci şi aştept, spune-mi, te rog, orice afli.

— La revedere, Ana! zise Dumitrescu.

Închise telefonul, îşi privi ceasul şi se întoarse spre Pavel:

— Ţine-te bine, aviatorule, domnişoara ta s-a făcut puţin nevăzută, nu e la Costineşti.

— Iulia?

— Iulia. Mergi acasă, schimbă-ţi hainele astea în care nu-ţi stă bine, adu-mi o poză de-a ei, cât mai mare, recentă, la unitate la voi! Am să fiu acolo peste... trei sferturi de ceas! Să fii şi tu, îţi dau o maşină. Fără tărăboi, nu vorbeşti cu nimeni nimic, inclusiv cu nevastă-ta! E ceva neclar?

III. O invitaţie tentantă

Privită foarte de jos, de pe platforma îngustă de lemn care separa locurile unde se legau bărcile, apa lacului scânteia...

Scânteiază ca... gândi Vlad căutând o comparaţie.

Stătea pe scândura încinsă de soare, întins cât era de lung, numai în slip, cu pumnii sub bărbie şi nu-i venea în minte nici o comparaţie pentru valurile mici, molcome, ale apei. Fără doar şi poate, constată el, Magda avea dreptate când spunea că e cu desăvârşire lipsit de imaginaţie!

O doamnă nostimă ţopăia graţios în bazinul pentru copii,

trăgând cu coada ochiului spre el şi vorbind cam prea tare. Vlad zâmbi iarăşi plictisit, fără să vrea îşi aminti de Magda, pe care o cunoscuse - de fapt Magda îl cunoscuse, mai exact îl văzuse prima dată - la ştrand, aici, jucând volei. Asta în urmă cu doi ani, când el lucra încă la Sibiu şi-o ştersese pentru o duminică la Bucureşti, cu automobilul unei prietene...

De-acolo i se trăgea! Magda, cu fantezia ei bizară, descoperise - în modul în care juca el volei - că e „tocmai omul de care aveau nevoie”, la Bucureşti, într-o acţiune. Cum descoperise, uitându-se la el cum joacă volei, că e „un tip flegmatic, cu reflexe excelente, priceput la femei” şi... naiba mai ştia ce i-o fi spus Magda lui Dumitrescu atunci, Vlad nu înţelegea, să-l tai. Fapt e că se pomenise cu colonelul la Sibiu peste vreo săptămână, iar după o discuţie de zece minute, plecaseră împreună la Bucureşti, „pentru o lună, două”. Şi de-atunci lucra aici, cu ei, deşi acţiunea pentru care fusese chemat se terminase de mult.

Nu, Magda n-ar fi ţopăit în halul ăsta niciodată, ca să nu vorbim de faptul că n-avea liniile îngroşate ca ale cuconiţei ăsteia! îi trecu prin cap lui Vlad, aşa, fără nici o legătură. Nici chiar silfida ailaltă, tinerică, foarte bronzată, în costum verde, nu se putea compara cu Magda, nici pe departe!...

Se răsuci pe spate pe scândura îngustă şi constată că ar cam fi fost timpul să plece acasă, dimineaţa fusese plăcută, relaxantă, dar acum soarele începea să prăjească prea rău.

O dimineaţă reuşită, aprecie Vlad. Jucase trei ore volei cu nişte „puşti” - la cei treizeci şi doi de ani pe care-i avea, Vlad începea să considere puşti pe toţi cei ce nu depăşeau douăzeci de ani - lucrase jumătate de oră la bară şi inele, veche pasiune, pe care doar rar şi-o putea satisface, se bălăcise în voie, băuse două sticle de bere cu un ofiţer de miliţie abia intrat în concediu - de la care, între două şuete banale, aflase câteva lucruri interesante, pe care le stocase

cu grijă în memoria lui „computerizată”...

În minte îi rămăsese însă întâmplarea de dimineaţă, de la aeroport. Leo alias Müller! Ce-or fi făcut oare cu el? Şi ce căutase Leo pe bancă, în părculeţul acela, alaltăieri la prânz? Avea acolo o întâlnire cu cineva? În plină zi? Sau aştepta venirea acasă a cuiva din blocurile piaţetei aceleia?... Sau banca retrasă le servea ca loc al unei ascunzători?

La ora 13 stătea Leo acolo! De ce la ora aceea?!

Acum era tot ora prânzului! Vlad se ridică deodată, împins parcă de un resort. Peste cinci minute ieşea din ştrand grăbit, încheindu-şi din mers nasturii cămăşii. O maşină venea din urmă pe strada neaglomerată. Vlad făcu doi paşi şi se postă în faţa maşinii care frâna cumplit.

— Eşti nebun?!!

O femeie încă tânără era la volan, să fi avut 30-35 de ani, nu mai mult. Îl privea furioasă.

— Sunt numai grăbit, zâmbi Vlad. Ia-mă, te rog, două staţii!

— Nu sunt autobuz, dă-te la o parte!

— Mulţumesc, făcu Vlad şi, din trei paşi, era lângă portieră. Urcă.

Femeia îşi ridică pe frunte ochelarii de soare şi îl privi cu atenţie.

— Ştii că eşti de-a dreptul impertinent?! toarse ea ca o pisicuţă care îşi ascuţea ghearele.

— Numai cu femeile foarte frumoase! Nu rezist niciodată.

Îi surâse iar, obraznic, cu sprâncenele mult ridicate deasupra nasului, gândindu-se ce ar mai fi putut să-i spună când femeia îl va invita să coboare sau va chema miliţianul, care era la colţ, la nici o sută de metri. Necunoscuta părea într-adevăr hotărâtă să facă asta, îl măsură parcă cântărindu-l, întrebă însă deodată, pe un ton plictisit, căutând o ţigară:

— Şi cam unde ai vrea să mergem?

Zece minute mai târziu, Vlad cobora din maşină în mica piaţetă, mulţumea frumos şi privea spre şoferiţa care îl observa la rându-i, nedumerită. Apoi femeia îşi lăsă brusc ochelarii pe nas şi demară furtunos.

Vlad cumpără un ziar şi se îndreptă liniştit spre banca unde stătuse Leo, se aşeză şi controlă discret spatele băncii. Nu, nu avea nimic. Răsfoi ziarul, urmărind în realitate oamenii care treceau prin faţa lui.

O oră mai târziu descoperi că i se făcuse şi foame şi sete, i se păru deodată stupid să rămână mai departe aici, pe o bancă, în loc să stea în propria-i garsonieră. Împături ziarul pe care nici nu-l citise, se ridică şi porni deocamdată spre un chioşc de răcoritoare. În timp ce bea un pepsi, auzi o frână stridentă de maşină şi se gândi că cineva îi furase metoda de „autostop”.

Nu, nu era totuşi asta, o femeie fusese gata, gata să nimerească sub roţile unei maşini. Dar femeia se retrăsese spăşită înapoi pe trotuar, iar şoferul, înjurând, trecuse mai departe.

Pe femeie însă Vlad o cunoştea! Aşa că abandonă sticla de pepsi şi se grăbi să ajungă lângă stopul, pe roşu, unde femeia aştepta acum cuminte, cu un aer absent.

— Bună, Marina! spuse Vlad de parcă nu s-ar fi văzut doar de câteva zile.

Două secunde, femeia nu păru să-l fi auzit, sau căuta poate să ghicească a cui era vocea fără a-l privi, întoarse apoi capul încet spre el şi faţa i se destinse deodată, se lumină complet, întrebă nevenindu-i să creadă:

— Vlad?!… Bonjour!

Vlad se mulţumi să surâdă. Se priveau lung, redescoperindu-se.

— Era să nu te mai cunosc!

— Hm! Asta e un compliment în genul tău, zâmbi puţin strâmb Marina. Sau vrei să spui c-am întinerit?

Stopul se schimbase, trecură strada, ajunseră pe trotuarul opus, Vlad o măsură lung, din cap până în picioare, în timp ce păşeau liniştiţi, unul lângă altul.

— Nu cred că ai întinerit, constată el franc, cu zâmbetul nelipsit, dar arăţi în orice caz mult mai bine decât în urmă cu... nu ştiu câţi ani.

— Zece! precizǎ prompt Marina. Enorm!

— Cred că am rămas singurul din grupul nostru care nu te-a felicitat. Toţi cunoscuţii mi-au spus de căsătoria formidabilă pe care ai făcut-o. Cu doctorul, specialistul acela...

Privi din profil faţa Marinei, constată că nu mai surâdea, apoi brusc femeia izbucni în râs:

— ...Ai întârziat, dragul meu!

Îşi ridicase ochelarii pe frunte, gest care-i amintea lui Vlad de femeia de la volan, şi-l observa amuzându-se dinainte de vestea pe care avea să i-o dea.

— Ştii, spuse Marina, de „doctorul acela” am divorţat exact la un an de la căsătorie. Mă mir că „toţi cunoscuţii” nu te-au pus la curent. Lucrurile astea, de regulă, se aud!

Vlad rămase o clipă nehotărât, fără să ştie ce să-i spună, în tonul degajat al femeii răzbătea, dincolo de voinţa ei, o urmă de regret dureros. Îl întrebă deodată, schimbând ea firul discuţiei:

— Tot acolo lucrezi?

— Acolo unde?

— În cea mai drăguţă instituţie!... Căpitan, maior, colonel?!

— Nu ştiu dacă „cea mai drăguţă”" e tocmai potrivit spus, observă Vlad, evitând de fapt să-i dea răspunsul complet.

— Dar pe-aproape, completă Marina cu umor şi se opri în faţa unui bloc: Eu aici stau. Peste câţi ani te mai văd?

— Ai telefon? se eschivă Vlad.

— Nu... Eşti ocupat? Acum?

— Da... Aş avea ceva.
— Adică nu ai nimic, râse Marina.
Îl cercetă fără jenă, atentă, cu ochelarii ei ridicaţi pe frunte, mai exact peste părul blond, foarte blond, de o culoare frumoasă, aurie. Zâmbi apoi larg, şi-l luă cu familiaritate de braţ:
— Hai sus, nu te mănânc! În zece ani am învăţat să fac o cafea mai bună. Cel puţin atât... constată Marina şi în glasul ei răzbătu iarăşi abia perceptibilă nuanţa aceea amară, de vag regret.
Holul blocului în care intraseră era răcoros, înţesat cu plante mari, tropicale.

*

— Tovarăşe locotenent, doar nu suntem beţi amândoi! Am jucat aici tabinet, din clipa în care a intrat femeia aia cu ochelari, până aţi venit! Adică am stat aici, mă rog, ea n-a ieşit, pot să jur! Şi nu-i nici în apartamentul lui Balaban.
— Sigur nu-i? se îndoi Mircea.
— Păi, am fost eu şi-am controlat! La un ceas după ce-a venit ea, muierea aia brunetă şi cu ochelari, a apărut Balaban, cu încă o bambină. I-am zis lui nea Iorgu, acum să vezi, iese cu cântec, se-ntâlnesc coţofenele nas în nas, în uşa apartamentului. Aşteptam tărăboiul, înţelegeţi?!
— Da, zâmbi Mircea. Şi?
— Şi nimic. După un ceas şi ceva iese cucoana aia de-o adusese Balaban, singură, singurică, poc, poc, pe toace, a plecat.
— Şi-ailaltă cu ochelari, ioc! interveni nea Iorgu.
— Atunci, iar am aşteptat ce-am aşteptat şi n-am mai putut răbda.
— V-aţi dus la Balaban!
— Eu numai, pe nea Iorgu l-am lăsat aici de pază, că mă

gândeam dacă a intrat în alt apartament, o fi vreo hoaţă!

— Aha! Şi?

— M-am făcut că inspectez casa, la Balaban adică, i-am zis că vecinii de jos s-au plâns că le curge apa în cap şi m-am uitat, dom'ne, m-am uitat prin tot apartamentul lui Balaban. Până şi-n dulap şi sub canapea m-am uitat! Nimic! Nu intrase la el bruneta cu ochelari, era clar!

— Şi dacă o fi venit în vizită la altcineva!?

— N-are unde! Că la unu stau eu cu nea Iorgu. La doi, stă Balaban şi inginerul Preda. La Preda nu-i, că am fost şi-acolo.

— Sigur nu-i?

— Nu-i, tovarăşe locotenent, că-i soacră-sa acasă. Ea mi-a spus că la ei n-a intrat nimeni.

— La trei?

— La trei stă Merian, pensionarul, interveni nea Iorgu. Bătrân de tot, doar nu s-a dus la el, ăla nu deschide nici când îi vine o scrisoare!

— Şi mai stă, alături de el, o babă care s-a mutat de curând. E sonată asta şi...

— Şi a plecat, am văzut-o eu când a plecat, interveni iarăşi nea Iorgu, acum vreo jumătate de ceas şi la ea nu poate să fie, că babornița asta...

Ridicase privirea întâmplător şi rămase cu gura căscată.

— Eu sunt babornița de la trei, ai?! Frumos! frumos mai vorbeşti, ghiuj bătrân! Halal de-aşa vecini! Porcilor!

Pe scara blocului coborâse o bătrână cu un aer pitoresc, ceva între „doamnă" - pălăria cu voaletă din cap aşa voia s-o arate - şi ţigancă, rochia lungă înflorată şi pantofii de tenis din picioare vorbeau în acest sens. Trecu demnă pe lângă cei trei şi dispăru pe uşa blocului.

— Haideţi la Merian! făcu deodată locotenentul.

Câteva minute mai târziu, după ce sunaseră fără rezultat la apartamentul lui Merian, avură surpriza să descopere că uşa era deschisă. În încăperea prin care lumina pătrundea

greu, printre jaluzelele aproape lăsate, se vedea, prăbuşit cu capul pe masă, trupul bătrânului pensionar. În apartament plutea un miros de celuloid şi hârtie arsă.

*

— Unde dracu mi-or fi cheile?

În loc de răspuns, Ştefănescu scoase din buzunar cu o linişte bătrânească veriga cu cele câteva chei, dintre care una a casei de fier, şi i-o întinse peste biroul care îi despărţea.

— Mulţumesc, râse Nicolaide. Unde le uitasem?

— Pe masa mea de lucru, azi-dimineaţă. Voiam chiar să-ţi atrag atenţia...

— Ai dreptate, ai dreptate! Tu şi cu Ioana aveţi de altfel întotdeauna dreptate, dar...

— Iartă-mă că insist, îl întrerupse Ştefănescu, nu există însă în chestiunile astea nici un „dar”. Ştiu că eşti preocupat de o mie de lucruri, numai că după ce îţi vei uita o dată cheile şi în laborator, nu vei mai avea cum să le faci decent observaţie puştilor de-acolo, pentru neglijenţă. Un director de institut nu are voie să...

— Iarăşi ai dreptate, observă uşor ironic Nicolaide.

— Am experienţă, atâta tot. Şi, mai ales de când lucrările noastre interesează unul, ba mi se pare chiar două ministere cu care, crede-mă, nu prea e de glumit, nu are rost să ne complicăm situaţia. Să fii atent şi la Marius!

— Ce-i cu Marius?

Nicolaide îşi strângea lucrările de pe birou. În realitate Ştefănescu îl irita, ca întotdeauna. Ce putea să mai aibă acum şi cu Marius? Era „copilul lor teribil” acest Marius! La douăzeci şi şase de ani, devenise cunoscut în întreaga ţară, era un savant, dar nu un savant exclusiv preocupat de lucrări, ci un om multilateral. Jucător de tenis şi schior, tată al unei fetiţe adorabile de şase ani - şi aici se grăbise,

gândi Nicolaide - şi soţ al unei ziariste sclipind de inteligenţă, Marius era ceea ce Nicolaide ar fi vrut să fi fost la douăzeci şi şase de ani! Ori măcar la treizeci!... Nu reuşise. Abia cum, când avea ceva peste patruzeci, se realizase cu adevărat, graţie însă unei munci neîntrerupte, în care tenisul sau familia nu avuseseră ce căuta. Nemărturisit, Nicolaide îl invidia pe Marius. Şi bănuia că Ştefănescu îl invidia de asemenea, mai ales că bătrânul rămăsese fără o familie toată viaţa. Spre deosebire de el! Pentru că Nicolaide se căsătorise de curând - reuşise, chiar dacă mai târziu şi în asta -, cu una din cele mai bune cercetătoare ale institutului. Ioana părea să aducă ceva nou, să recupereze o parte din tinereţea jertfită de Nicolaide nopţilor de laborator. Era frumoasă! Şi era femeia care ştia să-şi trăiască viaţa intens, omul care putea să se bucure, cu o simplitate aproape primitivă, de cele mai mici atenţii, de cele mai mici reuşite, ale ei şi-ale altora, fără nici un gând ascuns! Spontan, sincer, ca şi cum lumea toată ar fi fost a ei! La fel cu Marius!... observă deodată Nicolaide... Ce putea să aibă bătrânul cu Marius? Descoperise ceva? Ce? Ştefănescu tăcea, părând că îi este greu să răspundă.

— Ce e cu Marius? repetă Nicolaide.

— E foarte tânăr! observă Ştefănescu. Când eşti foarte tânăr, cauţi mereu doar esenţa lucrurilor, amănuntele te plictisesc, n-ai timp pentru ele niciodată! Începi să le descoperi, surâse strâmb Ştefănescu, şi să-ţi faci timp pentru ele abia când ai din ce în ce mai puţin de trăit.

— Aha! mormăi Nicolaide cam agasat. Nu văd totuşi legătura.

— Înseamnă că eşti şi tu foarte tânăr! Sunt unele lucruri aparent banale, care pot da complicaţii nedorite. Marius e căutat de unul şi de altul din ziarişti, colegi de-ai nevesti-si, pentru diferite interviuri. Dacă cineva îi vorbeşte de ceva în legătură cu lucrările lui, se antrenează imediat. O vorbă

scăpată de el, una scăpată tot fără intenţie rea de un ziarist cine ştie cui…

— Începi să vorbeşti ca tipul de la contrainformaţii care ne iubeşte atât de mult, că-i tot mereu pe-aici!

— Dacă vine atât de des, se vede că are un motiv, remarcă Ştefănescu, ştergându-şi ochelarii.

— Zice că n-are, făcu sec Nicolaide, aruncând în casa de fier tot ce strânsese de pe birou. Discuţia începea să-l enerveze.

— Ar fi foarte bine să vorbeşti tu cu Marius! conchise Ştefănescu. Eu nu reuşesc, am impresia că îl irită conversaţia cu mine pe această temă.

— Şi ce-ar trebui să-i spun? întrebă Nicolaide încuind casa de fier.

— Să fie prudent. La vârsta lui e tentat să vorbească uşor despre reuşite, despre planuri de viitor şi… Cineva cu o anumită pregătire în acest sens ar putea trage concluzii importante din…

— Bine, am să-i vorbesc, promise Nicolaide. Deşi am convingerea că Marius ştie ce să spună întotdeauna.

— Pleci?

— Da. Diseară, la şase, aniversăm un an de la căsătorie. Ioana a organizat o mică serată. Vreau să-i caut ceva, să umblu puţin prin magazine înainte de a se închide. În ce priveşte discuţia noastră, am să-i spun tipului care ne iubeşte mult, râse Nicolaide, că are în dumneata un înlocuitor de nădejde pe timpul cât se întâmplă să absenteze. Încă o dată, mulţumesc pentru chei, jur să nu se mai întâmple etc. Cu bine!

Nicolaide ieşi cu pasul lui energic, parcă de jucător de rugbi. Ştefănescu rămase nemişcat, adus de spate, în fotoliul unde stătuse în tot timpul conversaţiei. Îşi puse iar ochelarii şi privi lung, totuşi parcă fără să vadă, casa de fier prevăzută de curând cu un sistem special de alarmare. Se ridică apoi, se îndreptă spre uşa care dădea în

anticameră şi privi la secretara care răsfoia o revistă.

— Eşti liberă, spuse Ştefănescu, oprindu-se în faţa bibliotecii unde începu să caute ceva. Şeful a uitat să-ţi spună asta, nu?

*

— Ceva important? întrebă Dumitrescu.

— De la cabinetul tovarăşului general, aveţi plicul acesta, mi s-a spus că-i urgent, zise secretara.

— Aha! Da, mulţumesc.

Luă plicul, o mapă mică de fapt, sigilată, în care Dumitrescu ştia că nu se află decât o foaie. Cea despre care îl anunţase Anghel. Mormăi:

— Zeţaru?!

— N-am reuşit încă să dau de el. A fost la ştrand, dar deacolo...

— Dacă-l găseşti, spune-i, şi-n slip dacă e, să zboare aici. Altceva?

— Corespondenţa zilnică...

— Dă-o-ncoace!

Dumitrescu intră în biroul lui, răsfoi corespondenţa, semnă două hârtii care nu trebuiau studiate în mod special, le dădu secretarei, reveni în birou şi se aşeză faţă în faţă cu mapa sigilată. Cercetă încă o dată sigiliul, îl rupse, dar nu deschise încă mapa.

Ia să vedem! Ce discutase el în casa lui Pavel în ultima săptămână?

Nu era un test de memorie gratuit, îi pusese pe toţi colegii lui Pavel care fuseseră în casa lui în ultima săptămână să scrie exact tot ce-şi amintesc despre ce discutaseră în casa aviatorului. Vor reuşi să-şi amintească totul?

În situaţia în care se aflau, singura şansă de neutralizare măcar parţială a efectului micului avion-emiţător era să

ştie ce informaţii se obţinuseră. Pentru că nu toate erau încredinţate undelor; puteau fi şi informaţii care să plece din ţară prin curieri speciali. Dar îşi vor aminti oamenii exact ce vorbiseră în casa lui Pavel? El ce vorbise?

Reţinea perfect, mersese la vecinul său să vadă un meci de fotbal, la televizor. Acasă, Dumitrescu nu avea „atmosferă”, nici soţia, nici copiii nu erau amatori de fotbal. După meci rămăsese împreună cu Pavel şi cu cei doi colegi ai acestuia care veniseră împreună, băuseră o cafea şi-un coniac, vorbiseră… despre meci, despre… un fost coleg de şcoală al lui Pavel, maior de miliţie, care în urma unei decepţii, o reală dramă în familie, începuse să bea pe ascuns, despre… un ziarist străin care încercase să obţină un fel de interviu neoficial cu unul din cei doi piloţi. Mda, şi el, el, Dumitrescu, pentru că ştia care e ziaristul - care de fapt nu era ziarist - apreciase că… au făcut bine că nu i-au acordat interviul, chiar dacă l-ar fi solicitat oficial!… Deştept băiat am fost! se autoaprecie colonelul. Mai departe!… Unul din cei doi colegi ai lui Pavel spusese că nevastă-sa urma să plece la un simpozion în străinătate. Unde?!… Spusese unde, dar Dumitrescu nu reuşi să-şi aducă aminte. Olanda, Belgia, Danemarca, aşa ceva… Bun. Altceva? Nu mai vorbiseră altceva interesant, după asta venise în cameră Ana şi trecuseră la probleme cotidiene, fără importanţă. Precis? Precis!

Dumitrescu deschise mapa. Textul descifrat începea cu o serie de mesaje scurte de genul: *„Alfred l-a contactat pe Dr.* X” sau *„Diana a luat legătura cu inginerul S.”* etc. Îmbucurător era faptul că în dreptul fiecărui rând de acest gen era menţionat rezultatul: *„Negativ”.* Erau tatonările zilnice, contacte reale sau fictive făcute de agenţi sau inventate de ei pentru a-şi justifica faţă de centrală banii primiţi.

Mai departe! O dare de seamă lapidară asupra unui procedeu aflat în curs de experimentare la… Drace, despre

asta îi vorbise Anghel! La institutul de care Dumitrescu se ocupa în mod deosebit, unde era director Nicolaide! Se precizau în mesaj doar parametrii scontaţi ai noului produs, fără a se indica însă nimic despre reţeta de obţinere sau situaţia la zi a experienţelor. Cine le dăduse datele astea? Atât le dăduse? Mai posedau şi altele? Cunoşteau reţeta, procedurile de experimentare şi elaborare? Dacă era aşa, era... nespus de grav!

Faptul că nu erau introduse şi aceste date în mesaj nu însemna imediat că nu sunt cunoscute. Puteau fi transmise prin curier, sau puteau fi... negociate. Da, asta trebuie să fi fost, la sfârşitul alineatului era indicată o cifră, deloc modestă. Agentul care le obţinuse, ori care urma să le dea, pretindea suma respectivă. După cifră era menţionat *„urgent + aer*”! Aer! Asta însemna... Dumitrescu blestemă în gând şi trecu mai departe.

Ei, da! Ajunsese la informaţiile obţinute desigur din casa lui Pavel. În ultimul alineat al mesajului, după câteva indicaţii referitoare la numele unor piloţi şi ingineri ce urmau să plece la nişte cursuri în străinătate, scria textual: *„Maior* (urmă numele clar al maiorului de miliţie de care vorbiseră în casa aviatorului) *moment de dezechilibru, consum de alcool. Ascunde starea psihică la serviciu. Propunem contactare: ,,Diana” sau „Minerva”. Sectorul de care se ocupă obiectul* (obiectul era maiorul) *de mare interes perspectivă”.* Urmă: *„Ziaristul trebuie să dispară, este reperat”.* Era limpede, înţeleseseră foarte bine afirmaţia lui Dumitrescu, probabil ştiau şi că e ofiţer de securitate. Mai departe! *„Eugenia* (iarăşi numele în clar al femeii şi al soţului ei) *pleacă la Bruxelles, la un simpozion internaţional etnografic. Ar dori mult să vadă Parisul, să publice în străinătate. Abordabilă, fire deschisă, 28 de ani, îi place arta africană. Soţul, pilot foarte apreciat, o iubeşte, au doi copii”...*

Din această încâlceală lapidară, Dumitrescu vedea

limpede filmul posibil, scontat de autorii mesajului, al călătoriei Eugeniei la Bruxelles. O simpatică etnografă belgiană (care poate nu era belgiană şi nici măcar etnografă, dar se pricepea suficient pentru a nu face gafe) avea s-o acosteze pe soţia aviatorului, să se ofere s-o însoţească prin oraş, în timpul rămas liber între lucrările simpozionului. După o vizită prin magazine, simpatica „belgiană" avea să constate că au ajuns întâmplător în apropierea locuinţei ei (pe care, probabil, „belgianca" n-o văzuse până în urmă cu o zi), Eugenia va accepta, îl va cunoaşte pe „soţul" belgiencii, „ziarist sau editor", vor discuta despre una sau alta, nimic politic, nimic deranjant, cel mult „soţul" se va interesa dacă doamna din România nu are colegi care vor să publice în străinătate, poate sub pseudonim, dacă preferă... Pentru început. Apoi o vor anunţa că a doua zi ei fac o vizită la Paris, o mică excursie, la care o pot invita şi pe ea, ziaristul poate „aranja" treburile cu paşaportul imediat. Aici apăreau variante, desigur, dar, indiferent care era răspunsul Eugeniei, la reîntoarcerea în România ea avea să păstreze o amintire foarte plăcută celor doi soţi atât de simpatici, care la despărţire îi oferiseră o mască africană în copie ireproşabilă sau chiar o piesă originală. De-aici începeau alte variante. La aeroport, vameşii puteau scoate, de pildă, în mod incredibil, din masca africană sau din alt obiect, un pliculeţ suficient de mare de heroină... ori un microfilm. Şi începeau „complicaţiile", când Eugeniei avea să i se comunice de către autorităţile belgiene, altminteri bine intenţionate, că la adresa indicată de ea nu locuia nici o etnografă sau ziarist...

Aceasta era totuşi varianta cea mai brutală, cea mai lipsită de subtilitate. Puteau fi şi altele. De pildă, la graniţă nu se întâmpla nimic, dar o dată ajunsă în România, numai o lună mai târziu, Eugenia afla cu bucurie că „etnografa belgiană" se afla în ţară, venită într-o excursie de câteva

zile. O invitaţie în familie devenea o chestiune de politeţe elementară. Care se putea solda cu un micuţ obiect - radio emiţător - uitat, ca din întâmplare, în casa aviatorului. Şi lanţul reîncepea.

Şi iarăşi aceasta era varianta cea mai simplistă, cea mai tehnicistă, cea mai puţin psihologică şi nerentabilă, existau şi alte multe variante.

Femeia trebuia prevenită. Şi maiorul de miliţie trebuia prevenit, ajutat să treacă peste momentul dificil. Ce era de făcut însă cu experienţele de la institut?! Cât ştiau? Şi cine din institut îi informa?...

Dumitrescu privi furios spre mapa de corespondenţă, apoi la telefonul din dreapta care începuse să sune. Ridică receptorul.

— Tovarăşe colonel...

— Spune repede! mârâi Dumitrescu înfuriat. Recunoscuse vocea maiorului Stoenescu.

— A murit mama... Vă rog să-mi permiteţi să părăsesc...

Dumitrescu aruncă o privire rapidă la ceas. Mai era numai o jumătate de oră până la terminarea programului.

— Îmi pare rău, pleci diseară. Am nevoie de dumneata în după masa asta, eşti singurul care cunoaşte ce mă interesează.

— Am înţeles, spuse Stoenescu perfect liniştit, dar pe un ton care lui Dumitrescu i se păru îngrozitor.

Închise aparatul şi se blestemă iar, a câta oară în ziua asta, cu furie, smulse cu aceeaşi furie celălalt receptor, negru, în care auzi vocea ofiţerului de serviciu de la miliţie:

— Tovarăşul colonel Dumitrescu?!

— El!

— În legătură cu fata... care ne-aţi trimis poza...

— Da!...

— Până în prezent, vă raportez, nimic, deşi am...

— Mersi! Anunţă-mă doar când va fi altceva decât nimic,

da?

— Am înţeles!

Cele două telefoane, cel roşu şi cel alb, reîncepură, după obicei, simultan. Se aflase sau se bănuia că s-a terminat şedinţa. Începea maratonul apelurilor. Avea să se încheie, probabil, abia la trei!

*

— De ce să pleci atât de repede?

— Îmi pare rău, Marina, îţi mulţumesc pentru coniac, dar…

Vlad îşi completă fraza cu un gest imprecis, dar care spunea totuşi că îi e imposibil să mai rămână.

Se părea că într-adevăr nu prea mai aveau ce-şi spune, amintirile pe care le depănaseră „pe sărite”, abrupt, nu reuşiseră să umple prăpastia celor zece ani de când nu mai schimbaseră nici o vorbă. Orice ar fi făcut, nu mai putea regăsi în bărbatul ăsta cu ochi cenuşii, ironici, pe lunganul vesel şi, exuberant al adolescenţei, aşa cum el probabil nu mai găsea în ea, în doamna cu pieptănătură ireproşabilă, cu rochie elegantă şi ciorapi fumurii, pe fata nebună, cu pletele-n vânt, zveltă şi plină de viaţă ca o lupoaică tânără ieşită în lume. Ceva îi separa acum, erau prea mulţi oamenii şi faptele care, în cei zece ani, se îngrămădiseră inutil în memoria lor, ca nişte mobile vechi, uzate.

Vlad nu se mişcase totuşi din fotoliul în care stătea, ceea ce era un semn bun, iar Marina, pe canapeaua unde rămăsese cu picioarele strânse corect, unul lângă altul, cu mâinile ei frumoase, care strângeau uşor între degete bolul cu coniac încă nebăut, surâse ca o promisiune şi întrebă uşor cântat:

— Te-aşteaptă roşcata?

— Ce roşcată?

— Sau bruneta? râse Marina încet, pe un ton

camaraderesc, de femeie isteaţă, care nu face caz de „paşii greşiţi” ai bărbaţilor.

Vlad avu o clipă lungă de ezitare nedumerită, se părea că în clipa aceea nu-i venea în minte absolut nici o femeie roşcată sau brunetă, o privea aşteptând precizări, nevrând pe semne să „se descopere” fără sens. Şi Marina hotărî că nu era bine să lungească suspansul prea mult.

— Eu te-am mai văzut, Vlad, spuse ea, dând vocii o nuanţă vag nostalgică, dar oarecum amuzată. Acum vreun an. De două ori. De fiecare dată în compania altei... Căută cuvântul, nu era bine să rănească orgoliul masculin printr-o gafă măruntă, conveni la: În compania altei puştoaice fusticolore! Dar erai probabil „în interes de serviciu”, adăugă ea cu o mică grimasă surâzătoare. Aşa-i?!

— N-am idee, zise Vlad, dar acum trebuie să plec.

De data asta se ridicase în picioare, într-adevăr hotărât s-o şteargă, avea fler, fără doar şi poate, simţise ceva din jocul ei. Aşa că Marina rămase nemişcată câteva clipe pe canapeaua ei, goli apoi paharul de coniac şi spuse cu o voce scăzută, dar de data asta serioasă, hotărâtă, privind în gol:

— Şi eu! Şi eu trebuie să plec, dar din ţară!

Nu era în mod sigur calea cea mai bună, când îl invitase aici, îşi făcuse alt plan cu el, dar simţise cumva că nu va reuşi. Şi amânase atacul acesta pe care oricum trebuia să-l dea, era şansa, ultima şansă pe care trebuia să n-o piardă. Simţea că Vlad o priveşte lung, de sus, ca pe un obiect care ar fi început brusc să-i vorbească.

— Nu înţeleg, spuse el sec.

— Ba înţelegi perfect, dragul meu, zise Marina liniştit, cu ochii încă în gol. Andrei este acolo, vreau să-l văd neapărat!

— De cât timp e acolo?

— De opt ani.

— Andrei şi mai cum? întrebă Vlad şi se reaşeză.

— Tarn, spuse Marina şi-l privi, dar de data asta ochii bărbatului rătăceau pe fereastră, se opriră undeva pe zidul blocului, unde, sub o cornişă, două rândunele îşi făcuseră cuib. Era un cuib ciudat, suspendat acolo, la înălţimea celui de al treilea etaj, unde se simţeau, se vede, în siguranţă. Apatia asta a bărbatului nu-i plăcea Marinei, aşa că se ridică, veni cu pas lent lângă el, în spatele fotoliului, îi puse o mână pe umăr şi continuă cu voce scăzută:

— Să nu-ţi închipui cumva că vreau să fug, să rămân adică în străinătate. Asta bănuiesc, probabil, colegii tăi, care nu vor cu nici un chip să-mi dea avizul pentru excursie. N-aş avea ce face acolo, crede-mă!

Fusese o vreme când ei, ei doi erau consideraţi, de toţi cei ce-i vedeau, fraţi! Semănau în mod miraculos, aceeaşi zvelteţe a trupurilor, acelaşi păr blond, aceiaşi ochi şi exuberanţă nebună! Se înţelegeau perfect, erau aproape nedespărţiţi, goneau până la epuizare pe biciclete, în grup cu alţi „puşti”, pe şoselele din preajma Sibiului. Când el plecase, plecase totuşi, la Bucureşti, la politehnică, Marina resimţise pierderea într-un mod incredibil. Nu-l condusese la gară, nu se despărţiseră propriu-zis, Marina fugise într-o excursie în munţi pentru a nu trăi clipa despărţirii. Un an mai târziu se mutase cu familia în alt oraş, îl mai întâlnise pe Vlad o dată, întâmplător, în compania familiei ei, care scurtase pe cât putuse întrevederea lor. Apoi… apoi…

O va crede?!

— A, nici nu-mi închipuiam aşa ceva! râse Vlad. Vrei doar să-i faci fostului tău soţ o vizită de curtoazie!

N-o credea deci! Îl adusese aici fără rost, absurd! Marina simţi o dorinţă spontană, nebună, Vlad stătea cu spatele la ea, aşa cum stătuse cu câteva ore în urmă Merian, simţi dorinţa nebună de-a lovi scurt, fatal, de a sfârşi aici, definitiv, discuţia asta care nu mai avea nici un rost… Totuşi, nu aceasta era calea! Trebuia, trebuia acum, în clipa aceasta, să inventeze ceva, să-l convingă, să-l

învingă; mort, omul acesta nu i-ar mai fi servit la nimic.

— Nu, spuse Marina cu voce perfect calmă. O vizită de afaceri nu de curtoazie. Trebuie să reglementăm câteva probleme referitoare la o moştenire şi mai ales la copil. L-a luat cu el şi...

— Aveţi un copil?!

— Pe care vreau să-l obţin! continuă hotărâtă Marina. E al meu!

Strânse uşor umărul bărbatului, ocoli fotoliul, trecu prin faţa lui, foarte aproape, dar fără să pară a şti că e acolo, frământându-şi degetele lungi cu unghii lustruite, într-un joc de mare tragediană, care „trăia intens” cele spuse. Ştiind în acelaşi timp că rochia de un roşu viu, incandescent, se mula perfect pe coapsele elegant arcuite.

— Andrei trebuie să priceapă, adăugă ea cu o voce uşor înăbuşită. Trebuie să priceapă că eu nu pot trăi fără copil!

Vlad tăcea neclintit, privindu-şi atent braţele goale, în cămaşa lui cu mâneci suflecate până aproape de cot.

Dacă nu reuşesc, sunt pierdută, îi trecu prin minte Marinei. Rupsese punţile! Îl lichidase pe Merian, ba mai vrusese să transmită şi mesajul acela insolent. Numai că atunci spera că va obţine ea, pe altă cale, un paşaport, fals, de la un individ pe care-l cunoscuse cu câteva zile în urmă. Dacă serviciul pentru care lucrase până acum nu catadicsise să-i dea un răspuns satisfăcător, ei bine...

— Vlad, tu nu eşti căsătorit, n-ai copii, dar... Trebuie să mă-nţelegi! Trebuie să merg acolo! Neapărat!

Ah, dac-ar fi ajuns acolo! Relaţii avea, iar informaţiile pe care pusese mâna acum puteau fi vândute oricând la un preţ excelent! Ar fi avut „cheagul” care îi mai lipsea! Trambulina fără de care acolo nu se putea începe nimic, nu se putea „demara” cu nici o afacere! Putea să-i ia dracu pe imbecilii pentru care lucrase până atunci, ea şi Andrei vor vinde informaţiile altora, care... Numai că toate speranţele şi le pusese în paşaportul fals! În individul acela care îi

promisese, îi promisese că i-l va procura imediat şi care se lăsase agăţat de miliţie, pentru un fals mărunt, de libret C.E.C.! Idiotul! Cu o zi înainte căzuse în plasă, dar ea aflase asta abia azi, după ce lichidase cu Merian, după ce...

— Sunt unele lucruri, Vlad, care nu se pot discuta nici prin telefon, nici prin hârtii! Trebuie să m-ajuţi! Tu poţi!

Ochii lui Vlad hoinăreau iarăşi pe fereastra deschisă.

— Regret, Marina, nu pot să te-ajut în aşa ceva.

— Nu spune asta, te rog! Sunt sigură că dacă ai vrea...

— Nu pot! spuse Vlad privind-o în ochi. Documentele astea nu se obţin „cu o vorbă bună”, cum crezi tu.

— Vlad, tu nu ştii ce-au însemnat pentru mine anii aceştia! zise Marina cu patos, aşezându-se din nou pe canapea, dar mult mai aproape. Mă opresc în faţa fiecărui copil de pe stradă! Mă gândesc cum e, cum trebuie să fie copilul meu! Îl visez în fiecare noapte! Altfel! Nici nu ştiu cum arată la faţă, îţi dai seama?! Andrei mi-l va da! Sunt convinsă că, dacă discut cu el...

— Nu pot, Marina, spuse Vlad şi se ridică în picioare.

— Vlad, te rog! În numele adolescenţei noastre, în numele a tot ce a fost...

Ce fusese de fapt?! se întrebă subit. „Cartuşe vechi” era totul, amintiri vagi, de care uza inutil. Trebuia altceva, nou!

— Te rog, dacă vrei, în genunchi, Vlad! şopti Marina deodată şi alunecă de pe canapea, punând un genunchi doar pe covor şi luând în acelaşi timp mâna bărbatului în palmele ei fierbinţi.

Vlad zâmbi, un zâmbet de sus, privind ironic spre piciorul frumos care se dezgolise binişor sub rochia ridicată. Marina înţelese într-o fracţiune de secundă că pierduse. Combinase greşit varianta mamei îndurerate cu cea a femeii care se oferă.

— Termină cu zâmbetul ăsta! ţipă ea iritată sărind în sus. N-ai inimă?! Voi toţi ăştia nu puteţi pricepe chiar

nimic?!

— Eşti a doua femeie pe ziua de azi, râse Vlad foarte bine dispus, care încearcă trucul cu „deformaţia profesională”, ce-i drept, tu cu mai mult talent. Am inimă, draga mea Marina, aşa cum tu ai... nişte genunchi... superbi! Da, spuse Vlad examinând cu interes picioarele femeii, ăsta e cuvântul potrivit, constată el foarte serios de data aceasta, numai, că, întâmplător, eu mă pricep la ca-ceal-ma-le. ...Ştiu că nu ai nici un copil.

Marina se prăbuşi pe fotoliu cu capul în mâini, căutând să se reculeagă cât mai rapid şi să nu-l privească Vlad ochii. Nu spuse nimic, aştepta ca el să explice şi ea să înţeleagă unde greşise. Vlad veni însă spre ea lejer, spuse pe un ton aproape camaraderesc, ca atunci, în adolescenţa lor, când jucau tenis sau şah împreună:

— Hai, draga mea, dă-mi mâna, ai jucat, ai pierdut, dar asta...

— Du-te dracului! strigă Marina, sărind brusc de pe fotoliul în care stătuse, se apropie de masă şi scoase cu degete nervoase o ţigară.

Vlad îi oferi foc cu bricheta ei.

— Ei, făcu el amuzat, acum pot să plec, da?

— Trebuie să înţeleg, ricană Marina, că întâlnirea noastră „întâmplătoare” de azi o aveai trecută în agendă?!

Asta trebuia să afle măcar de la el! Dacă îi intrase sau nu „în atenţie”!

— A, nu! Te-am întâlnit într-adevăr întâmplător.

— Zău?! Atunci de unde ştii că n-am un copil?!

— Nu ştiam, râse Vlad, până acum câteva clipe bănuiam doar şi-mi făceam chiar mustrări de conştiinţă, acum însă mi-ai confirmat. De altfel, ar fi fost greu de presupus că Andrei ar fi fugit în străinătate încurcându-se cu un copil de un an! Mai ales că era foarte grăbit!

Marina simţi că leşină. Aşadar, o operaţie idioată de aritmetică îi făcuse figura! Stârnise o bănuială pe care

după aceea ea i-o confirmase prosteşte!

— De unde ştii că era grăbit?

Vlad zâmbi, intuise se pare noua capcană, dar bravă spunând simplu:

— Pentru că numele pe care mi l-ai spus, Tarn, nu mi-e tocmai necunoscut. Pentru că ştiu cum a fugit Andrei Tarn în străinătate, tocmai când se deschidea un proces în care era amestecat.

— Tot întâmplător ai aflat cum a fugit Andrei în străinătate, aşa-i? râse Marina dispreţuitor.

— Ei, nu! De soţul tău s-a ocupat un coleg, tânăr, care... nu se pricepea la cacialmale. Asta e tot.

— E clar!

— Marina, nimeni nu are cu tine nimic pentru faptele lui Andrei, atât timp cât...

— Ascultă! îl întrerupse Marina pe un ton obosit. Nu-mi vorbi ca unui debil mintal.

— Îţi vorbesc ca unei femei inteligente, spuse Vlad fără nuanţă. Eşti tânără, frumoasă, ştii două limbi străine, e cazul să-ţi refaci viaţa...

— Aaaah! ţipă Marina şi se îngrozi singură de strigătul care-i scăpase, avusese impresia că aude urletul unei pantere, deşi vocea, strigătul acela, fusese totuşi al ei. Dar cuvintele, acele cuvinte ultime ale lui Vlad o înnebuneau, îi fuseseră spuse până atunci de prea multe ori. Lasă-mă-n pace! izbucni ea. N-am chef „să-mi refac viaţa”! Pricepi?!

— ...Nu.

— M-aş fi mirat.

— Încep să mă întreb ce poate fi în capul tău.

—...Ce crezi că poate fi?

— Nu-mi e prea limpede, dar... Am impresia că eşti pe punctul de a face o prostie.

— Ce prostie? întrebă Marina cu o linişte nefirească.

— Asta tu ştii şi-ai să mi-o spui, nu plec de-aici până nu aflu! Marina, pot să te-ajut, dar nu procurându-ţi un

paşaport cu care să fugi.

Marina surâse trist, privindu-l lung.

— Ştii ce? spuse ea. Mă doare capul. Eşti un cozeur „foarte plăcut", dar discuţia cu tine mi-a provocat o migrenă îngrozitoare. Trebuie să fac o cafea. Bei?

— După aia îmi vei spune o altă minciună?

— Eşti un pisălog nemaipomenit, dar îţi voi spune totul, absolut totul, dacă ţii neapărat, deşi… nu-i mare lucru. Stai aici, făcu ea agasată, mă duc să pregătesc întâi cafeaua. Uită-te prin revistele astea, revin imediat.

IV. Serata

— Cine-i cadâna în albastru?

Rita întoarse capul în direcţia în care privea bărbosul de lângă ea şi făcu o mutriţă acră:

— Magda. Biochimistă, fostă colegă de institut a cumnată-mi. Sper că nu-ţi place.

— Află că e mai grozavă ca tine, remarcă tărăgănat, pe un ton de cunoscător, bărbosul, înălţându-se puţin în fotoliu, pentru a o vedea în întregime pe Magda printre perechile de dansatori şi servantele cu băuturi ce umpleau holul vilei Nicolaide. Fostă colegă de institut, recepta el apoi cu întârziere replica Ritei. Vrei să spui că are mai mult de douăzeci de ani?

— Douăzeci şi patru împliniţi! preciză Rita.

— Mă duc s-o invit la un dans.

— Nu dansează! îi stopă Rita elanul. Toată seara a făcut abia două valsuri! Cu Marius, pe care l-a acaparat

complet!

— Pardon! Şi cu mine-a dansat, se auzi o voce în spatele lor.

— Zău?! se miră Rita. Ai dat-o gata şi pe-asta, Toni?

— N-aş spune încă, zâmbi Toni. Să ştiţi însă că nici nu-i atât de formidabilă pe cât pare. Nu... nu se mulează.

— Eşti un dobitoc, aprecie sec bărbosul, privind încă, cu ochii mijiţi, în direcţia Magdei. Asta-i o femeie adevărată, ascultă-mă pe mine, trebuie doar să ştii cum s-o iei.

— Încearcă tu!

— Cine-i troglodatul cu care s-a ambalat?

— Un savant! râse iar Rita. Marius! Nu te vârî în discuţia lor, că-ţi prinzi urechea. Dansează mai bine cu mine.

— Savant? se amestecă Toni. Aschimodia aia?

— Cumnată-mea mi-a împuiat capul cu ce grozav e!

— Şi Magda asta îşi pierde vremea cu el între eprubete, acolo?! făcu bărbosul nedumerit.

— Nu acolo, la alt institut.

— La altă instituţie, rânji Toni.

— Tot o invit! hotărî bărbosul ridicându-se.

— Stai aşa! îl opri Rita. Ba nu, haideţi mai aproape, mi se pare că va fi vesel. Iese tămbălău, să vedeţi!

*

De lângă bufetul rece - excelent asortat şi mai ales plin cu sticle multicolore, pe care Ioana Nicolaide îl instalase într-o latură a holului - pornise repede, direct spre Marius şi Magda, o femeie uscăţivă, tânără încă, dar îmbrăcată tern. Nu era frumoasă deloc, doar ochii mari, viu strălucitori, dădeau o lumină vag stranie feţei sale lungi, parcă de englezoaică. Şi vorbeau ceva despre „limba ascuţită” a articolelor pe care femeia le semna.

— Eşti drăguţă să-mi împrumuţi soţul doar pentru un scurt interviu? se adresă ea Magdei, pe un ton de

agresivitate surâzătoare.

Magda îşi muşcă uşor buzele, stăpânindu-se să răspundă pe acelaşi ton pisicesc, ceva în sensul: „Desigur, doamnă, numai că dumneavoastră mă tem că nu veţi înţelege prea mult din ce spune”. Marius se întoarse însă spre nevastă-sa iritat:

— Lasă-ne puţin, Sofi! Discutăm tocmai ceva important.

Ochii ziaristei fulgerară scurt.

— Iertaţi-mă, interveni repede Magda cu voce scăzută, eu trebuie să plec. Deja am întârziat. Discuţia mi-a făcut însă multă plăcere.

Surâse apoi, un surâs mic, adresat totuşi tânărului savant, schiţă apoi o înclinare abia sesizabilă spre cei din jur:

— Bună seara!

Ritmul dansului se schimbase brusc şi Magda îşi făcu loc cu greu, pe lângă perete, printre dansatorii care încercau, cu mai mult sau mai puţin talent, un dans foarte modern.

Mica scenă iniţiată de ziaristă o lovise de fapt. Şi regretă cumva că se stăpânise. I se părea acum că scena îi fusese făcută doar pentru faptul că, din toţi cei prezenţi, ea venise neînsoţită. Îşi aminti că cineva îi vorbise de un fel de complex al femeilor nemăritate în faţa celor căsătorite şi asta o înfuriase atunci, îşi spuse şi acum că era o mare prostie, ea voise doar să prevină o discuţie penibilă. Totul era... Ah, totul era fără sens, locul ei nu era aici! Ai băut prea mult în seara asta, fată dragă, se avertiză singură, marş la culcare! Îşi dădu seama că nu era nici asta, abia băuse două pahare de vin. Ce naiba era atunci? Se simţea totuşi stingheră aici, da, ăsta era cuvântul, stingheră, se simţea prost, aşa cum nu se simţise niciodată, totul o enerva, o enerva, îi venea să dea peste cap, de pildă, servanta asta plină cu sticle, care...

— Magda, sper că nu vrei să pleci?

Lângă ea apăruse Ioana Nicolaide, veselă şi plină de

viaţă ca întotdeauna.

— Ba da, Ioana, serata ta este excelentă, dar mâine trebuie să mă trezesc foarte de dimineaţă.

— Lasă prostiile, e încă devreme. Simt că a făcut o gafă Sofi.

— Sofi? A, nu!

— Crede-mă, e o femeie isteaţă, surâse totuşi dispreţuitor Ioana Nicolaide, dar devine complet stupidă când are impresia că cineva „a pus ochii pe bărbat-su”. Trebuia să te previn.

— Dar n-a fost nimic, în cazul meu, doar că seara asta...

— A fost cam prea zgomotoasă.

— Într-adevăr, conveni Magda. Şi aveţi... o mulţime de cunoştinţe noi...

— Cunoştinţe, pe naiba! Crezi că eu îi ştiu pe toţi?! Regizori, cascadori, ba, cred, şi jongleri de circ! Rita i-a cărat aici.

— Rita?!

— Cumnată-mea, explică cu voită indiferenţă Ioana. A avut un rol, mai mult figuraţie, într-un film şi...

— Oh, lasă-mă s-o şterg repede, făcu Magda deodată. E unul care m-a plictisit toată seara. Şi vine iar!

Era totuşi târziu, Toni ajunsese lângă ele.

— Dansezi, domnişoară Magda?

— Nu.

— Iarăşi nu, făcu Toni pe un ton de reproş şi adăugă cu ton de imputare: E a treia oară că mă refuzi!

— Sper să fie şi ultima, zise Magda pe un ton aerian.

— Toni, interveni Ioana preventiv, mi se pare că nu prea ai succes în seara asta.

— Nu face nimic, doamnă Nicolaide, obiectă Toni surâzător. Sunt un tip perseverent. Îţi displac oamenii perseverenţi, domnişoară Magda?

— Îi prefer... celor agasanţi, lăsă Magda să cadă.

Toni rămase o clipă pe gânduri, căutând parcă o replică,

nu mai avu timp s-o dea, ritmul dansului se schimbase iar şi Rita apăru brusc lângă el:

— Toni, vino să dansăm asta!

— Vin, vin, mormăi Toni indispus, cu ochii încă la Magda.

O altă tânără, îmbrăcată doar într-un bolero şi fustă lungă, se plânse cu un aer de copil răsfăţat:

— Toni! Dansul ăsta mi-l promiseseşi mie!

Toni o luă lângă el şi începu să danseze cu amândouă în acelaşi timp, spre amuzamentul lor. Abia când se depărtară suficient de Magda, Toni le şopti cu un aer conspirativ:

— Se moaie Măgduţa noastră imediat. A şi început.

— Crezi? se îndoi Rita zâmbind.

— I-am pus adineauri ceva în ultimul pahar.

— Porcule! exclamă Rita spontan.

— Ei, nu te gândi la cine ştie ce, vreau numai s-o îmblânzesc. Va deveni cuminte şi calină ca o pisicuţă.

— Pisicuţele au gheare! remarcă Rita, trăgând cu coada ochiului spre Magda. Şi... sunt unele organisme, adăugă ea gânditoare, care reacţionează invers la doctoriile astea, fii atent! Cel puţin atât am învăţat şi eu de la cumnată-mea, încheie ea râzând.

*

Ioana Nicolaide înţelesese că nu mai avea cum s-o reţină pe Magda. Spuse totuşi privind spre Toni, care îşi continua dansul cu cele două partenere:

— S-ar părea că are succes!

— Cine e? se interesă Magda.

— Nu ştiu exact, tot o achiziţie a Ritei. Oricum, mai amuzant decât alţii.

— Găseşti? murmură Magda.

Se crispă aproape să nu izbucnească, simţea o iritare

grozavă, parcă ar fi avut furnici pe tot corpul.

— Mă incintă bărbaţii care se cred irezistibili, râse Ioana, dar imediat schimbă tonul şi-i şopti Magdei confidenţial: Ola! Vine bărbatu-meu, să nu-i spui asta, e-n stare să-l expedieze pe Toni urgent.

Nicolaide se apropie plin de o bună dispoziţie molipsitoare:

— Magda Deleanu! Pe dumneata te căutam!

— Fii atent, dragul meu, îl preveni Ioana, Magda a refuzat adineauri un Don Juan de categorie grea.

— Foarte bine i-a făcut, observă Nicolaide. Să vezi însă că pe mine n-are să mă refuze.

Se înclină uşor în faţa Magdei şi întrebă aproape ceremonios:

— Dansaţi, domnişoară?

Magda se întrebă rapid dacă era în stare să suporte un dans. În clipa aceea simţea nevoia mai repede să facă o demonstraţie de judo cu soţul Ioanei, îşi dădu seama totuşi că omul n-avea nici o vină, ea venise în casa lor de atâtea ori şi pe deasupra, sub aspect psihic, tipul acesta ciudat care era Nicolaide o interesase întotdeauna. Paralel cu starea de iritare, mintea constată că îi rămăsese limpede, se gândi că tangoul începuse deja şi nu putea să mai dureze mult, aşa că zise, ca o provocare adresată propriului ei trup:

— Tocmai îi spuneam Ioanei că vreau să plec. Dar cu dumneata dansez cu plăcere.

— Eşti drăguţă ca întotdeauna, decise Nicolaide şi se avântară amândoi pe parchetul ca o oglindă, unde, în mod miraculos, se făcuse mai mult spaţiu. Tot nu vrei să te transferi la institutul nostru?

— Încă nu.

— Păcat. Mai ales că şi dansezi admirabil, zâmbi Nicolaide. Ia spune, pe cine-ai refuzat?

— Toni, sau aşa ceva.

— Ooo! Tocmai pe tovarăşul de la miliţie?

— Lucrează la miliţie?

— Da, râse Nicolaide şi adăugă cu voce şi mai scăzută: Îl luasem la rost încă din prima zi când l-a adus Rita aici. Băiatul însă a început să râdă de suspiciunea mea. E locotenent la judiciar.

— De ce-l luaseţi la rost?

— Naiba mai ştie. Am devenit într-adevăr suspicios în ultimul timp. De fapt, colegii lui Toni, cei de la securitate, sunt de vină, că m-au speriat.

— V-au speriat?!

— Da. Cu... Nicolaide îşi luă un aer grav: *„Tovarăşe director, fiţi atent la oamenii care vă intră în casă!”*

— Aţi avut vreun necaz la institut? întrebă Magda muşcându-şi iar buzele uşor.

Treceau pe lângă Toni, care o privea prea lung, şi Magdei îi venise un chef nebun să-l cosească cât era de mare, cu o lovitură de picior.

— A, nu! Dar, după cum spun ei, „Nici nu trebuie să avem, tovarăşe director!” E unul, căpitan, Vlad, care nu mă slăbeşte o clipă.

— Ioana mi-a spus că lucraţi la un produs nou, tatonă Magda cu o indiferenţă perfectă.

— Foarte rău că ţi-a spus! se încruntă Nicolaide.

— E chiar atât de secret? întrebă Magda candid.

— Mai poţi să ştii ce nu e secret?! şopti râzând soţul Ioanei. Adevărul e că lucrarea asta merită toată atenţia. E ceva cu totul nou şi... Auzi?! se întrerupse el deodată. Nu vrei să schimbăm discuţia?

Magda râse. Râdea mai mult de încântare, senzaţia de enervare începuse parcă să-i treacă. Mişcarea se vede că îi făcuse bine.

— Ba da, spuse ea. Mai ales că Ioana ne face semne disperate.

— Nevastă-mea?! Ce-o fi vrând? A început să nu mă mai

lase să dansez!

Se apropiară încă în pas de dans de Ioana, care şopti cu zâmbetul ei liniştit, de femeie de lume:

— Marcel!

— Ce s-a întâmplat?

— Te caută un domn Maigret. Fără pipă.

— Cine?!!

— Securitatea, dragul meu, oftă drăguţă Ioana. Aşteaptă în biroul tău, să-ţi vorbească!

*

În hol, doi tineri se sărutau de zor, fără să vadă pe nimeni. Nicolaide ridică din umeri îmbufnat şi trecu spre camera de lucru.

Un bărbat cam la cincizeci de ani, voinic, cu părul aproape alb, admira cu mâinile la spate un goblen imens atârnat pe peretele din spatele biroului. Se întoarse încet, privi spre gazdă cu o expresie cam somnolentă, cu pleoapele parcă umflate şi buzele adunate într-un fel de botic, care la vârsta lui îi dădea un aer bosumflat. Pe undeva aducea într-adevăr cu Maigret, constată Nicolaide, care închise uşa şi înaintă spre musafirul său.

— Bună seara!

— Bună seara, tovarăşe Nicolaide. Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, dar…

— O clipă! făcu Nicolaide. Sunteţi, dacă nu mă înşel, colonelul...

— Dumitrescu.

— Da, da, da. Căpitanul acela al dumneavoastră, Vlad Zeţaru, mi-a spus zilele trecute că vreţi să-mi vorbiţi. Ce-i drept, nu mă aşteptam să veniţi azi...

— Nici eu.

— Aşa!?... Luaţi loc, vă rog!

Dumitrescu nu părea să fi auzit invitaţia, rămăsese

pironit în mijlocul camerei, privind lung, drept în ochii lui Nicolaide, parcă cercetându-l, parcă aşteptând să surprindă ceva pe faţa lui.

— S-a... s-a petrecut ceva? se pomeni bâlbâindu-se şeful institutului. Ceva deosebit?

— Mă tem că da, spuse musafirul şi fără să-şi desprindă privirea de pe faţa lui Nicolaide, scoase din buzunarul interior al hainei o hârtie pe care i-o întinse. Spuneţi-mi, vă rog, dacă se referă la o lucrare de la institutul dumneavoastră.

Nicolaide parcurse rapid textul, erau numai câteva rânduri şi aprobă intrigat:

— Da. Da, sigur. De unde le-aveţi?

— E vorba de produsul acela nou, de mare interes, nu? Datele sunt corecte?

— Cu mici inexactităţi, de fapt una singură, da. E... e foarte curios, observă şeful institutului, recitind textul. Pare mai repede un prospect. Un prospect comercial... Cu calităţile şi parametrii produsului la care lucrăm.

— Aţi conceput un asemenea prospect?

— Nicidecum! Analizele... sunt într-o fază înaintată, dar nu definitive. Spuneţi-mi însă... de unde... Cine s-a ocupat să ne facă o asemenea „reclamă”?

Întrebase cu un real interes, nedumerit, parcă şi vag amuzat. Musafirul cu aer de Maigret păru acum să-şi amintească de invitaţia anterioară, se lăsă în fotoliu şi începu să privească absent la goblenul de pe perete, parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă sau, dimpotrivă, ar fi aflat ceva iremediabil. Ori poate... şi una şi alta.

— Rândurile pe care le-aţi citit, începu, el rar, cu o voce nespus de scăzută şi cumva obosită, au fost transmise prin radio, în noaptea trecută, probabil către un serviciu de informaţii.

Era rândul lui Nicolaide să se lase într-un fotoliu.

— Spuneţi-mi, reluă colonelul, aţi făcut declaraţii în

presă ori unor persoane străine de institut, în legătură cu noul produs?

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva! izbucni Nicolaide, dar gândul său zbură la Marius şi la ce vorbise cu Ştefănescu la prânz.

Colonelul mângâia cu unghia o carte groasă de pe colţul biroului.

— Nenorocirea este, spuse el cu o voce şi mai scăzută, că ce aveţi în faţă, pe hârtia asta, nu e tot.

— Ce vreţi să spuneţi? tresări şeful institutului.

— În mesaj se preciza, reiese, mă rog, că persoana care le-a transmis deţine, ori poate să obţină în mod sigur, formule, reţete de preparare, nu doar aceste calităţi ale produsului.

— Imposibil! spuse cu deplină sinceritate Nicolaide.

— Eu sunt aproape sigur că nu glumeşte.

— De ce sunteţi „aproape sigur”?! se enervă Nicolaide.

Dumitrescu luă cartea de pe birou, îi cercetă coperta, spuse pe un ton plat, parcă plictisit că trebuia să explice:

— Simţul umorului n-aş zice că-i dă afară din casă pe oamenii care se ocupă cu astfel de mesaje.

— Consideraţi că... omul acela e la curent cu experienţele noastre?!

— Prefer întotdeauna să cred, spuse colonelul. Decât să mă conving prea târziu. Căpitanul Vlad Zeţaru îmi spusese că s-au luat toate măsurile de siguranţă ce se impuneau, atacă el aparent o altă temă. Şi e unul din oamenii în care cred mult.

— Dar vă asigur că s-au luat! exclamă Nicolaide. Toate datele de sinteză privind această lucrare se păstrează în casa mea de fier, pe care am prevăzut-o cu un sistem dublu de alarmare, ultramodern! Ciornele sunt distruse imediat, regimul de manipulare a documentelor e respectat cu stricteţe şi aşa mai departe.

Colonelul îşi încreţise nasul şi asta îi dădea iarăşi un aer

nostim, cumva copilăresc deodată, era ceva „haios” cum ar fi spus Rita.

— Am constatat, surâse el obosit, în multe locuri pe unde merg, că se acordă hârtiilor o atenţie deosebită.

— Şi consideraţi că asta e rău? întrebă Nicolaide, nemaiştiind ce să creadă.

— A, nu, sigur că nu, spuse Dumitrescu. Din nefericire însă, nu peste tot se acordă aceeaşi atenţie şi oamenilor care concep ori care manipulează aceste documente.

Nicolaide simţi că ia foc. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe agitat.

— Vă asigur că nu este cazul institutului nostru! Experienţele acestea, ca şi parametrii trecuţi pe hârtia asta sunt cunoscute practic de trei oameni! Atât! A, şi de specialistul acela de la Ministerul Apărării, care a venit o dată la noi împreună cu ofiţerul dumneavoastră!

— Vorbiţi, vă rog, mai încet, zise Dumitrescu; chiar dacă biroul are uşi capitonate. Cine sunt cei trei oameni de la institut?

— Autorul, Marius, un tânăr foarte talentat, e aici, dacă vreţi îl chem.

— Nu e nevoie.

— Ne-am ocupat foarte serios de el, adăugă Nicolaide, prevenind parcă o întrebare. Şi eu şi şeful lui de lucrări, Ştefănescu. E un om pe care-l cunosc de douăzeci de ani acest Ştefănescu, mai presus de orice bănuială.

— Cunoaşte şi dânsul aceste lucrări?

— Ăştia suntem: Marius, Ştefănescu şi cu mine.

— Totuşi, verificările de laborator s-au făcut, bănuiesc…

— Experimentările da, s-au făcut în trei dintre laboratoarele institutului! Dar acelea sunt rezultate parţiale! Aici, în hârtia, în mesajul acela, sunt concluzii de ansamblu. Asupra calităţii produsului! Pentru aşa ceva trebuie să ai sinteza lucrării!

— Şi dacă cineva, de la laboratoare…

— Nu! Chiar dacă am admite că... specialiştii de la laboratoare ar... ar conlucra...

— Da. De ce v-aţi oprit? întrebă Dumitrescu.

— Dar printre cei trei oameni care au făcut experimentările în laborator e şi soţia mea! izbucni Nicolaide. Şi vă spun, chiar dacă am admite că toţi trei ar face parte din acelaşi grup... n-ar putea deduce nimic! Afirm asta cu toată răspunderea! E vorba de o concepţie cu totul nouă, tocmai în asta constă valoarea lucrării. Înţelegeţi? făcu el suspectându-l vizibil pe colonel că nu-l înţelege.

— Din ce în ce mai puţin, recunoscu într-adevăr Dumitrescu, dar adăugă ridicându-se şi luând în mână foaia cu cele câteva rânduri pe care şeful institutului o lăsase pe birou: Hârtia asta există!... Nu aţi întocmit cumva vreo sinteză pentru minister sau...?

— Nu. Pregătisem, eu şi Ştefănescu, acum trei zile una, adică un fel de raport asupra rezultatelor obţinute, dar nu l-am înaintat. Am amânat. Iar ciorna am ars-o cu mâna mea.

— De ce aţi amânat? vru să ştie colonelul, părând că descoperise „o posibilitate”.

Stătea lângă birou, în picioare, cu hârtia aceea în mână, o privea atent ca şi cum n-ar mai fi citit-o niciodată.

— Chiar în ziua aceea autorul a venit cu o nouă soluţie! Care corectează, perfectează reţeta de obţinere într-un mod foarte... eficient! Marius e un om căruia... îi umblă mintea tot timpul, exclamă Nicolaide.

— Nu mă îndoiesc! făcu colonelul sec, apoi adăugă revenind la întrebarea care îl obseda: Cum vă explicaţi totuşi rândurile acestea?

— În nici un fel! zise Nicolaide dându-şi seama că nu prea era un răspuns pentru şeful unui institut ştiinţific, dar era realmente incapabil să înţeleagă. Mi se pare că visez, adăugă el. Pentru a cunoaşte calităţile produsului, pentru a

avea, cum spuneţi, şi reţeta de realizare, acel cineva ar fi trebuit să privească peste umărul nostru în timp ce lucrăm. Nu ştiu, dumneavoastră aveţi măcar, v-aţi făcut o părere… vreo ipoteză…?

— Nu, declară franc Dumitrescu. Ştiu doar că trebuie să ne grăbim.

— Credeţi, se sperie şeful institutului, credeţi că ar putea emite din nou? Transmite, de pildă, în noaptea asta, formulele?!!

— Nu. Nu atât de repede. Asemenea date sunt mult prea preţioase, aprecie colonelul cu o voce şi mai scăzută, pentru a fi încredinţate undelor radio, indiferent de tehnică şi de cifrul folosit. Din păcate, spionii îşi apără, de regulă, foarte bine secretele pe care le obţin. Reprezintă rezultatul „muncii” lor, nu?… Şi, de altfel, omul care a emis, mai exact cel care a conceput mesajul, pune anumite condiţii. Vrea să negocieze! Pentru a vinde lucrarea institutului dumneavoastră cât mai scump.

— Canalia! scăpă Nicolaide, iar în gând adăugă ceva şi mai neacademic.

— Pare un profesionist, observă colonelul, cu o nuanţă ciudată, care nu excludea o anumită admiraţie. Un profesionist care lucrează, ori care are un om în institutul pe care îl conduceţi, încheie el.

Nicolaide simţi cum i se urcă un nod în gât, nici măcar nu era o insultă, ca să se poată supăra, era o evidenţă, absolut logică şi mai ales neplăcută.

— Mda! făcu Dumitrescu vârând în sfârşit în buzunar „mesajul”. Vă rog să vă mai gândiţi, fără a discuta cu nimeni însă, deocamdată. Voi mai trece mâine pe la dumneavoastră, pe la institut. Bună seara.

— Bună seara, zise Nicolaide cu o voce pe care nu şi-o recunoscu şi îl conduse pe colonel.

În micul antreu cei doi tineri, ba parcă erau alţii, se sărutau mai departe. Colonelul păru să nu-i observe, ieşi şi

se îndreptă spre maşina care îl aştepta în faţa micii grădiniţe de la intrare.

Nicolaide închise uşa, se întoarse, constată că cei doi tineri dispăruseră, apăruse însă lângă el Ioana.

— Spune-i lui Marius că-l aştept în birou, zise el.

— Ceva neplăcut? întrebă Ioana.

Nicolaide păru să nu o audă, străbătu cu paşi mari antreul şi intră în camera de lucru.

*

Magda asculta o piesă poliţistă. Îl văzu pe colonel îndreptându-se spre maşină, intui după paşii lui că, aşa cum bănuise de altfel, „ceva nu era în ordine” şi opri radioul. Dumitrescu deschise portiera şi o privi cu aerul lui burzuluit, se despărţiseră la sediu abia în urmă cu câteva ore.

— Cum ai ajuns aici?

— Eram în vizită la familia Nicolaide. Cred că vinul a fost prost, am simţit că-i mai bine s-o şterg.

— Cu ce ocazie la ei? întrebă colonelul în timp ce pornea motorul.

— Sărbătoreau un an de la căsătorie. Ioana Nicolaide mi-a fost colegă de facultate. E o femeie grozavă! Are deja două lucrări publicate în presa internaţională de specialitate.

— Ei ştiu că lucrezi la noi?

— Nu. De ce? întrebă Magda, devenind atentă.

— Interesant acest director Nicolaide.

— Foarte interesant! N-are deloc aerul imposibil al unui director sau cercetător, nu? Şi Marius...

— L-ai cunoscut şi pe Marius?

— Astă-seară. Foarte deştept om, simţi că fiecare vorbă pe care o spune are un sens, deschide parcă o perspectivă, e... ca o întrebare nerostită!

Dumitrescu întoarse doar capul fugitiv spre ea, nu spuse nimic, redeveni atent la volan, ca şi cum nu l-ar mai fi interesat şi nici n-ar mai fi auzit.

— În general, au un colectiv ştiinţific foarte bun, continuă Magda. O adevărată echipă! Care se completează perfect! O echipă formidabilă, conchise ea admirativ, cu o uşoară exaltare.

— Da, mormăi Dumitrescu morocănos. Mi-a spus Nicolaide. Vlad e şi el un ofiţer formidabil!

Capul Magdei se întoarse deodată spre el, îl privea acum încercând să înţeleagă, să ghicească ceva pe faţa impenetrabilă a colonelului.

— S-a întâmplat... „vreo poveste”? întrebă ea prudent.

— Aşa ceva... Închipuie-ţi că activitatea principală a acestor formidabili... Dumitrescu făcu o pauză de efect, atent parcă la un viraj... e cunoscută de la A la Zet de cineva care a transmis în noaptea trecută informaţii în legătură cu lucrarea lor!

Luă alt viraj, apoi întrebă plat:

— Cum ţi se pare „povestea”?

Magda tăcea, cu privirea fixată drept înainte. Se interesă apoi şi mai scăzut:

— ...Vlad ştie?

— Cred că habar n-are! se posomorî colonelul. De fapt, eu i-am spus, ieri, să nu-l mai văd pe la serviciu douăzeci şi patru de ore! Văd că s-a conformat, nu răspunde nici la telefon.

— Să-l caut?

— Nu. Stai aici, pe aproape?

— Da, al patrulea bloc!

— Te sfătuiesc să te culci în seara asta devreme. De mâine, cred că o să ne distrăm cu „povestea” asta câteva zile şi nopţi la rând!

Maşina fusese oprită, colonelul rămăsese tăcut, parcă i-ar fi venit subit o idee. Magda aşteptă, dar Dumitrescu se

cufundase în gândurile lui, ca şi cum ar fi uitat de ea cu desăvârşire.

— Să trăiţi! spuse Magda, sec, formula de salut i se părea încă ciudată în gura ei, după aproape doi ani de muncă în minister.

— Noapte bună, Magda! păru să se trezească la realitate colonelul.

Magda coborî, închise portiera, văzu cum maşina demara rapid, dispărând imediat după colţ.

Seara era minunată. Căldura de peste zi se pierduse acum într-o adiere plăcută care se juca cu frunzele unei sălcii plângătoare din apropiere. Magda ar fi avut chef, un chef grozav să hoinărească, să hoinărească pe puţin două ore prin oraş, sau şi mai bine, undeva într-un parc. Unde naiba putuse să dispară şi Vlad?!

Magda ridică din umeri şi se îndreptă cu pas repede, puţin săltat, spre intrarea micului bloc vechi în care locuia.

V. Spre marea albastră

— Ce cauţi aici la ora asta?

— Sunt ofiţer de serviciu, spuse Mihai, ridicându-se repede în picioare.

Arăta tare rău, obosit, cu cearcăne vineţii în jurul ochilor, cu faţa smeadă trasă.

— De ce?! se înfurie Dumitrescu. De ce nu mi-ai raportat să pun pe altcineva în locul tău?!

— Azi-dimineaţă nu ştiam de povestea cu Leo, am preluat deja serviciul la ora opt şi...

— Mihai, începu Dumitrescu de jos, dar crescendo, dacă

ai o anchetă, trebuie să te gândeşti la ea! Numai la ea! Să ai mintea limpede! Ce-a spus Leo până acum?

— ...Aproape nimic.

— Asta e frumos! aprecie colonelul, din ce în ce mai furios. Bravo, te felicit!

Mihai se posomorî şi mai rău, roşi realmente.

— Vrei acum să-l laşi să doarmă, tu să-ţi omori noaptea aici cu telefoanele şi mâine să continuaţi ancheta, el odihnit, tu obosit mort!? Îţi baţi joc de meserie!?!

— Tovarăşe colonel, dar...

— Fiecare oră câştigată cu declaraţia lui poate însemna foarte mult! Dai telefon imediat, îl cauţi pe Mircea...

— Va veni Mircea aici, în seara asta. A descoperit ceva, face nişte investigaţii, a spus că va veni imediat ce termină.

— Îi zici că e ordinul meu să te înlocuiască! Te culci câteva ore, bei o cafea şi reîncepi interogatoriul! Tu, nu altcineva, cunoşti cazul cel mai bine!

— Am înţeles!

Dumitrescu se gândi că Mircea - Mircea avea doar douăzeci şi doi de ani, era cel mai tânăr dintre ei - se va trezi ofiţer de serviciu, aşa, peste noapte, când mâine şi el avea o mulţime de treburi care nu sufereau amânare. Uite însă că pe altcineva nu avea cum să pună!

— Cu Zeţaru ce-i?

— N-am reuşit încă să-l găsim.

— Şi asta-i frumos! Să-l caute Mircea la telefon din jumătate în jumătate de oră! Miliţia?

— Nimic concret, spun că ar fi fost zărită fata aceea, Iulia, acum două zile prin Constanţa, dar e numai o supoziţie.

— Ce-i aia „ar fi fost zărită” şi o „supoziţie”? răbufni Dumitrescu, cu gândul la Vlad.

Ah, dacă Vlad ar fi fost aici, mai exact acolo, la Constanţa! Zeţaru era tipul de om care îi trebuia acum, era

omul care dacă dibuia un fir... Unde putea fi Vlad?! Erau într-o situaţie specială, ar fi trebuit, conform regulamentului, să raporteze unde e, chiar dacă era într-o zi liberă, aşa era regulamentar, şi Zeţaru ştia asta. Şi tot regulamentar ar fi trebuit să-l pedepsească acum, gândi colonelul şi se strâmbă. În cei douăzeci de ani în care lucrase cu oameni pe care-i avea în subordine, nu pedepsise niciodată pe nimeni.

— Dai telefon acum, Mihai! La ofiţerul de serviciu de la securitate Constanţa, să preia ei cazul de la miliţie, s-o caute pe Iulia Pavel şi ei, în noaptea asta, peste tot! Dacă dau de ea la, două noaptea, atunci să-mi telefoneze, acasă, direct, le dai numărul meu!

— Am înţeles!

Telefonul exterior sună scurt, precipitat.

— Da, făcu Dumitrescu.

— Iartă-mă că te deranjez, auzi în aparat vocea nevestisi. Îl recunoscuse imediat după acel „da” aproape ţipat.

— Aţi mâncat? întrebă colonelul mai potolit.

— De prânz da, închipuie-ţi.

— De cină.

— Nu. Să te-aşteptăm?

— Da. Vin într-o jumătate de oră.

Şi închise telefonul, înjurându-se singur în aceeaşi clipă. Şi cu nevastă-sa era brutal, deşi femeia aceasta, care îl suportă de douăzeci de ani, cu viaţa lui, în care era acasă mai mult musafir, n-avea nici o vină. De ce trebuia, de ce trebuia oare să fie atât de dur tocmai cu oamenii la care ţinea cel mai mult, chiar cu acest Mihai, care era în fond o fire sensibilă, de poet, rătăcit într-o meserie prea aspră pentru el, o meserie care altminteri începuse să-i macine sănătatea!?...

Dumitrescu îşi trecu palmele peste obrajii încinşi, cu barba deja crescută, se întoarse spre Mihai cu o mină agresivă. Se simţea dintr-o dată obosit, bătrân...

— Dosarul lui Leo unde e?

— Aici.

— Dă-mi să-mi arunc o privire prin el, înainte de-a pleca. Dă în timpul ăsta telefoanele care ţi-am spus! Constanţa, Mircea, Zeţaru.

*

Vlad simţi deodată cum contururile caselor se estompau, strada pe care mergea se clătina bezmetică, parcă ar fi fost în mijlocul unui cutremur. Se sprijini de un zid, văzu cum o bătrână şi un bătrân care treceau pe lângă el îl priveau şocaţi şi îl ocoliră la distanţă, ferindu-se ca de un beţiv. Privi în jur, în căutarea unui taxi, nu era nici unul, nu era nici o maşină de nici un fel, strada pe care ajunsese - şi-o luase pe-aici „ca să scurteze” - era pustie, o străduţă veche, în afara circuitului intens al centrului Capitalei, care vuia doar câteva străzi mai departe. Marina! I-o făcuse şi încă frumos de tot. Se lăsase păcălit de femeia asta ca un prost!

Îşi trecu palma peste frunte, fruntea îi era rece, absolut rece, în mod paradoxal, în ciuda durerii de cap care se fixase deodată, puternică, înnebunitoare. Mai făcu câţiva paşi, se lăsă pe o treaptă de intrare a unei clădiri vechi, avea o senzaţie de vomă detestabilă.

Şi caldarâmul, caldarâmul care dansa încă, ba începuse parcă să se descompună în culori diferite, acum, în seara care ştergea de fapt toate culorile, totul, dar nu şi caldarâmul ăsta, cenuşiu, care devenea... roz-verzui!

Începu să respire adânc, prelung, singurul remediu care-i venea în minte în clipele acelea. Şi trecu astfel un timp - lung sau scurt, nu-şi putea da seama.

Se ridică apoi, în picioare parcă era totuşi mai bine, sună repetat la uşa în faţa căreia se afla, fără să poată măcar citi cine locuia acolo. De partea cealaltă a uşii nu

veni însă nici un răspuns, soneria era stricată, ori nimeni nu era acasă în bloculeţul acela, a cărui uşă era încuiată. Avea senzaţia limpede că va cădea şi va muri acolo, că aveau să-i ridice a doua zi cadavrul...

O maşină! Se repezi spre bordura trotuarului făcând un semn disperat, dar maşina, o limuzină elegantă, trecu maiestuoasă, se pierdu pe prima stradă la dreapta.

Unde era totuşi? Cum ajunsese aici? Începea să nu mai priceapă, gândurile se ştergeau, se încurcau haotice, o paralizie dulceagă a voinţei îl îndemna să îngenuncheze, să se prăbuşească şi să rămână nemişcat acolo.

Privi din nou strada, înaintă încă vreo câţiva paşi nesiguri, îşi aminti deodată ceva şi căută repede zidul, zidul care îi era acum singurul sprijin. Porni hotărât, împingând cu mâinile în pereţii şi gardurile pe lângă care trecea, respirând mereu mai greu şi întrebându-se cât se va mai putea ţine pe picioare.

*

— Şi dacă o scot din bârlog? făcu Toni râzând.

— O scoţi pe dracu! spuse Rita jucându-se cu poşeta.

— Speri încă în efectul prafului ăla miraculos? întrebă şi bărbosul, care îi însoţea împreună cu alte două fete tinere ce sporovăiau singure la câţiva paşi înaintea lor. Praful care o va face „docilă şi calină ca o pisicuţă”?

— Până acum nu a dat greş niciodată, îi asigură Toni. A acţionat doar cu întârziere. Îi dau un telefon.

— Pariez pe trei sticle de şampanie că te trimite la plimbare.

— De acord! Dă-mi o fisă!

Le strigară şi pe cele două fete, le puseră la curent cu pariul, intrară într-o cabină telefonică, se înghesuiră aproape toţi lângă Toni, care formă numărul de telefon al Magdei.

— De unde ştii numărul? râse Rita. E al ei sau...?

— Ei na! Mai există şi cărţi de telefon pe lume!.. Alo! Sărut mâinile, Magda!

— Cine este? se auzi la capătul celălalt al firului o voce grăbită.

— Toni! Te-am deranjat cumva?

— Da, veni răspunsul fără menajamente.

— Iartă-mă! Mi se pare că nimeresc mereu prost, se plânse Toni.

— Da! se auzi iar în aparat vocea Magdei.

— Oh, inima femeilor frumoase, începu Toni, pregătindu-se pentru un evantai de complimente, dar din receptor vocea Magdei îl întrerupse scurt:

— Ascultă, domnul meu, nu-mi plac indivizii pisălogi şi miorlăiţi! Dacă ai ceva de spus, spune şi gata! De ce-ai sunat? întrebă ea cu un aer net agresiv.

— Am două bilete, improviza Toni pe moment, făcând semn celorlalţi, care începuseră să chicotească. La filmul acela... de care îţi vorbeam. Am aflat că...

— Pentru când?

— Chiar astă seară, ora nouă, la...

— Regret, azi nu mai ies din casă. Altceva?

— Te rog, Magda, se plânse Toni, rănit parcă în cele mai adânci sentimente ale sale, nu te supăra, eu...

— Bine, bine, mai dă-mi un telefon...

Vocea Magdei ezită.

— Săptămâna viitoare, poate! Pa!

Şi telefonul fu închis, mai exact păru trântit.

— Clar! făcu bărbosul liniştit, primul restaurant e după colţ.

Fetele râdeau. Toni rămăsese privind în gol, parcă neînţelegând ceva.

— Am să mai dau unul, hotărî el surâzător. Peste o oră. Cu femeile, totul e să fii perseverent.

— Nu, zise bărbosul, de data asta am să dau eu!

— Dacă o scoţi din casă, dau cinci sticle de şampanie, spuse Toni. Să te văd.

— Perfect, până una alta, să le bem pe primele trei! După mine, copii! Ba nu, după cine plăteşte! *Please,* Toni!

*

— 224 e la spital, lovitură în carotidă, care la vârsta lui...

— Va scăpa? întrebă Mihai.

— Doctorii speră, se strâmbă Mircea.

— Şi o femeie „l-a aranjat”!?

— Da. A intrat spunând că merge la Balaban, un decorator afemeiat. Era îmbrăcată elegant, o „brunetă bine” cum zicea nea Iorgu. Când a ieşit, a ieşit... cu totul altfel. Tot materialul, adică hainele şi pantofii lui Merian, au fost găsite într-un closet public din apropiere, abandonate. Nu înţeleg de ce-o fi făcut asta!

— Credea probabil că l-a omorât, observă Mihai. Asta însemna crimă, cercetări aprige. Ştia că, intrigaţi de „aventura amoroasă”, bătrânii o vor privi cu atenţie când coboară scara... A preferat o travestire mai complexă, medită el, ca să le reducă şansele de-a o putea recunoaşte vreodată.

— „Mai complexă”? Credeţi că şi când a intrat...?

— Era, probabil, machiată şi-atunci. Dar pentru o crimă nu i s-a mai părut suficient... Brunetă a intrat?

— Da.

— Să căutăm atunci o tipă blondă.

*

Magda fixă föhnul pe unul din rafturile bibliotecii şi trase din maldărul de cărţi recent achiziţionate pe care încă nu le deschisese una, la întâmplare. O deschise tot la întâmplare. Telefonul lui Toni îi stârnise un fel de reacţie

întârziată, o cuprinsese o scurtă iritare nouă, identică aproape cu cea pe care o simţise în casa Nicolaide cu o oră în urmă şi care îi trecuse complet, mai ales după duşul făcut. Termină acum să-şi usuce părul, dar se plictisea să aştepte, să piardă inutil timp! Timpul începuse în ultimul an s-o obsedeze. Se simţea fugărită parcă de ore, de minute, ar fi avut atâtea de făcut, începuse să urască instinctiv pe cei care-l risipeau, parcă i l-ar fi furat ei!

„Cel care-acum, undeva, plânge în lume, / fără rost plânge în lume, / mă plânge pe mine... Cel care-acum, undeva, moare în lume, / fără rost moare în lume, / se uită la mine."

Cine era ăsta? Răsuci copertă, citi numele autorului, reciti poezia, părându-i-se în mod bizar că fusese scrisă pentru ea, tocmai pentru ea, pentru ora asta de seară, când se simţea în mod ciudat singură şi totuşi nu singură, aşteptând parcă o chemare, un glas care trebuia să vină de undeva de departe şi care, ciudat lucru, nu venea. Cum de nu citise până acum poezia asta?! Cum de nu citise până atunci nimic din acest Rainer Maria Rilke, care scrisese parcă pentru ea?

Mută föhnul pe alt raft, gândurile îi reveniră fără să vrea la serată aceea, se întrebă din nou dacă fusese corectă comportarea ei din seara asta, cu soţia lui Marius. Corectă?! Corectă probabil că fusese! Nu se recunoştea însă, nu se recunoştea pe ea!

În alte împrejurări, acum trei ani de pildă, n-ar fi suportat ceea ce Magdei i se păru că a fost totuşi un fel de afront, un fel de punere la punct a ei, de către ziarista aia urmărită de ideea că cineva vrea să-i ia bărbatul! Acum trei ani, Magda ar fi făcut-o ridicolă în două replici, ar fi produs un râs general pe socoteala acelei cuconiţe speriate.

Ce devenise ea acum? O fiinţă „ponderată"! Lucidă! Mereu lucidă, care se întreba dacă al doilea pahar de vin la

o serată nu e prea mult, dacă, fără să-şi dea seama, nu va vorbi ceva „ce nu trebuia să-i scape”, o femeie mereu calmă, „corectă”, ah, şi cât urâse cuvântul ăsta cândva, o femeie care caută „să aplaneze” lucrurile mereu, care îşi calcă pe inimă, dar tace! Atunci când simţea nevoia să dea o replică şfichiuitoare! Şi avea abia doi ani, doar doi ani de când era în instituţia asta! Ce-i rezerva viitorul?

Dumitrescu era de vină! El o determinase, treptat, cu povestirile lui adevărate, aparent fără adresă, cu anchetele lui la care o invita să participe, cu echilibrul său nemaipomenit, voit, o determinase să se stăpânească, să înveţe să se stăpânească în cele mai diferite situaţii, când „venea în contact cu civilii”!

Şi uite că reuşise!... Reuşise să devină femeia aparent calmă, corectă, „fără nervi”, pur raţională... antrenându-se parcă în fiecare zi pentru a practica un nou sistem yoga!

Şi Vlad!? Pe unde o fi umblând acest Vlad, pe care Dumitrescu nu reuşise încă să-l facă „un ofiţer model”! Vlad!? Ce avea să devină şi el, când avea să devină ofiţerul model?! Nu un chef cu prietenii la care bărbaţii se pare că ţin foarte mult, nu... nu, nu, nu!!

„Cel care-acum, undeva, râde în noapte...”

Apoi telefonul sună... Ba nu, nu era telefonul, era soneria de la intrare. Cine dracu putea fi la ora asta?! Magda opri föhnul şi-şi scutură pletele negre, zburlindu-şi-le şi pieptănându-şi-le cu degetele lungi.

— Cine-i?!

— Eu!

Părea să fie vocea lui Vlad. Vlad?! Magda îşi strânse halatul de casă pe lângă ea, deschise uşa.

— Vlad!?... Vlad, ce-i cu tine?!

Părea complet dărâmat, privirea îi era tulbure, se sprijinea cu o mâna de canatul uşii, pantalonii erau pătaţi de var parcă, murdari, mototoliţi. Zâmbetul însă, zâmbetul nelipsit de pe buzele lui Vlad era la locul lui.

— Nimic… Nimic, nu te speria, şopti el clătinându-se şi pe Magda o pufni râsul, un râs tonic.

Era clar, în cazul lui Vlad, colonelul mai avea de luptat cu „apucăturile vechi din civilie” ale bărbatului, Vlad „se lăsase antrenat” în mod sigur la un chef straşnic!

— Mi se pare doar… spuse el şi se sprijinea încă, dar mâna îi scăpă de pe canatul uşii, se prăbuşi apoi, Magda abia reuşi să-l prindă în braţe şi să-i amortizeze doar căderea pe un fotoliu.

— Ce ţi se pare?! râse Magda cu o voie bună nemaipomenită, simţise un miros de coniac.

— Că sunt puţin… otrăvit, surâse Vlad parcă scuzându-se.

— Otrăvit!?!

Capul lui Vlad căută sprijin, se lăsă încet pe spate, mâna dreaptă se ridicase însă spre Magda:

— Pata! şopti el… Pata de cafea de pe mânecă!… La analiză!

Apoi, înainte să-l poată susţine, bărbatul alunecă din fotoliu pe mocheta grena şi rămase acolo nemişcat.

*

— Supă mănânci?

— Nu, mulţumesc, am mâncat şi la cantină, zise Dumitrescu fără convingere, ştiind că oricum nu va fi crezut.

Mara însă tăcu, îi puse altceva în farfurie, părea o budincă, musaca sau ceva asemănător şi începură să mănânce toţi, în linişte, Mirela şi Dan luând din farfurie încet, cu gesturi parcă plictisite, urmărindu-l cu coada ochiului.

— Ascultă, zise Dumitrescu întorcând capul spre Mirela. N-ai idee pe unde poate să-ţi fie prietena? Iulia Pavel.

— Nu-i prietena mea, spuse Mirela repede. Ne-am

certat. I-am împrumutat o carte şi...

— N-ai idee unde poate fi? reveni Dumitrescu.

— ...Nu.

— Tromboneşte, interveni Dan flegmatic.

Avea treisprezece ani, era mărunţel, bine legat, ciufulit şi parcă veşnic burzuluit de ceva, capul lui Dumitrescu întreg. Şi căpăţânos la fel.

Dumitrescu întoarse privirea spre el, puştiul se făcu că nu sesizează, mânca foarte cuminte.

— Ţi-am spus să nu te mai aud cu expresii de-astea, începu colonelul rar. Dacă simţi că devii mai inteligent împrumutând vocabularul borfaşilor, fă-o, dar nu în prezenţa mea. Până una alta, termină de mâncat la bucătărie, hotărî el liniştit.

Simţi privirea Marei aţintită asupra lui, dar rămase imperturbabil, privind spre Dan, care se oprise din mestecat, se ridică apoi încet, cu buzele strânse, încercând s-o şteargă în camera lui.

— N-am spus să te retragi ca un lord jignit, am spus să mergi să-ţi termini masa la bucătărie! îl opri Dumitrescu pe un ton absolut calm. Sau, dacă te simţi nedreptăţit, spune!

Dan ezită, se întoarse fără un cuvânt, îşi luă farfuria şi ieşi cu ea din cameră în direcţia bucătăriei. Dumitrescu se întoarse spre Mirela.

— Ascult! Mă interesează foarte mult.

— N-am zis că ştiu unde e!

Cu Mirela era mai greu, avea aproape cincisprezece ani, vârsta la care admonestările se reţin mult timp, inutil, în încâlceala aceea a gândurilor pe care Dumitrescu o cunoştea bine.

— În regulă, spuse el, ai jurat să taci, nu?

Fata puse deodată furculiţa pe marginea farfuriei.

— Nu. Dar dacă aş fi jurat nu aş spune! Orice mi-ai face, oricum ai vrea să mă convingi! N-aş spune!

Colonelul îşi continuă masa cu încă două îmbucături, mormăi apoi ştergându-se meticulos cu şervetul:

— Bine că nu ştii. Altfel, când ai arunca un pumn de ţărână peste mormântul ei, ai avea ocazia să-i şopteşti: „Mi-am ţinut jurământul, Iulia, ai văzut?!”

Mâna Marei, care punea compot în nişte boluri mici, multicolore, încremeni. Mirela îl privea nemişcată, cu ochii mari.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Mara cu o voce moale.

— A primit sau a cumpărat, de la o prietenă ori un prieten, începu colonelul, liberând masa de farfurii, un avion-machetă cu un radio-emiţător ascuns. Cel ce i-a dat obiectul ăla a înregistrat discuţiile din casa lor. Taică-său a venit azi la mine disperat, cazul e în cercetare şi-i grav.

— Pavel?! scăpă Mara.

— Pavel Ion, vecinul nostru... Dacă cei ce au făcut figura află că jucăria lor a fost descoperită, vor căuta s-o lichideze pe Iulia mai mult ca sigur, pentru a nu se afla cine anume i-a dat acea machetă. Pe domnişoara Pavel o caută de azi-dimineaţă zeci de oameni în toată ţara. Serveşte compotul!

Mara nu mai era însă capabilă să servească nimic, lăsă lingura în compotieră şi se apropie de fiică-sa, privind-o cu ochi parcă îngroziţi.

— Mirela! Mirela, ştii ceva?

— Mă minte, ca să spun, zise Mirela încet, privind urât spre taică-său, cu degetele crispate pe marginea mesei.

Dumitrescu tresări, privirea lui se opri în ochii fetei.

— Cum îndrăzneşti să spui asta?! Te-am minţit vreodată?

Văzu cum obrajii Mirelei păleau sub privirea lui şi adăugă:

— De altfel, nu văd ce-ai putea să-mi spui, nu ştii doar nimic.

— Mirela!

Mirela îşi muşcă buzele fără să-şi desprindă ochii din privirea verde a lui Dumitrescu, începu rar, abia auzit:

— E… la Constanţa. A… a plecat cu un grup. De fete şi băieţi… Dar… ei s-au întors… Ieri. Iulia… a zis că va mai sta, are o rudă acolo, un fel de rudă, la care va sta… Le spusese… celor de-acasă că e la Costineşti, pe două săptămâni.

— Cine ţi-a spus asta?

— …Unul din băieţii cu care a fost.

— Ce rudă? Unde în Constanţa?

— Nu ştiu. Asta nu ştiu.

Dumitrescu vru să spună ceva, se gândi că… da, comisese o greşeală nemaipomenită! Dacă, dacă o întâmplare făcuse ca Iulia să fi fost deja ucisă, într-adevăr, ori să piară într-un accident stupid, fără nici o legătură cu cei care îi dăruiseră avionul… Mirela avea să rămână toată viaţa cu sentimentul nenorocit că…

— De ce n-ai spus nimic până acum?… Asta s-ar fi chemat după capul tău „a turna”, cum ar spune amicul de la bucătărie, nu?!

— Marin, te rog!

Trebuia! Trebuia acum să-i dea o pedeapsă Mirelei! O pedeapsă aspră, foarte aspră, care să anihileze mustrările pe care şi le-ar fi făcut singură. Cu o zi înainte Mirela îl rugase frumos s-o lase să plece într-o excursie, la munte, cu un grup de colegi.

— Nu mai pleci în excursie! Asta deocamdată. Despre avionul emiţător ştiţi voi două, reţineţi asta, orice vorbă scăpată poate însemna viaţa unui om, încheie Dumitrescu şi ieşi din cameră, trecu în dormitor, unde formă numărul lui Pavel.

— Salut, Pavele!

— Să trăiţi! Aţi aflat ceva?

— Aveţi rude la Constanţa?

— Nu.

— Ba da. Sunt informat că da, făcu Dumitrescu insistând pe „informat”, am să-ţi spun altă dată de cine.

— Staţi puţin! Da, avem... un fel de văr depărtat al nevesti-mi, dar nu ne-am văzut de opt ani. Suntem certaţi. De ce?

— S-ar putea, zic s-ar putea, să ştie de Iulia.

— De Iulia?! Le telefonez imediat.

— În nici un caz! Dă-mi mie telefonul şi adresa.

Un sfert de oră mai târziu Dumitrescu primi confirmarea de la Constanţa şi îşi anunţă familia că pleacă.

— Acum?! făcu Mara.

— Da.

— Marin!... Aş fi vrut să-ţi spun ceva.

— Urgent? făcu Dumitrescu din uşă.

Mara avu un surâs mic.

— Nu, spuse ea, nu e nimic urgent. Du-te.

Ajuns în stradă, Dumitrescu se urcă în maşina de serviciu care oprise lângă bordură chiar atunci şi anunţă plat:

— Mă trezeşti când intrăm în Constanţa, Grigore.

— Am înţeles. De când voiam eu să mergem, spre „marea albastră”.

Dumitrescu nu răspunse, îşi aminti totuşi ceva, scoase haina, o puse grijuliu pe spătarul scaunului din faţă, se întinse cât putu mai comod şi adormi imediat.

VI. Promisiunile nu costă nimic

Durerea care îi stăruise în cap încetase, rămăsese acum doar vâjâiala aceea lungă, ascuţită, fără modulaţii, care se amplifica, se dividea în zeci de sunete stranii, se transforma apoi într-un fel de muzică grea, pulsativă, ca

bătăile sincopate ale unei inimi. Erau bătăile inimii lui?!... Unde se afla? Prin faţa ochilor îi jucau linii şi puncte policrome care se amestecau, se desfăceau şi se recompuneau, ca într-un film color pe care-l văzuse cândva, opera unui „computer artist”!

Deschise pleoapele cu greu, în faţa ochilor cortina de linii şi puncte se estompa încet, privirea i se opri pe... o sabie de samurai şi un scut bizar, care erau parcă departe, foarte departe... Aiura, desigur.

Închise ochii la loc, pipăi cu degetele, dădu peste ceva ce părea a fi o mochetă. Îşi aminti în sfârşit, era la Magda, unde ajunsese după „un tur de forţă” făcut pentru a străbate... câteva străzi.

Muzica aceea pulsativă se transformă din nou în vâjâiala prelungă, ascuţită, apoi se pierdu, auzi cum Magda vorbea parcă la telefon cu cineva, întrebând de colonelul Dumitrescu.

Apoi paşii, paşii repezi ai Magdei, care se apropiau. Se oprise lângă el, îngenunchind şi lipindu-şi palma de gâtul lui. Ce dracu, doar nu credea c-a murit sau că avea de gând s-o facă?! Reuşi să întredeschidă mai mult ochii, să surâdă chiar, şi atunci Magda izbucni repede, luându-i mâna în mâna ei:

— Vlad! Vlad, spune-mi ce s-a întâmplat?!

Şi vocea asta venea parcă de departe, deşi Magda era aici, o vedea lângă el, părul ei negru zburlit încadra, ca întotdeauna, ovalul feţei de un alb marmorean, ochii foarte albaştri, intens albaştri, care priveau speriaţi. Da, foarte speriaţi!

— Vlad!

Vlad surâse din nou şi încercă să spună o replică răutăcioasă, constată că, mai mult ca orice, buzele nu-l ascultau, îi era aproape imposibil să spună ceva, înţelese subit că trebuia, trebuia să comunice cât mai repede tot... pentru cazul că totuşi, prin absurd, spaima Magdei n-avea

să fie neîntemeiată.

— Eram pe stradă... aşteptasem... pe bancă...

Ah, nu asta, nu asta trebuia să-i spună!

— Marina, şopti el. Am întâlnit-o pe Marina.

— Pe cine?! auzi vocea nelămurită a Magdei.

— Pe Ma-ri-na!... Mi-a... mi-a îndrugat o... poveste stupidă. Şi... Pata!... Pata de pe mânecă...

Vâjâitul acela surd reveni, realiză că Magda îi spunea, striga parcă ceva, dar Vlad nu mai distinse ce, vâjâitul surd se transformă în muzică sincopată, peste care se suprapunea, tot depărtat, un alt sunet, ascuţit, ca o sirenă a maşinii Salvării! Apoi jocul de puncte şi linii luminoase se întunecă brusc, zgomotele se pierdură undeva, era întuneric în jur, un întuneric deplin. Şi linişte!

*

Silvia Brad confruntă din nou ceasul mic brăţară cu ceasul mare al pieţii în care se afla. Constată că, după amândouă, trecuseră cinci minute de când Toni trebuia să fie aici. De regulă, Toni venea primul, chiar cu zece minute mai devreme, iar ea, care venea de asemenea mai devreme decât ora stabilită, alerga spre el veselă, grăbită. Toni însă întârzia azi. Oare de ce?

Silvia făcu câţiva paşi mărunţi, îşi aranjă pe umăr poşeta, îşi inspectă într-o vitrină silueta subţiratică, rochiţa uşoară de vară, despre care Toni spunea că o prinde grozav, îşi aminti apoi, ce ciudat, că tot în piaţa asta micuţă şi aproape pustie îl întâlnise prima dată pe Toni, în urmă cu aproape trei luni, când...

Silvia primise la serviciu un plic. Un plic roz, dar nu de la Toni, pe Toni nu-l cunoştea atunci, ci de la un fost funcţionar care plecase de la instituţia lor şi pe care Silvia îl simpatizase în ascuns. Fostul ei coleg de serviciu nu-i dăduse însă nici un semn că ar fi remarcat ceva. Apoi, aşa,

dintr-o dată, îi trimisese acel plic roz, în care îi declară ceva nu prea limpede, întortocheat chiar, dar din care Silvia înţelesese principalul: că băiatul voia să se întâlnească în acea zi cu ea. Îi fixa un loc de întâlnire. Chiar în piaţeta aceasta cu ceas.

În ziua aceea Silvia nu mai putuse fi atentă, dactilografia mecanic, rândurile îi jucau în faţă, era incapabilă să priceapă ceva.

În mod necredibil - Silvia nu mărturisise asta nici puţinelor prietene pe care le avea - era... prima întâlnire pe care i-o dădea un băiat.

Ştia de ce! O ştia de mult. Era... urâţică, asta era realitatea, oricât ar fi dorit, s-o ascundă. Nu în oglindă văzuse. Oglinda îi arăta o fată cam prea subţirică, cu o faţă îngustă, sprâncene decolorate, ca şi părul cânepiu, prea subţire şi cam rar, strâns într-un coc sărăcăcios, pieptănătură pe care nu se putuse hotărî să o schimbe. N-avea de ce...

Dar nu oglinda îi spusese că nu poate să placă. O văzuse în ochii băieţilor de la şcoală, când era încă în şcoală, o citise în indiferenţa trecătorilor, chiar a celor cu chef, seara, când se plimba pe bulevardul cel mare din orăşelul unde lucrase primul an după terminarea liceului. Apoi în faptul că nimeni, dar absolut nimeni, n-o invita la dans, când, târâtă de prietene, se hotăra să meargă şi ea la „reuniune”, sau la „balul de sâmbătă seara” al şcolii de stenodactilografie pe care o urmase. Ba minţea! O invitaseră de două, ba de trei ori, trei tineri! Dar unul fusese beat mort şi-i făcuse o figură urâtă, urâtă de tot, chiar în mijlocul sălii de dans, iar ceilalţi, da, ceilalţi doi fuseseră trimişi de prietenele ei, s-o invite aşa, de milă, ăsta era cuvântul exact, iar ea simţise asta din privirea lor. O invitaseră din obligaţie, dansaseră cu ea poate în schimbul promisiunii altor fete că le vor acorda dansul următor.

Renunţase. Se consolase aproape să ducă o viaţă a ei, singură cu cărţile şi cu picup-ul, în casa veche de ţară pe care o mătuşă din Bucureşti i-o lăsase moştenire. Lucra acum, avea un salariu bun pentru început, căci era o dactilografă la care altminteri veneau toţi să le bată lucrări şi-i lăsau, uneori, unii, un pacheţel de ciocolată. Ca semn de „atenţie”, însoţit de un surâs puţin jenat sau tonic, dar niciodată, niciodată însoţit de o privire lungă, în ochi. Sau de o floare!...

Aşa că plicul roz... pliculeţul roz o pusese atunci în dificultate. Era iarăşi un gest de mărinimie, pus la cale de o prietenă? Sau o glumă tristă?! Se gândise dacă să meargă la întâlnirea „de la ceas” sau nu. Hotărî să nu meargă. Şi-n după-amiaza aceea îşi făcuse de lucru prin casă, prin mica grădină pe care-o avea, reuşise aproape să nu se mai gândească la funcţionarul drăguţ, zvelt, care îi trimisese scrisoarea roz şi care spunea c-o va aştepta.

Apoi, cu o jumătate de ceas înainte de ora întâlnirii, intrase parcă într-o febră ciudată.

Se îmbrăcase foarte elegant, cu rochia ei cea mai bună, cea verzuie cu guleraş, luase şi pantofii cu toc, alergase aproape, ajunsese la locul de întâlnire cu un minut înainte, exact cu un minut înainte de „ora stabilită”. Şi aşteptase. La fel ca acum. Zece, cincisprezece minute. Autorul scrisorelei roz nu apăruse.

Dar apăruse un tânăr brunet, înalt, corect îmbrăcat, cu aer de figurant de operetă, care ţinea puţin stângaci în mână un buchet de garoafe roşii. Aştepta ca şi ea, dar mult mai nervos, plimbându-se cu ceva straniu în mers, la numai douăzeci de metri de banca pe care Silvia aştepta, strângând în palmă poşeta mică, neagră.

Apoi deodată, când Silvia se hotărâse să plece, tânărul brunet se apropiase de ea şi, bâlbâindu-se puţin, o rugase frumos să primească, ea să primească, garoafele roşii!

Silvia tresărise. Primul gând fu că cel pe care îl aştepta

nu putuse veni şi trimisese un prieten să-i dea florile acelea. Se înşela. Tânărul brunet nu era prieten cu celălalt, nici nu se cunoşteau, aşteptase doar, ca şi ea, el aşteptase o prietenă care nu venise…

Nu-şi amintea exact cum, plecaseră însă pe stradă împreună, ea cu buchetul acela de flori în mână, el vorbindu-i, vorbindu-i mereu de prietena sa, cu care avusese o discuţie şi care, dacă nu mai venise, însemna că nu va mai veni niciodată!… Era disperat.

Şi Silvia îl încurajă, îl linişti, vorbindu-i camaradereşte, absolut camaradereşte, prietena tânărului brunet era frumoasă, el îi spusese asta, iar ea… Nici prin cap nu-i trecuse în clipele acelea că ar putea „să-l consoleze”, în sensul de-a o înlocui pe cealaltă.

Dar Toni, pentru că Toni era tânărul brunet care îi dăduse garoafele, o conduse până acasă, îi mulţumi frumos şi-o întrebă dacă nu vrea să meargă, avea el două bilete, la un concert. A doua zi, duminică dimineaţa. Şi Silvia ezită iarăşi, dar privirea lui Toni era rugătoare, parcă speriată că ea l-ar putea refuza…

Oh! Zece minute trecuseră de când Toni ar fi trebuit să fie aici! Ce se întâmplase oare cu el?! Îi promisese, da, îi promisese că nu va întârzia niciodată… Şi nu ştia, totuşi nu ştia un număr de telefon sau adresa lui! Silvia privi încă o dată la ceas şi hotărî să mai aştepte. Măcar încă cincisprezece minute!

*

— Aici, prima stradă la dreapta! spuse Marina şi privi cifrele contorului de taxi care arătau 12 lei şi 50 de bani.

Îi veni în minte să pună în mâna şoferului 25 de lei şi să-l roage să-i ducă valiza până în holul blocului unde locuia Gina, se simţea epuizată, incapabilă să mai care greutatea aceea pe aleea slab luminată. Nu, nu era bine totuşi.

— Opreşte aici!

Şoferul opri, Marina coborî, ezită privind la omul care îi scosese valiza din portbagaj şi aştepta cu ea în mână privind-o parcă întrebător. Cât trebuia să-i dea? „Femeile sunt în general mai zgârcite”, îşi aminti Marina, iar ea nu trebuia să bată la ochi în nici un fel, să nu rămână în memoria omului acesta în nici un fel, prin nimic! Scoase 14 lei, i-i strecură în mână, şoferul făcu o mină acră, spuse un „mersi” mormăit, şi-i puse valiza jos.

Scăpase de el! Marina aşteptă până când maşina dispăru după un colţ, abia atunci apucă valiză şi începu s-o care, păşind cu grijă să nu-şi rupă tocurile pantofilor printre pietrele ascuţite. Drumul era încă neasfaltat, cartierul nou, încă în lucru.

Străbătu astfel distanţa între două blocuri, intenţionat nu oprise taxiul în dreptul blocului unde locuia Gina, i se păru că nu va mai ajunge, mâinile o dureau îngrozitor.

Ajunse totuşi, pătrunse în blocul imens, căută cutiile poştale, da, Gina locuia aici, slavă Domnului, nu se înşelase. Altfel, la ora asta... Era aproape 11 noaptea.

În holul larg o aştepta însă o surpriză: ascensor în reparaţie! Marina înjură cumplit, simţea că nu era capabilă să urce valiza până la cel de-al optulea etaj, unde locuia Gina. Rămase nemişcată, cu fruntea în palmă, gândindu-se prosteşte să sune la primul apartament şi să lase bagajul acolo sau să-l ascundă sub scară, ori...

Era absurd! Avea în micul geamantan bijuterii de care nu se putuse despărţi şi o mulţime de fleacuri de toaletă la care nu putea renunţa.

— Îmi permiteţi?

Lângă ea apăruse un tânăr, simpatic, să fi avut 18, 19 ani, care o privea zâmbitor, se aplecase să-i ridice valiza şi rămăsese aşteptând doar un semn din partea ei.

— Nu, mulţumesc!

Tânărul păru că nu înţelege, adăugă:

— Nu vă cer nimic, doamnă, chiar dacă mergeţi la şapte sau opt, eu locuiesc la şase oricum, iar cu liftul nostru e o porcărie!

Că era o porcărie asta era limpede, băiatul era drăguţ şi prostuţ, numai că... Marina nici măcar nu zâmbi.

— Îţi mulţumesc, dar am greşit blocul. Nu-i ăsta şi...

— A! făcu tânărul parcă dezamăgit. Ce bloc căutaţi?

Marina spuse o cifră care ştia că nu era a blocului unde se aflau, tânărul fluieră, dar se oferi să-i ducă bagajul chiar şi acolo. Asta Marina chiar nu dorea şi discuţia se prelungea prea mult. O bătrână cu aer de ţaţă şi privire iscoditoare se oprise pe scara abia coborâtă şi-i cercetă plesnind între dinţi seminţe.

— Nu, spuse Marina ceva mai ferm, soţul meu s-a dus să caute blocul, va veni imediat.

— Asta e altceva, atunci mă iertaţi pentru insistenţă.

— Nu face nimic. Bună seara.

Tânărul salută din cap, se întoarse, privirea i se opri pe bătrâna care mânca seminţe. Spre disperarea Marinei, începu un dialog pe ton ridicat cu bătrâna, care „murdărea scara”. Se părea că azi era ziua ghinioanelor. După răspunsul negativ primit în mesaj, după povestea cu Merian, apoi cea cu Vlad, după eşecurile de la celelalte adrese unde încercase să se ascundă, acum, aici, puştiul ăsta cu „simţ civic dezvoltat” era în stare să adune lumea din bloc, s-o vadă acolo cât mai mulţi! Când n-ar fi trebuit s-o vadă nimeni. Dumnezeule, măcar de-ar fi avut blocul un telefon în hol, să cheme alt taxi! N-avea, desigur.

Baba întoarse deodată fundul mare spre tânărul care o admonestase şi plecă pe scări, lipăind cu papucii. Tânărul o urmă un timp, îl auzi cum se mai ciondănea cu cineva la primul etaj, probabil cu fiul babei, apoi o uşă fu trântită şi paşii puştiului urcară mai departe scara.

La şase spunea că stă?... Marina smuci hotărâtă valiza, începu s-o care în sus, cu un elan nebănuit, în definitiv

erau mulţi locatari care probabil nu se cunoşteau încă, îşi făcea probleme inutile.

Primul etaj! Mai departe! Ceva o avertiza totuşi că nu era bine, da, mâine seară trebuia să se mute din nou, sau chiar în noaptea asta, o va trimite pe Gina după un taxi şi va pleca. Atunci... căra geamantanul degeaba!

Îl cără totuşi, ajunse transpirată, gâfâind, cu un soi de furie, în dreptul celui de-al optulea palier, se opri în dreptul apartamentului Ginei cu mâna ridicată, gata să sune.

De partea cealaltă a uşii se auzeau însă râsete, râsul Ginei şi al unui bărbat. Avea musafiri, târfa! Pe cine?!

Mâna Marinei coborî, nu mai era capabilă nici să înjure, îi venea să plângă, să urle deodată, apoi tresări. Bărbatul se apropiase de uşă, o auzi pe Gina întrebând ceva, cu vocea ei molatică, senzuală.

Pleca? Bărbatul pleca.!? Însemna că totuşi avea noroc! Cu condiţia să n-o vadă aici individul acela, oricine ar fi fost, altfel trebuia să-şi caute iar altă gazdă.

Un refugiu! Ochii Marinei se opriră pe scăriţa îngustă care ducea pe terasa blocului, smuci iarăşi mânerul valizei, care scârţâi, asta mai trebuia, să se rupă şi mânerul! O cără după ea, sus, pe treptele metalice, căutând să facă zgomot cât mai puţin. Ajunse, dar...

Uşa care dădea pe terasă era încuiată.

Marina scrâşni din dinţi, îi veni să dea drumul valizei în jos printre balustradele scărilor, aşa, de furie, se stăpâni totuşi, coborî înapoi treptele, cu gând să mai coboare încă, să ajungă la etajul şapte măcar, înainte de a ieşi individul.

Ochii i se opriră pe uşa din dreapta, alăturată celei pe care era scris numele Ginei.

„Spălătorie”!... Dacă uşa spre terasă era încuiată, asta... Ei bine, asta era deschisă!

Şi Marina intră, se strecură înăuntru, cu valiza, rămase apoi cu urechea lipită de uşă, aşteptând să audă plecarea

bărbatului. Despărţirea se vede că era foarte tandră. Dura!

*

— Asta cred că e strada, tovarăşe colonel.

— Bine, opreşte lângă colţ şi m-aştepţi!

— Am înţeles.

Maşina opri, colonelul, coborî şi cercetă numărul primei case, străbătu încă douăzeci de metri şi intră într-o clădire veche, cu un singur etaj, urcă scara şi sună la uşa unui apartament.

Din spatele uşi se auziră paşi, apoi o voce bărbătească, bine dispusă, care spunea:

— Ăsta-i Spiro! Pezevenchiul trebuie să fie beat mort.

Omul deschise uşa şi rămase perplex. Peste umărul lui, Dumitrescu văzu o încăpere luminată slab de un bec cu abajur verde, care cobora din tavan până deasupra unei mese pătrate, joase, în jurul căreia se aflau trei indivizi. Pe masă sticle de băutură şi maldăre de bancnote, sute, cele mai multe. Cei trei rămaseră cu cărţile de joc în mână, bărbatul care îi deschisese, în pijama, ascunse stupid cărţile sale la spate.

O femeie cu un aer şui, puţin zbanghie, îmbrăcată într-un capot înflorat, elegant, apăru de după uşă, în mână cu o tavă cu ceşti goale de cafea.

— ...Pe cine căutaţi? îngăimă bărbatul, cam pierit.

Dumitrescu îl dădu la o parte, intră în apartament. Se opri lângă masa de joc. Auzi în spate uşa închizându-se cam trântit, bărbatul în pijama care îi deschisese venise şi el, îl priveau toţi. Unul din cei trei din jurul mesei era locotenent de marină, aşa arăta haina de culoare albastră, spânzurată pe un colţ al scaunului pe care stătea.

Colonelul scoase tacticos legitimaţia, o arătă liniştit, o puse la loc, privirile lui căutară apoi ceva, se opriră pe o servietă uzată, care zăcea aruncată pe jos.

Unul din cei trei, cel din stânga lui Dumitrescu, încercă să se ridice încet. Mâna grea a colonelului se opri cu o mişcare rapidă pe umărul lui.

— N-am spus să te ridici! zise Dumitrescu, rămânând cu mâna pe umărul omului.

Se adresă apoi cu privirea locotenentului, spuse liniştit:

— Geanta!

Locotenentul pălise în mod vizibil, privi nedumerit servieta uzată de lângă el, se întinse încet, fără să se ridice, o luă, privirea lui căuta întrebător în ochii verzi, reci, care îl fixau lung.

— Pune în ea tot ce-i pe masă!

Locotenentul ezită, privi spre ceilalţi, care nu se clinteau, cu ochii la Dumitrescu, începu apoi să adune încet, parcă cu grijă, bancnotele de pe masă, cu cărţi cu tot, le făcu să cadă în servietă, rămase apoi aşa, cu geanta veche în braţe.

Dumitrescu întinse mâna, luă servieta, o făcu sul şi ceru scurt:

— Sfoară! Şi-o lumânare!

— ...Lumânare n-avem, zise bărbatul în pijama.

— Săpun!

De data asta se adresase femeii cu tava în mână care, nedumerită, îşi consultă bărbatul, ieşi şi reveni în mână cu o sfoară şi o coajă de săpun de faţă.

Colonelul legă servieta strâns, fixă impasibil faţă de privirile celorlalţi bucata de săpun peste funda pe care o făcuse, scoase legătura de chei şi aplică sigiliul lui cu număr peste bucata de săpun.

— Bun, făcu el. Acum buletinele!

Se produse o reacţie uşoară, cei patru speraseră încă, se foiră pe scaune, fără ca nici unul să caute prin buzunare.

— Adună-le! făcu Dumitrescu adresându-se locotenentului, care se ridică încet şi anunţă:

— Eu n-am... decât legitimaţia.

— E perfect! Strânge-le pe-ale celorlalţi.

Locotenentul trecu pe lângă fiecare, luă buletinele, bărbatul în pijama căută în nişte pantaloni vechi şi-l dădu pe-al său, femeia încercă să treacă în camera alăturată, Dumitrescu o opri.

— Nu-i nevoie.

Puse servieta pe masă, vârî buletinele şi legitimaţia în buzunar şi anunţă, privind spre gazdă:

— Mâine, la ora opt dimineaţa, veniţi cu servieta la miliţie să vă ridicaţi actele, zise el adresându-se celorlalţi. Puteţi pleca!

Locotenentul îşi luă primul haina.

— Dumneata mă aştepţi în Dacia care se află la colţul străzii.

— Am înţeles.

Ceilalţi doi se ridicaseră şi ei, ieşiră unul după altul, de când intrase colonelul nici unul nu rostise măcar un cuvânt.

Bărbatul în pijama îşi pieptăna cu degetele, gest tic, părul rar. Femeia îşi strângea capotul pe lângă ea, părea gata să plângă.

— Unde-i Iulia?

— Iulia?! şovăi bărbatul. Alături... doarme.

— Pe ea o căutaţi?! izbucni deodată femeia cu un fel de furie mocnită. A făcut ceva rău! Ea...

Dumitrescu se întoarse încet spre uşa de intrare, o deschise brusc; locotenentul plecase, ceilalţi doi rămăseseră însă în faţa uşii, trăgeau cu urechea.

— Noapte bună! făcu Dumitrescu.

Cei doi mormăiră un fel de răspuns şi se pierdură pe scări în jos. Colonelul închise uşa şi traversă camera, intră în cealaltă, aprinse lumina. Încăperea era într-o dezordine nemaipomenită, plină de ambalaje vechi, cutii goale de ţigări şi sticle, pereţii erau tapetaţi cu afişe de cinema viu colorate. Într-un hamac, suspendat între o ţeavă de

calorifer şi un pat de fier, dormea Iulia, numai în slip şi sutien, cu câteva reviste străine lângă cap.

Era foarte bronzată, mai mult arsă de soare, cu nasul mic jupuit, cu obrazul foarte tânăr, liniştit, cu buzele întredeschise, respirând rar, somn fără griji.

Dumitrescu o privi burzuluit, cu buzele ţuguiate, ezitând parcă dacă s-o gâdile cu un pai sub nas sau să răstoarne brusc hamacul, aruncând-o pe fată pe covor. Se apropie încet, apucă una din cozile Iuliei, o ridică în sus, privind-o cumva nedumerit, ca pe un obiect care nu s-ar fi aşteptat nicicum să-l găsească acolo, îi dădu drumul, o bătu uşor pe obraz şi spuse cu vocea cea mai calmă cu putinţă:

— Deşteptarea!

Fata se strâmbă, se întinse, păru să realizeze că vocea era a altcuiva decât se aşteptase, deschise ochii şi rămase aşa, nemişcată, privind spre colonelul care răsfoia distrat revistele colorate. Nu erau reviste pornografice propriu-zise, dar nici departe.

— Sus, „bambina”! Ne-aşteaptă „babacu”! făcu colonelul cu o grimasă.

Fata tresări, se ridică în sus, apărându-şi pieptul într-un gest reflex şi privind uimită spre colonel. Nu înţelegea cum ajunsese acolo.

— „Ambalarea”! Fără „fiţe”! continuă Dumitrescu şi se interesă deodată aproape amabil: Limba asta o înţelegi mai bine, da?

Şi cum Iulia îl privea încă nehotărâtă, colonelul răsturnă brusc hamacul şi fata se trezi în genunchi pe covor. Intră repede în nişte pantaloni fals peticiţi şi începu să-şi tragă pe ea o bluză.

— Vă rog foarte mult, se întoarse colonelul spre cei doi soţi care apăruseră în uşă, să mă lăsaţi singur cu ea cinci minute.

Tonul fusese politicos, excesiv de politicos, dar poate tocmai de-aia, cei doi se făcură nevăzuţi rapid, închizând

uşa după ei. Iulia însă, odată îmbrăcată, îşi desfăcu rapid cozile şi se întoarse spre colonel cu un aer de pisică înfuriată:

— N-aveţi nici un drept să mă duceţi acasă! spuse ea. Şi n-am să merg! N-am să merg, nici dacă…

Dumitrescu se apropie de ea, erau amândoi sub becul slab, fără abajur, care spânzura din tavan.

— Să nu v-atingeţi de mine! ţipă deodată Iulia. O singură palmă dacă-mi daţi, am să fac memoriu! La… Consiliul de Stat! N-aveţi dreptul, ştiu asta!

— Dacă mai spui vreo prostie, începu foarte scăzut, dar printre dinţi, colonelul, va trebui să faci nu unul, ci o mulţime de memorii! Şi asta, pentru una căreia nu-i place să scrie, cred că va fi greu.

Fata îngălbeni deodată, parcă nici bronzată nu mai era, colonelul aflase, în investigaţiile făcute, că rămăsese repetentă, fapt de care părinţii habar n-aveau. Privea faţa lui Dumitrescu, ochii aprinşi de enervare mocnită, aşa cum nu-l văzuse pe colonel niciodată, începu să-şi muşte buzele, pe care mai era încă o urmă ştearsă de ruj.

— Taică-tu e în anchetă, murmură abia auzit Dumitrescu. Mulţumită emiţătorului radio pe care i l-ai pus în casă!

— …Emiţătorul?!? făcu Iulia nedumerită.

Nu, nu juca teatru, anii de anchetă ai colonelului stăteau mărturie, fata asta nu juca teatru acum, obrazul i se lungise deodată neverosimil, ca într-o pictură suprarealistă.

— Vorbeşte în şoaptă şi spune-mi cât mai e timp, fiecare minut poate însemna mult! Cine ţi l-a dat?

— Care emiţător? întrebă Iulia zăpăcită complet, cu braţele atârnându-i pe lângă trup.

— Avionul de pe vitrină!

— Avionul?! dar… nu-i un emiţător! M-am uitat… m-am uitat eu în el, când… mi l-a dat, să văd…

— Cine ţi l-a dat?

— Vă spun că... Dumnezeule! făcu Iulia deodată, lăsându-se încet pe o saltea îndoită care se afla sub hamac, în primul m-am uitat!

— Care primul?!

— Primul!... îşi muşcă Iulia degetul mare cu străşnicie... Primul avion... M-am uitat în el, chiar împreună cu... Dar în al doilea... Ni le-a cerut înapoi, după două zile, şi mie şi Catiei, ne-a dat altele, mai frumoase... în care...

— Cine e Catia?

— Fata... fetiţa maiorului Ambrus, de la parter.

— Cine vi le-a dat?... Iulia!

— ...„Împăratul Patagoniei”, zise Iulia şi adăugă repede: Aşa îşi spune. E foarte... glumeţ. Îl cheamă însă Ernest... Ernest, dar... Nu mai ştiu cum. Vă jur că nu ştiu. Dar ştiu hotelul unde stă!

— Mulţumesc! făcu Dumitrescu părând deodată obosit. Hotelul unde stă acum cred că îl ştiu mai bine.

*

Îmbrăcată într-o bluză şi blugi, astea erau hainele pe care le luase în grabă, când apăruse Salvarea să-l ia pe Vlad, Magda stătea mică, ghemuită, cu genunchii aproape de gură, cocoţată pe un pat de spital. Îşi privi ceasul, era aproape cinci dimineaţa. Uşa se deschise încet şi în cameră intră doctorul, un bărbat foarte tânăr, înalt, cu un început de chelie frontală.

— Bine că n-aţi adormit! spuse el.

Cu o oră în urmă, o invitase pe Magda să se odihnească în camera lui, după ce încercase să o trimită acasă. Magda sări dintr-o mişcare în escarpenii care erau la picioarele patului, se apropie cercetând cu ochi atenţi faţa doctorului.

— E mai bine?... Nu şi-a revenit deloc?

— Ba da... Adică a cerut, a cerut mereu să vă chemăm.

Era extrem de agitat colegul dumneavoastră, i-am făcut acum o injecţie. Veniţi, vă rog!

Ieşiră din cameră, trecură pe un coridor, intrară într-o rezervă, unde Vlad zăcea nemişcat, cu mâinile întinse peste pătura de spital.

— Îşi va reveni în zece minute. Va avea puterea să vă spună... vrea să vă spună neapărat ceva. Dar vă rog, un singur minut!

— Un minut?! De ce?

Doctorul ezită iar, o privi, întrebă deodată cu ochii în ochii albaştri şi speriaţi ai Magdei:

— Sunteţi cumva o rudă sau...?

— Nu. Colegă! preciză Magda repede, poate prea repede, uşor bruscat.

— Nu ştiu ce să vă spun, se nelinişti doctorul, privind faţa absolut liniştită acum a lui Vlad. Şi adăugă pe un ton şi mai scăzut: Pare grav… Sincer vorbind, nu înţeleg cum de… Se întrerupse şi adăugă: Noi am făcut tot ce era omeneşte posibil, dar…

— Dar?!…

— Te înşeli, doctore, se auzi deodată vocea foarte scăzută, dar surprinzător de limpede a lui Vlad. În două zile… sunt pe picioare.

Doctorul făcu o mină cu totul năucă, se părea că la orice s-ar fi aşteptat, dar la asta nu.

— A! Vă las, zise el apoi. Dar vă rog, un singur minut.

Magda se repezise spre Vlad, se ghemuise iar pe marginea patului, îl privea cu ochii râzând, îi luă mâna iarăşi, căutând să vadă parcă dacă avea febră. Doctorul ieşi.

— Auzi! spuse Vlad… Doamna care m-a otrăvit… Se numeşte Tarn… Marina Tarn. Vrea să fugă din ţară… neapărat.

Făcea totuşi eforturi vizibile pentru a se concentra, mai ales pentru a vorbi, adăugă cu o grimasă uşoară:

— Voia s-o ajut. Verificaţi rapid ce-i cu ea... Dacă... dacă a încercat... să mă lichideze... de teamă să n-o opresc... presupun... o miză mare.

— Bine, Vlad! Fii fără grijă! Doctorul mi-a spus mai înainte că eşti în afară de orice pericol, dacă...

— Lasă prostiile, Magda, făcu Vlad şi prin ochii lui trecură iarăşi luminile acelea albăstrii, ce apăreau doar când ceva îl înfuria.

Şi Magda descoperi deodată că de când intrase în cameră, Vlad nu zâmbise! Zâmbetul lui, mereu nelipsit, dispăruse acum ca şi cum n-ar fi fost.

— Am auzit eu ce-a spus doctorul, făcu Vlad. Habar n-are. Spune-i însă... spune-i să-mi schimbe sora.

— Sora?!

— Da. Şi zâmbetul lui Vlad reapăru. Asta de-acum e o zgripţuroaică. N-ai idee... n-ai idee ce-nseamnă pentru un convalescent... o ambianţă plăcută.

— Bine, Vlad, aranjez eu...

— Ai dat cămaşa la laborator?

— Da. Îmi dă rezultatul azi, la şapte!

Buzele lui Vlad se strânseră, părând să-şi înăbuşe o înjurătură.

— La şapte! făcu el şi se părea că e la capătul puterilor. Grăbiţi-vă, Magda!... Grăbiţi-vă, n-aş vrea ca Marina...

— N-avea nici o grijă, Vlad! Îţi promit să rezolv totul! Îţi promit!

Vlad se crispă deodată, apoi capul îi alunecă într-o parte.

— Vlad!! Vlad!!!

Magda sări în sus, se întoarse, în uşă apăruse o femeie în alb, uscată, cu părul vopsit. Magda nu auzise când intrase.

— Foarte bine, domnişoară, spuse noua venită pe un ton batjocoritor. Promisiunile nu costă nimic!

O clipă, Magda rămase încremenită, se repezi apoi, o scoase pe soră pe uşă dintr-o mişcare, alergă pe coridor

spre camera doctorului.

Zece minute mai târziu, după ce lui Vlad i se făcuse o altă injecţie. Magda se afla din nou în cabinetul doctorului şi începu abrupt:

— Vă rog să schimbaţi neapărat sora! Sora care-l îngrijeşte.

— De ce?! făcu doctorul surprins.

— ...Vă rog foarte mult.

— E o soră foarte bună, să ştiţi. Nu văd de ce...

— Nu cred! izbucni deodată Magda cu patimă şi-i repetă cuvintele pe care femeia i le spusese în camera lui Vlad.

— „Promisiunile nu costă nimic”! repetă doctorul. Ei bine, ştiu de ce a spus asta şi...

— De ce?

— A trăit-o... Am s-o schimb, dacă insistaţi, dar... fiul ei... a murit. S-a sinucis în urma unei decepţii în dragoste. Acum două luni. Pare... aproape de necrezut, cu acest tineret care ni se pare...

Se opri şi privi spre Magda foarte serios, ca şi cum amândoi ar fi avut măcar patruzeci de ani.

— Care ni se pare uneori fluşturatic şi cu totul superficial. Aşa părea şi băiatul ăla, l-am cunoscut... A lăsat o scrisoare şi un fel de jurnal pe care l-am citit... E pur şi simplu uluitor! Vreţi să-l vedeţi?

— Nu, zise Magda, poate altă dată, adăugă ea cu ochii la ceas. Spuneţi c-o schimbaţi?

— ...Da. Deşi...

— Vă mulţumesc. Telefoanele unde mă puteţi găsi, pe mine sau colegii mei, sunt acestea, încheie ea, punând pe birou o hârtie.

După plecarea ei, doctorul rămase cu privirea aţintită spre uşă. Se gândi că, de fapt, nu va mai avea probabil ocazia s-o cheme... decât o dată... Şi asta foarte curând... Nu avusese totuşi, nu avusese putere să-i spună asta. Şi se întrebă de ce.

VII. Sub biciul lui Cronos

— Uite-ţi fata! făcu plat Dumitrescu.

Pavel rămăsese în uşa apartamentului cu ochii lui înroşiţi de nesomn fixaţi pe faţa Iuliei care îşi împletea o coadă, fără să se uite la taică-su.

— Prelucrarea i-am făcut-o eu pe drum, adăugă Dumitrescu, e acum la curent cu tot, nu pare să fie decât cam nătângă. Ceea ce încă e bine. Astea sunt revistele pe care le citea, ia-le, poate vrei să te distrezi şi tu, adăugă el, înmânând aviatorului setul de reviste pe care le luase din hamacul unde dormise Iulia. În metodele de educaţie ale familiei nu mă amestec, dar reţine că la ora zece trebuie să vii cu ea şi cu Ana la general, preveni Dumitrescu.

— Am înţeles, murmură Pavel.

— Ana unde e?

— A aţipit adineauri, toată noaptea n-am închis ochii nici unul.

— Aha. Bine, fii liniştit, orizontul începe să se lumineze. La revedere.

Dumitrescu se gândi să urce, ar fi vrut grozav să facă un duş măcar, după noaptea asta, coborî însă la parter şi sună la uşa maiorului Ambrus.

Îi deschise soţia maiorului. Dumitrescu salută şi o rugă să-l cheme pe bărbat-su. Ambrus apăru în uşă câteva clipe mai târziu, era doar în cămaşă, îşi strângea tocmai cravata, pregătindu-se să plece la unitate. Salută şi îl privi pe colonel cu un aer nedumerit. Dumitrescu îl luă de braţ şi îl conduse în micul hol de la intrarea blocului.

— Ia spune-mi, ai în casă un avion-machetă?

— Avion-machetă?!... Da.

— De unde?

— Catia l-a adus, se joacă cu el. I-a intrat în cap să se

facă aviatoare.

— În regulă, făcu Dumitrescu, azi nu te duci la serviciu, spui nevestii că eşti învoit pentru o zi, că aştepţi nişte colegi din provincie care au venit la Bucureşti, la un curs.

— Dar...

— La unitate am să aranjez eu să te învoiască. Rămâi şi te joci cu fetiţa, îi citeşti poveşti sau jucaţi domino, vorbeşti orice care să nu prezinte interes, avionul e un radio-emiţător.

— Radio-emiţător?!! rămase trăsnit Ambrus.

— Da. Nu umbla în el, nu discuţi cu nimeni, tipul care i l-a procurat Catiei e „în vizită” la noi, undeva la subsol; dar s-ar putea să aibă „amici” care să asculte dintr-o maşină sau apartament vecin. Asta-i tot, am să trimit pe cineva să-l identifice pe acel complice, dacă există. Până atunci, te faci că nu ştii nimic şi mai repeţi din când în când chestia cu „vor veni doi colegi, cu care vei discuta”. Aştepţi în rest veşti de la mine, la revedere.

— Să trăiţi! făcu Ambrus năucit.

După ce Ambrus intrase în apartamentul lui, Dumitrescu ezită, ar fi vrut totuşi să facă duşul şi să se bărbierească, renunţă iar, o porni spre maşină. Abia ieşise din bloc, când îl văzu pe Dan care cobora scările, cu o plasă cu sticle de lapte.

— Tati!

— Se zice bună dimineaţa, nu?

— Bună dimineaţa, te-a căutat... Vrusese să zică *precis* „tipa aia”, se corectă: te-a căutat... tovarăşa Deleanu.

— A fost aici?

— Nu. A telefonat. I-a lăsat vorbă mamii să-i dai telefon, zicea că-i urgent!

— Acum, de dimineaţă, a telefonat?

— Nu. Aseară, după ce-ai plecat. Acasă zicea să-i dai telefon, a lăsat numărul.

— Bine, mulţumesc.

— Nu vii la masă?

— Nu ştiu, voi mâncaţi.

Dan plecă în fugă spre centrul de lapte, Dumitrescu intră din nou în hol, descoperi o fisă în buzunar, formă numărul Magdei. Nu răspundea nimeni. Colonelul agăţă receptorul în furcă enervat, privi ceasul, era numai 6,45. Urcă în maşină, aruncă o privire spre balconul apartamentului său, mormăi:

— Acasă, Grigore! Dă-i bătaie!

— Am înţeles.

*

Marina Tarn fu trezită de zgomotul unei uşi trântite. Adormise ghemuită pe valiză, în spălătoria de la ultimul etaj, aşteptând să plece individul de la Gina. Acum pleca! Îi auzi pasul greu, apăsat, trecând prin dreptul spălătoriei, coborând treptele.

Marina privi ceasul brăţară, era şapte şi zece minute, constată că-i amorţise un picior, din şold, în poziţia chinuită în care stătuse toată noaptea. Şi avea în poşetă şi în valiză „marfă” în valoare de milioane...

Abia câteva minute mai târziu, sună la uşa Ginei, care îi deschise imediat. Era într-un halat albastru. Zâmbitoare. Zâmbetul se şterse.

— A!... Credeam...

— Are obicei să se-ntoarcă?

— Uneori.

— Rămân la tine-n gazdă o zi, două.

— Ce-ai păţit? făcu Gina privind cu sprâncenele arcuite costumaşul mototolit al Marinei.

— O chestie! Cine era individul?

— „Un tovarăş cu funcţie de conducere”, râse Gina. Inginer şef! S-ar părea că ai făcut-o lată de tot! observă ea apoi, râzând, cu ochii la faţa trasă a Marinei.

— Un imbecil furios, improviză Marina, în timp ce-şi scotea ciorapii. A zis că mă caută şi e-n stare! De-asta, două zile, vreau să rămân ascunsă aici!

— Să te-ascunzi de el?! Eşti nebună! Până când?

— Până îi vine nevasta din concediu. Curând. Nu vorbeşti de mine, nu aduci zilele astea pe nimeni aici, dar absolut pe nimeni, tipul are o mie de relaţii. Pot să fac un duş, da?

— Nu cred. Apa caldă a curs de la şase la şapte. Acum trebuie să aştepţi până la douăşpe.

— Cee?!!

— Aşa merge apa caldă în blocul nostru! râse Gina. Domnul inginer şef mi-a explicat însă că e ceva temporar; până se termină blocurile de vizavi; ca să fie rentabil! Te consolează?

*

Care era situaţia reală cu Vlad? Ce-i ascundea doctorul?

Magda îşi privi ceasul şi bătu din nou, iritată, în geamul ghişeului. De partea cealaltă a ferestruicii se auziră nişte zgomote înfundate, apoi geamul fu ridicat.

— Bună ziua! Am dat...

— Bună dimineaţa, o puse la punct domnişoara cu ochelari din spatele ghişeului.

— Bună dimineaţa, făcu Magda, simţind că începe să ia foc, am lăsat aseară o cămaşă bărbătească aici, pentru analiză.

— Bonul, vă rog! făcu ţâfnoasă femeiuşca blondie, uscată, întinzând o mână cu degete lungi, foarte îngrijite, cu unghii siclam, prin mica fereastră.

O clipă, Magda nu înţelese. Căută apoi grăbită în poşetă, scoase bonul, i-l dădu femeii care o urmărea cu o privire, nu înţelegea de ce, cam piezişă.

— Şi legitimaţia dumneavoastră, ceru femeia cu unghii

vopsite siclam, cercetând neglijent hârtiuţa pe care-o primise.

Magda căută din nou în poşetă, scoase fără un cuvânt legitimaţia, o puse deschisă în faţa femeii tinere încă, pe placa de marmură a ghişeului.

— Mda! Aşteptaţi, vă rog, hotărî domnişoara cu ochelari.

— Mă grăbesc foarte mult, e ceva...

— Aici nu-i „Nufărul”, să-mi spuneţi că vă grăbiţi, o analiză cere timp! Să vedem dacă e gata.

Magdei i se păru că starea aceea de iritare de ieri se va ivi iar, îi venise chef, subit, să spargă cu o lovitură geamul mare, mat, care le despărţea, să sară peste marginea ghişeului şi să-şi ia singură rezultatul analizei. Îşi imagină ce mutrişoară ar fi făcut domnişoara cu ochelari, asta o linişti, făcând-o să zâmbească chiar, se gândi că nu avea rost să o indispună inutil pe uscăţivă. Femeia cu ochelari înţelese se pare altfel tăcerea şi zâmbetul ei, plecă parcă mai potolită, dar după ce închisese ghişeul.

Atât îi trebuie să spună, că nu-i gata! se montă Magda.

Cu o seară în urmă, mai exact noaptea, după ce-l dusese pe Vlad la spital, venise aici, luase legătura cu şeful laboratorului, îi explicase că e un caz urgent, în care e vorba de viaţa unui om, îl rugase să dispună efectuarea imediată a expertizei, se oferise chiar să lucreze ea. Şeful laboratorului promisese că vor rezolva ei imediat, o cunoştea pe Magda, îl cunoştea şi pe Dumitrescu.

Cândva, Magda ar fi trebuit să lucreze la ei în laborator. Mai exact spus, începuse să lucreze acolo, imediat după încadrare, Dumitrescu, după ce o convinsese să intre în securitate, plecase într-o misiune urgentă în ţară. Şi ofiţerul de la Serviciul personal, văzând calificarea de biochimistă a Magdei, o întrebase dacă n-ar vrea să lucreze într-un laborator. Magda nu ştia pe timpul acela exact cum merg treburile, Dumitrescu nu-i spusese clar ce va face ea şi ce face el, aşa că Magda acceptă, gândindu-se

că va lucra în domeniul pentru care se pregătise în facultate. Şi lucrase în laboratorul acesta o săptămână.

Apoi se întorsese Dumitrescu în Bucureşti. Şi făcuse un tărăboi nemaipomenit, aflase Magda, spunând că el nu pentru o muncă între eprubete o convinsese pe Magda să intre în securitate, că nu asta era pentru ea! „Bine, i se spusese, dar a urmat o facultate de...” „Putea să fi urmat şi astrofizica, nu mă interesează, fata asta e făcută pentru munca de contrainformaţii, pricepeţi?! izbucnise colonelul şi adăugase: Din o sută de femei frumoase, abia zece sunt cu adevărat deştepte şi din zece femei frumoase şi deştepte, dacă e una cu calităţi pentru munca asta! Ea e! O transferaţi sau merg la conducerea ministerului!?” O transferaseră imediat, pe Dumitrescu îl ştiau toţi, se înfuria rar dar bine şi nu renunţa niciodată, când îi intra ceva în cap.

Trecuseră de-atunci aproape doi ani, timp în care formaseră „o echipă”! Era visul colonelului! O mână de oameni care să se completeze reciproc, să formeze, „un ansamblu maleabil”, în care fiecăruia să i se dea posibilitatea să se afirme în ce se pricepea mai bine!

Da, obţinuseră câteva succese rapide, în care fantezia „extravagantă, dar aplicabilă”, cum spunea Dumitrescu, a Magdei însemnase mult. Dumitrescu nu se înşelase, Magda începuse să prindă, încet, încet, gustul reuşitei anonime, gust al cărui farmec era greu de înţeles pentru cineva dinafară.

Una din acţiunile hotărâtoare pentru profesia pe care şi-o alesese acum fusese un caz în care Magda se încăpăţânase să demonstreze, în ciuda probelor evidente, dar bine ticluite în fond, că vinovatul într-un caz de transmitere de secrete nu era un funcţionar amărât, tată a patru copii, ci omnipotentul director adjunct al unei mari întreprinderi, un „domn bine şi sigur pe el”, care urla mereu la subalterni că „nu depun suficient interes” şi că

„mănâncă banii statului degeaba”.

Reuşise! Perfect, fără ca măcar unul din cei doi să bănuiască faptul că fata ciudată cu ochi de culoarea liliacului fusese aceea care schimbase, radical, cursul vieţii lor... Şi probabil n-aveau să afle vreodată... Ce-i drept, în acţiunea aceea o ajutase şi Vlad; cu flerul, cu scepticismul lui flegmatic, ce temporiza de multe ori ideile prea aprinse ale Magdei, dându-le un sens practic, mai puţin strălucitor, dar uşor rezolvabil.

Vlad! Ce putea fi cu Vlad? Şi cu uscăţiva asta, care... Ce dracu putea face acolo, în spatele ghişeului, s-ar fi spus că acum termină analizele!

Magda ciocăni iar în geam. Auzi paşi şi domnişoara cu ochelari reapăru, ţinând în mână o hârtie pe care era notat ceva.

— De ce bateţi?! făcu ea înţepată, cu sprâncenele foarte sus. V-am spus să aşteptaţi!

Ochii Magdei se fixaseră pe hârtia din mâna ei, acolo era verdictul, putea fi un verdict fatal! Tăcu.

— Doriţi un raport de expertiză scris sau...?

— Nu. Adică da, se încurcă Magda:

— Da sau nu?!

— Da, dar mai târziu. Acum mă interesează să-mi spuneţi...

— Da, da, da, graba dumneavoastră, a celor de la contrainformaţii, dintotdeauna! Pata de pe mâneca e de cafea.

— Asta ştiu.

— Otrava din cafea e din grupul D. Produsul...

— Care produs? scăpă Magda nervoasă. Otrava?

— Bineînţeles, făcu pe un ton superior uscăţiva. Nu mă mai întrerupeţi!

Peste umărul ei, se vedea în laborator un tânăr tot cu ochelari, care lucra migălos cu nişte lamele pe care le tot introducea sub ocularul unui microscop, părând complet

detaşat de lumea înconjurătoare.

— Nu vă mai întrerup.

— Este o substanţă specială, realizată în Occident, anul trecut. Numită Z-27. Este mortală sigur.

— Imposibil! Omul trăieşte!

— Hm! făcu uscăţiva, iarăşi cu un aer de superioritate.

Ezită o clipă, apoi se interesă, dar pe un ton deloc discret:

— Sunteţi cumva o rudă sau...? Cu omul care purta cămaşa?

— Nu!

— Nu... Ei bine, zise femeia cu ochelari, atunci pot să vă spun că otrava este din cele perfecte! Fără gust sau miros, efect întârziat, dar care nu iartă! Urmele în corpul uman dispar complet; dacă nu ar fi fost pata aceasta, era imposibil să stabilească cineva cauza morţii.

Magda părea să nu fi realizat cele spuse de femeie. Nu concepea! Vlad îi spusese că în câteva zile va fi pe picioare! Vlad nu o minţise niciodată, era imposibil ca Vlad să se înşele asupra propriului său organism! Nu, femeia asta vorbea prostii! Îşi aminti că pata de pe mânecă era undeva pe la cotul cămăşii. Deci, nu provocată întâmplător! Aşadar, Vlad intuise ceva suspect şi îşi muiase într-un moment de neatenţie al gazdei sale cotul cămăşii în farfurioara sau chiar în zaţul de cafea, da, în zaţul cafelei, gândindu-se la o eventuală expertiză. Bănuise ceva?! Atunci de ce dracu băuse?! „Efect mortal sigur”?! Absurd!

— Mai doriţi să ştiţi şi altceva?

— Da, zise Magda încet, având senzaţia că totuşi ameţeşte. Cine... Cine foloseşte o asemenea otravă?

— Vă e cumva rău?! se interesă domnişoara cu ochelari, dar cu un zâmbet răutăcios. Se întâmplă, adăugă ea privind cascada părului negru al Magdei, munca pe care o faceţi nu cred că e pentru femei. Vreţi un pahar cu apă?!

— V-am întrebat ceva, mârâi Magda surd.

— Daa?! A, într-adevăr! Nu pot să vă răspund.

— De ce?

— Aşa.

— De ce aşa? întrebă Magda tărăgănat, având impresia că uscăţiva aştepta parcă leşinul ei, că trăia o situaţie absurdă, ducea un dialog absurd, absurd, care nu avea nici o legătură cu „fondul problemei”, cu drama lui Vlad. De ce nu-i spusese doctorul nimic? Credea deci şi el, la fel cu...?

— Nu-i domeniul meu, spuse ochelarista. Trebuie să obţineţi aprobare pentru a consulta evidenţa specială de la camera 201, etaj patru, maior Iacob. Să nu vă dau totuşi un pahar cu apă?

— Nu.

— Mai doriţi ceva?

— Da... Numele dumitale.

— Numele meu?! De ce? făcu uşor îngrijorată uscăţiva.

— Am dreptul să ştiu exact cine mi-a dat această informaţie, spuse Magda cu un calm desăvârşit.

Femeia îşi aranja cu un gest reflex şuviţele subţiri de pe cap. Spuse cu vârful buzelor, făcând o mişcare enervată din umeri:

— Lucia Moarcăş.

— Şi-acum ascultă, Lucia Moarcăş, începu Magda privind-o atent. Dumneata ţi-ai creat modalitatea să chinui oameni. Să scormoneşti în răni pe care le intuieşti şi o faci cu o plăcere de care cred că nu eşti măcar conştientă. Trebuie să mergi la un psihiatru şi asta cât mai curând, formele de sadism mascat pot duce la dereglări grave de comportament!

— ...Eu la psihiatru? făcu uscăţiva. Dar pălise.

— Nu ştiu care e cauza, asta ai să i-o spui doctorului, dar te avertizez, Lucia Moarcăş, mâine am să mă interesez dacă te-ai prezentat la doctor. Şi dacă nu, am să te prezint eu! La revedere, aştept şi raportul scris.

Constată că, în laborator, bărbatul cu aspect astenic ce

lucra atent cu microscopul nu întorsese măcar o dată capul spre ghişeu, lucra atent, mai departe, schimbând mereu plăcuţele de sticlă.

Magda se întoarse şi plecă. Îşi privi ceasul, i se părea că timpul îşi bate joc de ea, că acele fugeau înadins, mult prea grăbite.

Mergea acum repede, repede, Magda, în blugii şi escarpenii ei, nu mai apucase să se schimbe, mergea aproape fugind pe coridoarele lungi ale ministerului, sui câte două trepte până la etajul patru, colivia liftului ar fi enervat-o, căută camera 201. A! Tocmai în capătul celălalt al coridorului era!

Se gândi dacă, la rândul ei, nu manifestase faţă de ochelaristă o anumită răutate?! Sigur, i-ar fi putut spune altfel toate astea, pătrunsese brutal în psihicul unei femei care, cine ştie, trăise poate o dramă. Dumitrescu spusese cândva că „o afirmaţie poate fi făcută într-o mie de modalităţi, dintre care, de regulă, o alegem pe cea mai proastă”, rănind fără să vrem, atingând „mecanisme ascunse”! Care declanşează traume mocnite! Da, ar fi putut să-i vorbească altfel, noaptea nedormită începea să-şi facă efectul, să-i joace feste!

201! Aici era! Intră. Un bărbat în civil, cu păr foarte rar şi ochelari fumurii, ridicase capul spre ea. Îi va cere precis „aprobarea”!

— Să trăiţi! Tovarăşul maior Iacob?

— Da, bună dimineaţa. Magda Deleanu sunteţi, nu-i aşa?

— Da.

— Aşteptam să veniţi, mi-a spus ceva aseară şeful laboratorului, mi se pare îngrozitor, pe Vlad Zeţaru îl cunosc bine. Luaţi loc vă rog! Şi nu vă speriaţi, chimiştii se mai înşeală şi ei, de doctori nu mai vorbesc.

— Vă mulţumesc, se scuză Magda. Sunt însă foarte grăbită şi...

— Caut imediat hârtia pe care am notat... Am cerut

aprobare să vă dau răspunsul pe loc. Da, asta e, Z... Z-27, nu?

— Exact.

— Din evidenţele noastre, începu maiorul abandonând hârtia, rezultă că se foloseşte în zona a treia preparatul ăsta. Serviciul „Delta-doi” ştim precis că l-a utilizat până acum. Cel puţin, adăugă Iacob cu o nuanţă de regret prudent, nu ştim că ar mai fi fost folosit şi de altcineva...

— Delta-doi, zona a treia.

— Da. De serviciul Delta-doi, nu-i nevoie să mai căutaţi, ştiu că se ocupă locotenentul-major Mihai, din serviciul colonelului Dumitrescu. Îi ştiţi, da?

— Lucrez acolo.

— Atunci e perfect. Vă urez succes şi nu uitaţi ce v-am spus de doctori. Am păţit-o şi eu cu ei! spuse el încurajator, ca unei vechi prietene, deşi o vedea pentru prima dată.

— Vă mulţumesc foarte mult, şopti Magda şi o clipă avu impresia că, neverosimil, va izbucni în plâns. Foarte mult... pentru tot.

*

— Dacă nu-l găseşti acasă, mergi la barul acela, zise Marina cu fermitate. Îl cauţi, îl aştepţi, oricât, nu vii fără el!

— Ai spus să n-aduc pe nimeni aici, obiectă Gina.

— Pe el îl aduci. E singurul care mă poate ajuta să obţin nişte bani şi sunt cam pe geantă.

— Pot să-ţi împrumut eu, se oferi Gina nedumerită.

— Eu am să-ţi fac un cadou!... Inelul ăsta! Dacă totul e-n ordine.

— Inelul?! Înseamnă că-i vorba de ceva serios!

— Cum nu se poate mai serios, bani! Mulţi! Dar să nu te pună dracu să vorbeşti cu altcineva despre mine, idiotul

celălalt mă caută, poate să mă omoare.

— Exagerezi! îşi strâmbă Gina năsucul.

— Deloc, i-am făcut o figură şi e nebun rău.

— Dă-mi-l pe mâna mea! râse Gina.

Începuse deja să se schimbe, admirându-se tot timpul în oglinda mare, ovală.

— Am să-ţi ofer alt client, dar să termin povestea asta.

— Azi eşti un buchet de promisiuni!

— Aşa sunt eu când sunt nespălată, trânti Marina furioasă. Şterge-o şi să nu-mi vii fără el!

Câteva minute mai târziu, Marina rămasă singură inspectă, aşa, pentru orice eventualitate, apartamentul şi începu să se gândească ce putea face dacă, totuşi, cel căutat de Gina n-ar fi vrut s-o ajute. Începea să simtă presiunea timpului. După planurile ei, la ora asta ar fi trebuit să fie plecată deja din ţară!...

Ce avea să se întâmple dacă, totuşi, individul „zicea pas”?! Sau dacă Gina vorbea cuiva... Poate chiar acum, în clipa asta!

Se purtase prosteşte cu Gina, improvizaţiile cu urmăritorul fuseseră cusute cu aţă albă, făcute în pripă, într-un moment de istovire. O femeie cât de cât cu cap ar fi putut pricepe imediat... Dar Gina nu era o asemenea femeie! Şi-i promisese inelul cu safir!

Totuşi, Marina îmbrăcă alt costum, cenuşiu, scoase din valiză doar bijuteriile, le îndesă în poşetă, pipăi instinctiv locul unde mascase microfilmele. Valorau poate mai mult decât toate bijuteriile pe care le avusese vreodată!...

Marina desfăcu apoi yala, trânti uşa la loc, coborî cu paşi grăbiţi scara şi intră în cofetăria care se afla la vreo sută de metri de bloc şi de unde putea supraveghea revenirea Ginei. Gina! Avea să se întoarcă doar cu individul acela sau...?!

— O cafea, vă rog! Mare. Ba nu, mică.

*

Subofiţerul o privea surprins, confruntă de două ori legitimaţia cu faţa Magdei, ochii i se opriseră pe blugii cam decoloraţi:

— Şi cu cine spuneţi că vreţi să vorbiţi?

— Cu locotenentul-major Mihai. E aici, anchetează.

— Treceţi, vă rog, în camera alăturată, acceptă cu îndoială plutonierul, restituind legitimaţia. Am să încerc.

Trei minute mai târziu, pe uşă intra Mihai cu un aer străin, parcă era bolnav.

— Bună dimineaţa, Magda, ce s-a întâmplat?

Magda privi cearcănele adânci care marcau ochii lui Mihai, îl întrebă ea:

— Cu tine ce s-a mai întâmplat?

— Am în anchetă pe... un individ care, se încăpăţânează ca un catâr, începu Mihai surescitat. Îşi dă seama că a pierdut jocul, am descoperit că nici măcar nu-i cetăţean al statului din care pretinde că ar fi, am stabilit şi cam cu ce se ocupa aici, adineauri mi-a telefonat colonelul, a descoperit şi dânsul încă „o figură” a acestui... tip, mă întreabă ce am scos de la el. Şi el... el tace ca un peşte, tace în mod stupid, nu vrea să scoată o vorbă, se uită la mine şi tace, orice i-aş spune. Am impresia că, dacă i-aş scăpa două palme, l-aş trezi, izbucni el. Şi nu ştiu cât am să mai pot să mă stăpânesc.

Mihai vorbea repede, enervat, Magda aproape nu-l mai recunoştea. Acesta era Mihai, tată a doi copii, omul care se ocupa de grădinărit?! Care scria poezii delicate pe care nu le trimisese niciodată la nici o redacţie?!...

— Singur îl anchetezi?

— Nu, cu încă... cineva, un ofiţer specialist, care nu mai pricepe nici el nimic. Oameni care nu ştiu cât ştim şi tac am mai întâlnit, dar ăstuia i-am dovedit că ştim, că este oricum condamnabil. I-am adus şi-un doctor, mă gândeam

că… a suferit un şoc.

— Şi?!

— Aiurea! Cu doctorul s-a întreţinut aproape cordial, n-are nici pe dracu! A mâncat bine, fumează turceşte şi… Ei nu, că ne purtăm mult prea elegant cu… indivizi de-ăştia, e clar! Iartă-mă, îşi aminti el, tu ai venit pentru ceva important, nu?

— Da… Spune-mi, te ocupi de serviciul Delta-doi?

— …De ce?

— Ai ceva materiale asupra unei anume Marina Tarn?

— De ce te interesează? făcu Mihai închizându-se în el şi mai mult.

— Vlad a fost otrăvit de această Marină. Aseară, în jurul orei…

— Vlad?! E mort?!! sări Mihai, uitându-se cu ochi îngroziţi la Magda.

— Nu. Am vorbit acum câteva ore cu el. Femeia aceea îi destăinuise că vrea să fugă din ţară, s-a temut c-o va împiedica.

— La naiba! Asta înseamnă…

— Ce?

— …Nu-ţi pot spune, constată cu regret Mihai. Îmi pare rău, dar nu-ţi pot vorbi despre…

— Ascultă! începu Magda deodată, brusc iritată.

I se părea absurd, după toate cele prin care trecuse ca să afle cine se ocupa de Delta-doi, ca tocmai Mihai să-i „facă figuri”. Chiar dacă, formal, regulamentar, Mihai avea dreptate, ordinele erau stricte, fiecare ofiţer răspundea şi cunoştea acţiunea la care lucra.

— Ascultă! făcu Magda. Cazul ăsta mă interesează! Mult! I-am promis lui Vlad că mă ocup de această femeie! Eu! Şi-o voi face!

— Dar înţelege că mi-e imposibil!

Magda îl privi deodată, ochii albaştri-mov scăpărau parcă, Mihai tăcea. Magda nu mai zise nimic, porni spre

uşă încet, ca şi cum ar fi primit o lovitură hotărâtoare, ca şi cum, telepatic, ar fi primit vestea că, în clipa aceea, Vlad murise.

— Stai! Magda!

Mihai venise după ea.

— Ce-i cu Vlad?

— ...Nu se ştie dacă scapă, zise Magda încet. Mi s-a spus că otrava are un efect „sigur mortal”. Ce-i cu Marina?

Mihai ezită iar, se întoarse cu spatele la ea, în mod clar disciplina, acea disciplină ciudată, pe care uneori Magda n-o putea încă pricepe, dădea o luptă teribilă cu sentimentele lui. Vlad îl ajutase de nenumărate ori pe Mihai, erau prieteni buni, însuşi cazul pe care Mihai îl ancheta se datora în parte lui Vlad. Dar disciplina învinse! Mihai se apropie de masă pe care era aparatul telefonic, formă un număr şi ceru scurt:

— Cu tovarăşul colonel Dumitrescu.

— A fost chemat la tovarăşul general, auzi Magda în aparat.

— Mulţumesc, zise Mihai, şi formă alt număr. Tovarăşul colonel Dumitrescu e acolo? Locotenent-major Mihai la telefon.

— Da, zise şeful de cabinet, e într-o scurtă şedinţă. Ba staţi puţin, iese chiar acum. Tovarăşe colonel...

— Da, făcu Dumitrescu, care apucase deja receptorul.

— Locotenent-major Mihai...

— Spune, Mihai!

Mihai raportă rapid, primi aprobarea colonelului, închise, abia după asta se întoarse spre Magda, care îl privea lung, nemişcată.

— Marina lucrează pentru Delta-doi, într-adevăr, zise el.

— Ce-i cu acest Delta-doi? întrebă Magda încet.

— E un serviciu nou, care... s-a profilat pe exploatarea informativă a femeilor. Am în evidenţă... un număr de cazuri, fete tinere, cărora... li s-au făcut promisiuni de

căsătorie, de către diverşi indivizi, cei mai mulţi cu cetăţenie străină... Toate acele domnişoare lucrează sau au acces la documente secrete. Unele foarte importante.

— Marina e printre ele?

— A, nu! Marina nu-i victimă, ci agent de influenţă.

— Adică?

— Tinerele ezită, continuă cu o voce uşor tărăgănată, parcă nostalgică, Mihai. În mod firesc, ezită să plece „în excursii” peste hotare. Şi-atunci intervine Marina. Le sfătuieşte prieteneşte „să nu piardă partida”, făcându-se chiar că nici nu-i cunoaşte pe logodnici... Logodnicii obţin uneori informaţii încă din ţară. Alteori, domnişoarele ajung în străinătate, unde sunt cercetate de oameni special pregătiţi pentru asemenea interogatorii „matrimoniale”. După ce află de la ele tot ce ştiu, logodnicii dispar şi tinerele sunt lăsate „să se descurce”.

— Şi ce-aşteptai cu Marina?! izbucni Magda. Să omoare un om?!!

— N-am putut interveni până acum, pentru că... Asta nu-ţi pot spune... Magda! Magda!!

Era zadarnic, Magda fugise, trântind uşa.

*

Locotenentul Mircea Stoican bătea încet darabana pe cristalul biroului, cu ochii la dosarul pe care-l ţinea în mina.

— Şi credeţi că va dura mult şedinţa?

— De unde să ştiu? făcu secretară, triind grăbită corespondenţa.

Iar erau o groază de adrese, constată Mircea, cele mai multe din provincie, toate urgente, bineînţeles, nenorocitele astea de hârtii parcă simţeau, când era un moment „fierbinte”, atunci năvăleau şi ele, în număr mai mare! Ce era de făcut, dacă şedinţa la general ţinea până

la prânz?! se întrebă Mircea. Nu, nici nu trebuia să ţină până la prânz, era suficient… trei ore să ţină şi…

Uşa se deschise, Dumitrescu intră furtunos, răspunse la salut din mers, înşfăcând mapa cu corespondenţă.

— Ce-i, Mircea?

— Tovarăşe colonel, ştiu că nu aveţi timp, dar…

— Dacă ştii, spune odată!

— Operaţiunea „Leopold”!

— Hai la mine! făcu Dumitrescu.

Intrară amândoi în birou, colonelul îşi scoase haina, o aruncă pe un fotoliu.

— Ce mai e şi cu Leopold? Dacă ai fost de serviciu azi-noapte, nu puteai să te duci măcar o oră acasă şi să mă laşi în pace?!

— Nu. Că pleacă individul, azi la prânz…

— Şi-acum îmi spui?! se înfurie Dumitrescu.

— Acum un sfert de ceas am aflat, trebuia să plece peste trei zile, dar… Dacă nu înaintăm urgent formele - trebuie şi aprobarea procuraturii -, nu-l putem reţine. Pleacă şi…

— Şi nu mai vine! pufni Dumitrescu, răscolind prin mapă.

— Ba de venit vine el, dar acum avem probe suficiente.

Uşa se deschise fulgerător, intră Magda.

— Iertaţi-mă, făcu ea. Să trăiţi!

— Stai jos! zise Dumitrescu disperat, cu tine ce mai e, de mă cauţi noaptea pe-acasă?

— Vlad e la spital. O femeie i-a pus otravă în cafea, doctorii spun că e grav.

— Ceee?!!

— V-am căutat, dar…

— Cine-i doctorul care-l îngrijeşte?

Magda îi spuse numele, colonelul păru mai liniştit.

— Lasă, bombăni Dumitrescu, nu moare el, poate asta o să-l înveţe minte cât de cât! Ce vrei să fac acum?

— Marina trebuie arestată, începu Magda foarte de jos,

dar pieptul ei mic creştea şi scădea, marcând o respiraţie accelerată, o stare de emotivitate deosebită. Marina Tarn e femeia care l-a otrăvit. Trebuie arestată azi, imediat, Vlad spunea că vrea s-o şteargă peste graniţă, de-asta l-a atras... Marina trebuie arestată! repetă Magda pe nerăsuflate, ca o concluzie.

— Nu!

— Tovarăşe colonel...

— Nu!... hotărî Dumitrescu. Ascultă, fată dragă, făcu apoi colonelul, împingând deodată hârtiile din faţa lui. Eşti de doi ani în instituţia asta, cunoşti regulile jocului.

— Ăsta nu mai e joc!

— Ba e!... Un joc ca oricare altul! În care nu trebuie să-ţi pierzi capul, orice s-ar întâmpla! Orice, pricepi?

— Nu!

— Vlad ne-a furnizat o informaţie importantă, reluă colonelul. Mihai mi-a spus ceva, cazul pe care-l anchetează e legat de... Ce-a făcut Mihai cu ancheta?

— Merge prost.

— Bravo! pufni Dumitrescu enervându-se iar.

Mircea asistase neputincios la acest dialog rapid, strângând dosarul în mâini, cu ochii la ceas.

— Acţiunea e cu complicaţii, Magda, dacă ne grăbim, ratăm.

— Şi dacă Marina fuge din ţară!?

— Nu fuge, a rupt puntea de legătură cu serviciul ei, n-are cum. Şi nu va risca prosteşte, tocmai pentru că are în mână documente de valoare...

— Lucrările de la institutul... unde lucrează Ioana?

— Da. Şi altele. Nu ştim cine i le-a furnizat, nu ştim unde le are ascunse, nu ştim dacă, odată arestată, va vorbi! Şi cât va vorbi! Mai vrei să o arestezi acum, imediat?

— Vreau să aflu.

— Poftim?!

— Vreau să aflu! făcu Magda deodată cu încăpăţânare,

cu ochii mari şi albaştri fixaţi undeva deasupra capului colonelului. Eu! Tot! Cât mai repede! Vlad a spus să ne grăbim! Şi dacă a spus... înseamnă că trebuie să ne grăbim.

— Cum vrei să afli?

— Mi-a venit o idee, zise Magda rar şi încet, fixându-şi ochii în ochii lui Dumitrescu. Despre care veţi spune că e „trăsnită”, ca toate ideile mele, dar... Până acum n-am ratat niciodată! preciză ea liniştită.

— S-aud ideea!

— Trebuie să mă documentez întâi. Am nevoie de... două ore. Şi de dosarul complet asupra serviciului Delta-doi.

— De altceva nu mai ai nevoie? se enervă Dumitrescu.

— Ba da, spuse Magda. De un paşaport, cu vize în regulă.

Dumitrescu păru că va sări în sus, se potoli subit, privi lung la Magda, care aştepta cu un calm suspect. Se ridică apoi, deschise fişetul, scoase un dosar şi i-l întinse.

— Dosarul Delta-doi! Poftim! Să dea dracu că ideea să fie prea „trăsnită”! Discutăm peste două ore, la revedere!

Ochii Magdei străluciră scurt, se linişti şi ea la fel de repede, se ridicase în picioare, salută şi ieşi cu pas uşor, în blugii ei decoloraţi, la care colonelul privea cu sprâncenele ridicate, parcă abia acum îi vedea!

— Da! Lasă-mi-l pe „Leopold” aici! făcu el, întorcându-se spre Mircea. Cunosc povestea, dar mai citesc o dată. Tu ia legătura cu maiorul Florian, să pregătească totul pentru reţinere! Cu procurorul vorbesc eu. Peste o jumătate de oră să fii aici, cu documentele pregătite pentru semnat. Mai e ceva?

— Nu, zise Mircea puţin aiurit de rapiditatea cu care se desfăşurau lucrurile. Era prima acţiune pe care o condusese personal, de când ieşise din şcoală, omul pe care îl urmărea îi jucase două feste urâte, dar reuşise să-l prindă, acum, în sfârşit. De data asta reuşise! Adică spera

să reuşească, tot Dumitrescu îl învăţase să nu zică niciodată hop! până...

Pe coridor îşi aminti că nu întocmise niciodată documente pentru reţinerea sau arestarea cuiva, Stoenescu era „specialist” în treburile astea, dar Stoenescu... Ce i-o fi venit şi mamei lui Stoenescu...? Se bătu peste gură - unde naiba putea să ajungă cu gândurile astea? -, intră grăbit în birou. Îşi aminti că azi ar fi trebuit să fie ziua lui liberă, că îşi fixase întâlnire cu Geta. Dădu din mână parcă-ar fi spus că, în definitiv, era cazul ca Geta să se obişnuiască.

VIII. Deziluzii

Telefonul pe circuit interior sună din nou.

— Colonel Dumitrescu!

— Trăiţi, tovarăşe colonel, sunt...

— Spune, Gheorghiţă! oftă Dumitrescu.

— S-a prezentat la punctul de control un tovarăş locotenent de marină. I-am raportat că azi nu e zi de...

— Cum îl cheamă?

— Lucian Crivăţ.

Lucian Crivăţ, Lucian Crivăţ?! A, da! Era marinarul pe care-l găsise jucând cărţi în noaptea trecută. Ce se putuse întâmpla cu el, de ajunsese la Bucureşti? Ceva grav?! Peste câteva minute, locotenentul Lucian Crivăţ era în biroul colonelului, care îl invită să ia loc în fotoliu.

— Cu ce vânt?

— Tovarăşe colonel, am venit să vă mulţumesc.

— I-auzi! se miră Dumitrescu. Ai primit vreo sancţiune?

— Ceva am să primesc eu, asta e sigur, râse locotenentul, dar principalul e că am scăpat dintr-o dandana mai mare. Nu ştiu dacă vi s-a raportat.

— Nu.

Nu i se raportase într-adevăr nimic, sau poate fusese unul din telefoanele de care Aneta, secretara, „îl salvase” pe colonel.

— Lucrurile stăteau cam aşa, că... azi-noapte aproape îmi terminasem solda, în clipa când aţi intrat dumneavoastră în cameră.

— Asta nu era greu de imaginat. N-ai văzut cu cine jucai?

— ...N-am văzut! Interesant e că... Tovarăşii de la Constanţa mi-au spus, azi dimineaţă, jocul era doar... „primul cart”. În al doilea, urma să fac datorii...

Vorbea cu dezinvoltură, ca şi cum nu despre el era vorba, inconştient parcă chiar şi în clipa aceasta de „dandanaua” în care putea să intre. Câţi ani putea să aibă Lucian ăsta?! se întrebă colonelul... Ieşise probabil abia de un an din şcoală, era un băiat înăltuţ, smead, cu părul ca pana corbului şi nas puţin acvilin. Uniforma îi venea turnată, era tipul de ofiţer după care se dau în vânt fetele de liceu. Avea probabil acasă o mamă care îi păstra fotografia, în uniformă desigur, undeva deasupra patului. Câţi ani să fi avut totuşi? 22-24? Ce făcea el, Dumitrescu, la 22-24 de ani?! Ehehe!... Avea pe cap paisprezece comune şi ca mijloc de transport un cal prăpădit, „cu ifose”. El, care până atunci nu încălecase niciodată. Mai avea un pistol-mitralieră, un registru pentru „intrări-ieşiri” şi două bande în munţii din jur! Şi câte alte belele, una mai „drăguţă” ca alta!... Cum de vorbea Lucian atât de degajat? Aşa erau oare tinerii ăştia toţi?!... Nu, Mircea Stoican, de pildă, avea tot 23 de ani, dar în mod clar, Mircea nu şi-ar fi pierdut o noapte la masa de joc şi încă în tovărăşia unor mutre atât de suspecte. Iar dacă totuşi ar fi

făcut o poznă ca asta, nici n-ar fi îndrăznit să mai deschidă gura. În timp ce puştiul ăsta din fotoliu părea în mod ciudat parcă mândru de isprava sa. Şi totuşi venise să-i mulţumească! Dumitrescu nu putea să prevadă cum ar putea evolua în continuare discuţia lor. Întrebă totuşi sec:

— Şi le-ai fi făcut? Datoriile.

— Cred că le-aş fi făcut, recunoscu Lucian râzând, după care urma să...

— Să fii „ajutat” de-o persoană amabilă, care „să te scoată din necaz”.

— Ştiţi?

— Îmi închipui, povestea e cu barbă.

— Aşa mi-au spus şi tovarăşii de la inspectorat! exclamă Lucian, parcă ar fi vorbit de un film. Mi-au zis că un statistician a şi păţit-o în felul ăsta, i-au cerut informaţii, după câteva luni, când primise deja o sumă mare de bani. Şi nenorocitul, beat, a apucat să dea ceva, înainte de-a se hotărî să vină şi să...

— Dumneata ai fi primit bani cu împrumut?

— Dacă nu mă refăceam...

— Nu te refăceai, îl asigură colonelul.

— Atunci, probabil că da. Mâine se căsătoreşte frate-meu, cu o fată de-aici, din Bucureşti, vă daţi seama, nu puteam să apar la nuntă fără un ban.

— Îmi dau seama.

— De-asta am venit să vă mulţumesc, cred că intrăm într-o...

— Barem, ţi-a folosit la ceva?! Vreau să zic, crezi că ai învăţat măcar pentru câţiva ani?

— Tovarăşe colonel, n-am să uit întâmplarea asta toată viaţa! Tovarăşii de la Constanţa m-au lăsat o oră să stau de vorbă cu statisticianul pe care încercaseră tipii ăia să-l şantajeze.

— Cred că n-au făcut rău că te-au lăsat să vorbeşti cu el, constată colonelul. Bine, Lucian! Îţi spun atunci distracţie

plăcută la nuntă!

— Să trăiţi şi încă o dată vă mulţumesc.

— Stai puţin, merg şi eu în oraş, spuse colonelul câteva clipe mai târziu, oprindu-se în uşa secretariatului. Aşteaptă-mă aici, revin imediat.

Dumitrescu traversă culoarul, intră în camera unde lucrau cele două femei ofiţer care, alături de Magda, „dădeau culoare” serviciului, cum ziceau gurile rele.

Erau realmente rele acele guri, cele trei femei rezolvaseră foarte bine o serie de acţiuni - ce-i drept, pe specific, Dumitrescu nu le repartiza lucrări la întâmplare -, se descurcau cu o simplitate dezarmantă, legând prietenii foarte uşor, în ciuda părerilor preconcepute, mai mult cu femei decât cu bărbaţi, reuşeau să afle sau să rezolve chestiuni de subtilitate, descoperind „mărunţişuri” care bărbaţilor, de regulă, „le scăpau”.

Magda şi Aura Daneş lipseau acum, în birou era doar Ina Suter, o blondă înaltă, frumuseţe de tip nordic, parcă o replică feminină a lui Vlad.. Nu numai fizic se asemănau. Ina avea aceeaşi „isteţime practică”, aceeaşi privire limpede, liniştită, în care nimic nu se putea citi. Ca şi acţiunile pe care le condusese până atunci, femeia asta reuşise să-şi organizeze viaţa perfect. Cine o vedea pe stradă trecând zveltă, elegantă, cu pletele blonde în vânt, nu bănuia că era mama a doi copii, unul de 10, celălalt de 11 ani. Şi Ina mai avea o calitate comună cu Vlad, calitate pe care Dumitrescu o considera foarte importantă pentru un ofiţer de contrainformaţii: nu i se părea niciodată ceva imposibil!

— Ina, cât timp îţi trebuie să-mi acroşezi un locotenent de marină şi să-l duci la tine acasă?

Ina locuia foarte aproape de minister. Nici măcar nu se miră, nu întrebă de ce îi cerea colonelul aceasta, de parcă în fiecare zi i-ar fi cerut aşa ceva, se interesă doar, parcă în treacăt, privind cu ochii ei limpezi, prin care părea că nu

trecuse nicicând vreun gând, şi care totuşi, sau poate tocmai din cauza asta, aveau o trecere fantastică la bărbaţi:

— Brunetul care a venit acum zece minute?

— Da. Te-a văzut?! făcu Dumitrescu dezamăgit.

— Nu cred. Eram în capul scărilor, când el urca... Am nevoie de cinci minute.

— Bun, zise colonelul, ia-o înainte, eu ies cu el peste un minut, ne despărţim, restul e... Dar! îşi aminti deodată Dumitrescu, să ştii că tânărul meu a păţit-o ieri, e convins că s-a învăţat minte „pe toată viaţa”, era o chestie cu jocuri de noroc, atragere etc. A venit acum să-mi mulţumească şi „să se spovedească”.

Ina păru să mediteze profund la acest „impediment” care îi schimba „planul de bătaie”, s-ar fi zis că îşi imagina cu exactitate - era studentă la fizică în ultimul an - cum avea să decurgă „acroşajul” în „noile condiţii”.

— Atunci, şapte minute, zise ea simplu.

Dumitrescu rămase o clipă perplex, era convins că Ina îşi supraaprecia calităţile. Zise:

— Perfect!

Opt minute mai târziu, un plutonier de miliţie intra în casa Inei. Lucian Crivăţ, care tocmai vorbea ceva repede, repede, plin de exuberanţă, stând pe canapea alături de Ina, se opri deodată şi rămase cu ochii la uniforma omului care intrase.

— Parcă ţi s-a spus, domnişoară, începu foarte grav miliţianul, să nu mai aduci în casă bărbaţi! Iertaţi-mă, tovarăşe locotenent, se adresă el lui Crivăţ, sunt plutonierul Mărcuş, vă rog să veniţi şi dumneavoastră cu mine la inspectorat, cu dumneaei e o poveste foarte încurcată!

Ina fuma cu un aer plictisit, privind pe fereastră, Crivăţ se ridicase însă în picioare distrus, privind când la femeie, când la miliţian, perspectiva de-a nimeri la inspectorat

pentru o „poveste foarte încurcată” nu-l încânta defel! Apoi faţa i se întunecă şi mai rău, în uşă apăruse Dumitrescu.

— Poftim?! zise agresiv colonelul. Iar dau de dumneata?!!

Locotenentul îşi aranjă mecanic reverul hainei, incapabil să mai rostească un cuvânt. Miliţianul o luase însă în serios, fu nevoie de insistenţele colonelului că să plece, după care Ina întrebă plat:

— De mine mai aveţi nevoie?

— Nu, zise colonelul, îţi mulţumesc. Verificarea a reuşit, din păcate! Haidem şi noi, locotenente, hotărî apoi Dumitrescu posomorât, parcă îngrijorat de ceva la care nu se gândise până atunci. Îţi urez încă o dată petrecere frumoasă la nuntă! adăugă el apăsat, privind ţintă în ochii negri ai tânărului încremenit.

*

Şi dacă avea să rămână însărcinată?... Ce s-ar fi întâmplat *atunci?!...*

Toni, Toni nu-i vorbise niciodată despre căsătorie, despre orice îi vorbise, dar despre asta nu, Marina, da. Marina îi vorbise dar... ea nu credea, nu credea prea mult, aşa, dintr-un instinct feminin, în cele ce i le spunea Marina.

Silvia îşi acoperi picioarele cu un pled, casa veche era răcoroasă, avea igrasie şi asta se simţea, chiar acum la sfârşitul verii. Nucul mare era de vină! Nucul mare din spatele casei, care lui Toni îi plăcea atât de mult!

Ce se întâmpla dacă Toni ar fi plecat?! Da, dacă pur şi simplu ar fi plecat din ţară, ea ştia că totuşi el va pleca, trebuia să plece cândva, Marina o prevenise despre acest lucru. Nici Marina nu era de găsit. Îi telefonase de şase ori şi nimeni nu răspunsese, de parcă... O fi plecat şi Marina?!

Avea să fie o seară lungă. Nu la fel cu cele pe care le

petrecea cu Toni, atunci timpul părea că se comprimă în mod ciudat, că fiecare minut, fiecare clipă alerga repede, mult prea repede, ca clipele ultime ale unui om ce ştie că are să moară curând! Ştia şi ea că despărţirea asta avea să se producă inevitabil cândva. Ştiuse asta bine, dar...

În seara aceea... În seara aceea se plimbaseră toată după-amiaza prin parcul mare de la şosea, mâncaseră păstrăvi la un restaurant, băuseră un vin bun, uşor, Toni vorbise mereu... Despre ce?... Da, despre zborul spre alte planete! Despre poezia altor lumi, a întâlnirii dintre oamenii a două lumi, un roman citit de el mai demult, în care fiinţe frumoase de pe două corpuri cereşti depărtate se întâlneau, se înţelegeau cu greu, dar se înţelegeau, se doreau!... Numai că dragostea lor nu putea fi! Lumile lor erau totuşi diferite, imposibil de trecut erau barierele biologice care îi despărţeau... I se păruse o poveste frumoasă, impresionantă prin tragismul ei, finalul acela mai ales, când cele două nave se despărţeau, undeva în noaptea astrală, departe de sistemele lor solare, pornind spre alt punct spaţial, spre alt ţel, fără să ştie dacă îl vor atinge, fără să ştie dacă se vor întoarce cândva pe „pământurile” lor, siguri doar că ei doi, cei doi eroi care se îndrăgiseră... nu se vor mai întâlni niciodată...

O condusese apoi până acasă Toni, vorbindu-i mereu, ea se oprise în sfârşit în poarta casei, el voise să intre, iar...

Iar ea nu! Toni nu insistase, îi spusese numai ceva dureros, neplăcut, dar adevărat, cu un zâmbet parcă plictisit; şi se despărţise de ea, fără să-şi ia rămas bun. Ca niciodată! Silvia alergase în casă, plânsese, plânsese simţind că dacă atunci Toni ar fi apărut din senin, acolo în cameră... Şi Toni apăruse! Nu din senin, ce-i drept, la fereastră, îi bătuse în geam râzând şi spunându-i că a uitat să-şi ia la revedere. Iar ea deschisese fereastra...

Dulfi - Dulfi era dulăul mare, ciobănesc, rămas de la mătuşa care murise - lătră scurt şi Silvia tresări, alergă la

fereastră, cu speranţa că Toni va apărea şi acum, totuşi, că nu plecase din ţară. Nu era însă nimeni, Dulfi lătra la o jăvruţă care cocheta cu el prin gard. Silvia se reaşeză, dar nu pe pat, ci pe un scaun la masă şi începu să numere ochiurile tişlaifărului lucrat de mătuşa.

Marina era de vină! Simţea ea că Marina era de vină! O speriase femeia asta de când venise prima dată! Căci Marina apăruse într-o zi, pe nesimţite, nici Dulfi nu o lătrase, naiba ştie cum, se trezise cu ea în casă, privind-o lung.

O întrebase apoi, netam-nesam, de când nu-l mai văzuse pe Toni. Şi Silvia se speriase mai rău, crezuse că Marina e vechea prietenă a lui Toni, cea pe care o aşteptase el cândva, cu garoafele roşii în braţe. Marina nu era însă fata aceea, o liniştise spunând că e rudă cu Toni, dar că e îngrijorată din cauza lor. Că Toni vrea să rămână în România, „gest prostesc, de licean îndrăgostit”, el avea „dincolo” o situaţie „excelentă”, la care era gata să renunţe „în mod stupid”.

Fiecare cuvânt era pentru Silvia o surpriză. Nu ştiuse până atunci că Toni era venit „de dincolo”, Toni vorbea româneşte perfect, nu ştia că ar vrea să rămână aici, de ce, pentru ea?!... Nici că avea „o situaţie excelentă” acolo... Unde? Nu aflase, Marina ezitase să-i spună, o rugase doar „să se gândească bine”, să nu se joace - ea să se joace! - cu situaţia şi cu viitorul „acestui băiat”...

Unde putea fi Toni acum?!

*

— Aşteptaţi, vă rog, aici. Luaţi loc, tovarăşul general e într-o mică şedinţă.

— Mulţumesc.

Şeful de cabinet ieşi. Locotenent-colonelul Pavel, din nou în hainele civile care i se păreau de împrumut, se lăsă încet

într-un fotoliu. Ana şi Iulia îl priviră, se aşezară şi ele una lângă alta pe o canapea albastră, pluşată. *„Tovarăşul general e într-o mică şedinţă*”! Ştia ce şedinţă era aceea, şeful lui Pavel intrase cu numai câteva minute înainte în cabinetul generalului. Privirile lui Pavel se opriră pe o hartă mare a României, ce atârna pe peretele din faţă. Acolo undeva, între două pete maronii, era un sat mic, netrecut pe harta aceasta, dar care lui Pavel îi era drag, satul lui, pe care şi-l amintea în mod bizar aşa cum îl văzuse în copilărie: cu acoperişuri ţuguiate, din care, în dimineţile senine de iarnă, se ridică alene fumul spre cerul albastru. Cerul care îl fascinase de-atunci!... Şi era satul unde oamenii încă îl cunoşteau şi-l salutau respectuoşi, prietenoşi, mândri parcă, atunci când, rar, tot mai rar, se ducea pe acolo. Satul unde îi trăiau încă părinţii. Ce vor zice ei şi toţi oamenii aceia când vor auzi?! Când vor auzi... ce?! Care urma să fie „cursul” acestui „caz”?

Din casa lui plecaseră o serie de date, pe calea undelor, fără ca el să ştie, era adevărat, dar Pavel cunoştea legea spartană, specificul militar, despre care le vorbise elevilor săi atât! Putea fi vinovată Iulia, putea fi şi maică-sa, dar el era în primul rând vinovat, el în mod hotărâtor! Pe câmpul de luptă nu te întreabă nimeni dacă te pricepi sau nu, dacă eşti prevăzător sau nu, scuzele n-au ce căuta, plăteşti, dacă îţi pierzi oamenii din nepricepere ori prostie, indiferent! Prostia sau nepriceperea se plătesc!... Avea să urmeze scoaterea imediată din cadrele armate şi... Tribunalul Militar! Şi aşa era firesc!

Le privi pe Ana şi pe Iulia, tăceau amândouă, cu nişte figuri speriate, nedumerite totuşi parcă asupra motivului pentru care erau aici! Lui Pavel i se păru deodată că nu le cunoaşte, că erau nişte femei pe care le vedea pentru prima dată. Cum putuse să trăiască lângă femeia asta 19 ani, fără ca ea să înţeleagă, acum, ce fapt grav se petrecuse în casa lor?!...

Iar Iulia... Repetentă, minciuna cu Costineştii, revistele acelea şi... cine ştie dacă era doar atât! Cum de uitase de Iulia? Cum de ajunsese Iulia să-i mintă în halul ăsta?! Iulia, care fusese până în urmă cu un an premiantă în toate clasele, Iulia despre care era convins, ferm convins că e o fată absolut raţională, inteligentă, cu care se putea vorbi deschis, încă de la zece ani, ca între oameni mari! Repetentă Iulia?! Profesorii anunţaseră ceva? Maică-sa ştiuse ceva?! De când?! Ce?!... Nu le întrebase, nu pusese absolut nici o întrebare, i se păreau... da, i se păreau atât de străine! Două fiinţe cu care acum nu avea ce vorbi.

Simţi doar, nu le mai privea, ochii mari ai lui Pavel fixau acum colţul covorului cu desene geometrice de pe podea, simţi doar cum una din ele, Iulia sau maică-sa, izbucnise deodată în plâns. Era un plâns năvalnic, din adânc, reţinut mult timp, care dură însă doar câteva secunde. Apoi Ana - sau Iulia, da, Iulia parcă era - tăcu tot atât de brusc şi de neverosimil pe cât începuse...

*

— Unde e?

— Cine?

— După cine te-am trimis? făcu Marina, simţind că îi venea s-o desfigureze pe lungana asta platinată care o privea cu ochişorii ei frumoşi şi stupizi, că ai manechinelor din vitrine.

— A, nu era, zise Gina începând să se dezbrace.

— Ţi-am spus să aştepţi! zise Marina, amintindu-şi nervii cu care aşteptase ea în cofetărie întoarcerea Ginei, nevoită să accepte curtea unui craidon ordinar, aproape trei ore, riscând oricum să fie văzută, să piardă tot. Aşteptase întoarcerea proastei ăsteia, care venise totuşi fără vreo maşină după ea, dar şi fără să-i rezolve ceva.

— L-am aşteptat, se strâmbă Gina, dar m-am plictisit!

— Nu te dezbrăca, pleci înapoi.

Gina se opri, o privi cu ochi răi, spuse repede, cu hotărârea aceea spontană a oamenilor slabi:

— Ia ascultă, să nu-mi porunceşti! Şi să pleci, primesc pe cineva!

— Aici?!

— Da!

— Ţi-am spus, reîncepu Marina pe un ton calm, dar pe care Gina nu-l înţelese cum trebuia, să nu primeşti pe nimeni.

— Am să primesc! Va veni într-un ceas.

Marina o plesni fulgerător, aruncând-o la pământ, Gina ţipă şi o privi uluită, cu ochii subit idiotizaţi, incapabilă parcă să înţeleagă ce se întâmplase, cum de ajunsese pe covor.

— Sus! Te îmbraci şi te întorci acolo, nu vii fără el!

Gina se ridică, chiar repede, tonul perfect calm al Marinei îi spunea acum cu totul altceva, se apucă să-şi reîmbrace rochia pur şi simplu înspăimântată.

— Pe cine vroiai să aduci şi când?!

— Pe Demetriad, şopti Gina. Peste o oră trebuia să...

— Telefonezi că ai primit o telegramă, trebuie să-l aştepţi pe frate-tu, care vine din provincie!

— Am să-i telefonez.

— Acum!

— Cu Demetriad este ceva serios, şopti rugătoare Gina, privind-o cu ochi răi. Ne căsătorim.

— Cretino! aproape strigă Marina.

— Zău mă ia, Zizi cum s-a măritat cu...

— Gura!... Demetriad e însurat, are patru copii, dintre care unul la facultate! Marş la telefon!

— De unde ştii? făcu Gina năucită, în timp ce Marina o conducea de cot în camera cealaltă.

— Ştiu şi de povestea cu Gheorghiu, draga mea!

Gina încremeni. O privi îngrozită acum, era clar, nu

bănuise măcar că cineva ar fi putut afla asta.

— Telefonează! o înghionti Marina. Şi dacă vii fără omul pe care-l caut, s-ar putea să-ţi pară mai rău decât după inelul cu safire!

*

— Sărut mâinile, cu Geta, vă rog, Mircea Stoican la telefon.

Replica fusese spusă pe nerăsuflate, auzi la capătul celălalt al firului un „da” indiferent, mama Getei trebuie să fi fost, apoi glasul ştrengăresc al Getei întrebă insinuant, în loc de salut:

— Ai iar o acţiune teribilă, nu-i aşa?

— Geta, iartă-mă şi... Crede-mă, aş fi vrut şi eu să văd filmul ăsta, dar azi după-masă...

— Ce ai de făcut azi după-masă? se interesă Geta. Aşa, ca să ştiu. E ceva mai grozav decât tot ce-a fost până acum?

— E! Dacă vrei, e ceva cu totul deosebit, zise Mircea încet, gândind cu regret că nu-i va putea spune fetei, niciodată, că el, un locotenent „în primul an de meserie”, avea să prindă şi să aresteze azi un spion! Un spion adevărat, nu ca cei din filmele sau romanele după care se dădea în vânt Geta.

— Nu-i nimic, spuse fata, nu te necăji, înţeleg.

— Geta!

— Înţeleg, fii liniştit, am să mă duc cu Doru la film.

— Geta, n-am timp acum de...

— Dacă nu-ţi place Doru, pot să mă duc şi cu Andi, păru fata serios nehotărâtă. Merg cu cine vrei tu, alege!

Mircea strânse din dinţi cu ochii la hârtiile pe care le avea în mână, spuse însă cuminte, liniştit:

— Eu te rog să nu te duci cu nimeni. Dar dacă nu vrei...

— Ei! Dacă nu vreau?! Alo, mai eşti pe fir?

— Atunci, du-te la filmul ăla cu cine vrei! Nu mai am nimic de adăugat, la revedere! spuse Mircea şi închise telefonul.

Abia după asta îi păru rău, nu se făcea să-i închidă telefonul, Geta se dovedise răutăcioasă, dar el prost crescut. În ultima clipă stricase tot. Nu reuşea încă să se stăpânească, să aibă calmul acela...

Ceasul! Peste un minut trebuia să fie în biroul colonelului.

Încuie rapid fişetul, puse sigiliul, înşfăcă hârtiile şi pachetul de ţigări de pe masă, străbătu în fugă coridorul şi întrebă din uşă:

— Tovarăşul colonel e ocupat? E cineva la dânsul?

— Nu, zise Aneta. Aşteaptă să vină...

— Pe mine m-aşteaptă! zise Mircea şi, după ce bătu la uşă, intră.

Dumitrescu nu era însă „în toane bune”, asta se vedea limpede, privea absent tabloul mare de pe peretele de lângă uşă, ţuguindu-şi buzele, părând că nici nu remarcase intrarea lui.

— Ai adus hârtiile pentru semnat?

— Da, zise Mircea înviorându-se şi se apropie de birou, cu hârtiile, gata să i le înmâneze colonelului.

— Poţi să le rupi liniştit. Stai jos.

Mircea simţi parcă o ameţeală, se aşeză încet în fotoliu, înţelesese într-o clipă ceea ce presimţise din clipa când intrase în birou, că „Leopold”... „Leopold” avea să-i scape iar, chiar şi acum, când strânsese o mulţime de date despre el, acum când...

— Frumos dosar! începu Dumitrescu pe un ton vădit admirativ, ceea ce era grav. E foarte bun, continuă el, ca material documentar, când ai să ieşi la pensie şi are să-ţi vină poate chef să-ţi scrii memoriile. Sunt aici o mulţime de amănunte bune pentru literatură. Colonelul făcu o pauză, apoi atacă parcă de-a dreptul îngrijorat: Mircea,

băiatule, ăsta nu-i domnişoară de pension, pricepi?! Face de şaisprezece ani meseria pe care o face, cum văd că ai stabilit foarte exact, tu ştii cum! Dar mai e şi avocat. Crezi că o să înceapă să-ţi povestească ce a făcut aici ilegal?! Ăsta nu va recunoaşte nimic nici când îi vei dovedi negru pe alb! Ce-i cu „probele” astea din dosar? Ce-i apa asta de trandafiri?! Dacă am face prostia să-l arestăm pe baza dovezilor astea, ar trebui să-l eliberăm cerându-i scuze.

— Scuze?! făcu Mircea.

— Scuze şi încă frumos, plus plata unor despăgubiri, pentru că nu el, ci noi s-ar dovedi în instanţă că am încălcat legalitatea, arestând un om fără vină! El ar fi omul fără vină, pricepi? Pentru că se judecă în funcţie de probele existente. Iar probele administrate în dosarul ăsta ar fi uşor de dat peste cap de un bun avocat!

— Dar...

— Mircea, tu ai aflat ce a făcut „Leopold” în ţară: Şi asta nu-i rău. Dar trebuie să probezi! În aşa fel încât cel mai al dracului avocat să nu se mai poată lega de nimic!... De ce nu m-ai ascultat? Ţi-am spus când a intrat „amicul” ăsta în ţară să te ţii de capul maiorului Stoenescu, să-l consulţi pas cu pas asupra fiecărei informaţii primite. El nu-i avocat, n-a făcut nici trei ani de drept ca tine, dar se pricepe din practică la nişte chichiţe, pe care tu n-ai de unde să le ştii! Şi tocmai de astea se leagă avocaţii la proces... Mircea, înţelege un lucru! Ar fi nemaipomenit, la vârsta ta ţi se pare că ar fi nemaipomenit să-ţi poţi spune că tu, tu singur, ai dus la cap o acţiune de prindere a unui spion. Dar asta nu se poate decât în romane. Nimeni nu poate face azi singur nimic, aşa cum „Leopold” al tău nu acţionează de capul lui, are în spate un volum de informaţii pe care le consultă înainte de a veni în ţară, mijloace de a fi la curent cu ce îl interesează, oameni recrutaţi sau măcar contactaţi de alţii înaintea lui, curieri care îi fac legături sau îl verifică, dar *singur* nici el nu ar putea face

nimic!

Era cel mai lung „discurs” pe care îl ţinuse Dumitrescu vreodată, nici măcar nu-l auzise pe colonel vorbind atât de mult cu cineva. Mircea simţi că, în mod inexplicabil, îi venea să plângă, „Leopold”, era clar, avea să plece liniştit iar, pentru că el, Mircea Stoican... făcuse greşeala despre care în şcoală li se spusese de atâtea ori, încălcase de altfel şi o dispoziţie a colonelului, simţea că dacă l-ar fi trimis acum direct la arest, i s-ar fi părut cel mai normal lucru din lume.

— Ia-ţi-l pe „Leopold”! făcu Dumitrescu deodată, împingând dosarul. Stabileşti împreună cu Stoenescu un plan minuţios pentru materializarea probelor. Dar nu faceţi nici un pas până nu revine amicul în ţară. Totul să fie însă pregătit atunci la milimetru! Acum şterge-o de la „Leopold” la Leo, îl înlocuieşti pe Mihai, care are altceva de făcut.

— Am înţeles, zise Mircea ridicându-se cu dosarul sub braţ.

— Mircea! Fata aia frumoasă cu care te-am văzut alaltăieri de braţ se numeşte Geta Spiridon?

— Da, făcu Mircea năucit de întorsătura pe care o luase discuţia şi amintindu-şi că o nenorocire nu vine niciodată singură. Oare ce avea să mai audă şi despre Geta?!

— E un om de nădejde, zise colonelul cu un ciudat aer meditativ. Dacă o iubeşti, aş zice să n-o scapi, poate fi un tovarăş de viaţă adevărat şi aşa ceva nu găseşti pe toate drumurile.

— O... O cunoaşteţi?

— Da. M-a fiert ca o obrăznicătură întâi, părea superficială şi încăpăţânată; la o anchetă pe care am făcut-o anul trecut. Eu greşisem. Când am înţeles şi-am făcut-o să priceapă despre ce era vorba, ne-a ajutat mult, într-un caz care era mai ceva decât „Leopold” al tău. Şi-a făcut nişte supoziţii în legătură cu desfăşurarea în continuare a

evenimentelor în care n-am crezut. Eu n-am crezut! Şi ipotezele ei s-au dovedit exacte, punct cu punct. Spune-i asta!... Iar în ce te priveşte, nu fi necăjit, „Leopold” va mai veni, iar eu nu aplic principiul cu greşeala. Ştii care!

— Nu.

— Mi l-a zis unul ieri, râse Dumitrescu. „*Cine nu munceşte nu greşeşte, iar cine nu greşeşte e promovat*”. La revedere!

*

Portarul hotelului, cu epoleţii lui auriţi şi haina plină de fireturi, o înfricoşa. O făcea să se simtă neînsemnată, străină în strada asta plină de doamne şi maşini elegante. Ce căuta ea în definitiv aici, în faţa hotelului ăsta?!

Tocmai acum privea portarul spre ea, masiv, grav, impresionant cu şapca lui bine fixată, pe care lăsa impresia că nici noaptea nu şi-o scoate măcar! Îi amintea de un general bătrân, gras şi plin de importanţă, pe care-l văzuse într-un film vechi, trecând în revistă trupele care mărşăluiau impecabil prin faţa lui. Privirea portarului lunecă însă mai departe, omul se repezi deodată, cu mişcări de bondar în panică, să deschidă portiera unei limuzine care tocmai oprise în faţa hotelului. Şi-atunci Silvia se strecură prin spatele lui ca o umbră, cu pas pe care totuşi îl dorea degajat, se îndreptă repede spre recepţie, cu gând să întrebe şi aici, era al treilea hotel în care intră, de Toni.

Nu mai ajunse însă la recepţie, se opri încremenită în holul hotelului. Toni era acolo, pe o canapea largă de piele maronie, scutura cu eleganţă scrumul ţigării într-o scrumieră de pe masa joasă, pe care se zăreau prospecte turistice multicolore.

Nu era singur! Silvia crezu întâi că era cu Marina, dar femeia care era cu Toni întoarse tocmai atunci capul, nu,

nu era Marina, era tot o femeie frumoasă, tot elegant îmbrăcată, dar cu nas cârn şi gură mare, senzuală, cu păr ce bătea în roşu.

Silvia se ascunse după unul din stâlpii masivi ai holului. Toni nu o văzuse, părea să nici nu mai vadă nimic altceva decât pe femeia frumoasă, care-l ascultă cu un aer amuzat, picior peste picior, fumând şi ea o ţigară lungă, prinsă într-un ţigaret subţire, gălbui.

Apoi din stradă pătrunse în hol o altă femeie tânără, zveltă, îmbrăcată cu un pulover pe gât şi fustă sport, cu poşetă pe umăr, care trecu prin dreptul portarului cum ar fi trecut pe lângă un stâlp şi care merse direct la masa unde era Toni şi femeia cealaltă cu păr ce bătea în roşu. Se salutară monosilabic, Toni şi femeia care era cu el păreau încântaţi de venirea ei, se aşeză alături de ei pe un fotoliu şi scoase din poşetă tot o ţigară lungă, pe care Toni se grăbi să i-o aprindă.

— Pe cine căutaţi?

Era vocea portarului! Nu-l auzise niciodată vorbind, dar era în mod cert vocea portarului cu fireturi, apăruse în spatele ei, plimbându-se maiestuos. Da, el era, o privea cu un aer indiferent, mirându-se că ea era acolo, ca de o găină cu picioarele împiedicate, care ar fi apărut subit în mijlocul holului somptuos şi lustruit.

— N-auzi? Pe cine cauţi dumneata?

Vocea nu-şi pierduse tonul de indiferenţă, trecuse doar la „dumneata”, un dumneata subliniat, ce părea să spună mai repede „mătăluţă” sau „fă, asta”! Ce avea să urmeze?

Şi ce i-ar fi putut răspunde?! Ce căuta de fapt ea acolo?!…

Portarul o privi mai atent, măsurând-o acum din cap până în picioare cu o mişcare ondulatorie cam din burtă care îi însoţi studiul, ochii i se opriră pe pantofii Silviei, zise şoptit, apucând-o de braţ.

— Şterge-o! Repede, până nu chem miliţia!

*

Dumitrescu trânti receptorul. Fusese unul din acele telefoane pe care le ura. Un individ îl plictisise cu o introducere lungă, pe care colonelul o ascultase mormăind „da” şi citind între timp hârtiile pe care le avea în faţă, pentru ca în cele din urmă pisălogul să treacă la subiect, interesându-se dacă Dumitrescu nu cunoştea pe cineva prin care să se obţină urgent mobilă stil, de care avea neapărată nevoie, pentru fiică-sa. Discuţia odată ajunsă la acest punct fusese încheiată operativ de colonel, care închisese pur şi simplu telefonul, cu sentimentul că făcea totuşi o greşeală. Încă nu învăţase să refuze „inteligent”, adică să promită fără a face nimic.

Încercă să se concentreze din nou asupra dosarului pe care îl avea în faţă, constată că era incapabil s-o facă. Avea de aproape o oră un sentiment bizar de nelinişte, simţea parcă ceva în neregulă, ca un pericol ascuns şi foarte apropiat. Nu, nu reuşea să se concentreze, deşi peste un ceas şi jumătate ar fi trebuit să termine neapărat de studiat materialul cu care urma să se prezinte la general.

Ce se petrecea? Ce era cu el? Oboseală?!

Dormise într-adevăr doar vreo trei ore în noaptea trecută, în maşină, asta putea fi una din cauze, dar nu era totuşi ea.

Descoperi dintr-o dată! Era sentimentul clar că greşise! Într-o problemă de ansamblu, de anvergură, greşise în mod cert şi grav, el!... Nu avea oameni cu care să răspundă situaţiei în care se aflau! Şi pentru asta el era de vină! Doar el!

Doi ofiţeri erau în concediu, acum vara, dar trebuise să le dea drumul la amândoi, erau nişte chestiuni de sănătate şi de familie pe care ar fi fost o prostie să nu le-înţeleagă. Alt ofiţer era în spital de-o lună, contractase o boală

parşivă în urma unor nopţi petrecute într-o misiune, care, culmea, nu se soldase barem cu un succes!... Alţi câţiva erau plecaţi în ţară, prinşi până peste cap în acţiuni din care nu-i putea rechema.

Acum ar fi avut nevoie de Stoenescu şi de Vlad! De experimentatul, de „rutinatul” Stoenescu, aşa cum îl numeau unii care desconsiderau în mod gratuit ceea ce era totuşi bun în rutină. Da, de perseverentul, de hârşitul Stoenescu ar fi avut nevoie! Şi de Vlad! Uite însă că maiorul Stoenescu plecase să-şi înmormânteze mama, iar Vlad, oh, Vlad, ofiţerul „cap limpede”, omul capabil să prindă informaţii din zbor, parcă jucându-se, tipul flegmatic, niciodată în criză de timp, capabil să descopere fire doar de el văzute şi să se încăpăţâneze să meargă „până în pânzele albe”, pentru a le da de cap, Vlad care ştia să cadă mereu în picioare şi să se descurce perfect în orice situaţie, tocmai Vlad îi făcuse cea mai cumplită figură, lăsându-se păcălit de femeia aceea, ca un începător.

Din tot serviciul, rămăsese acum doar cu locotenentul major Mihai, care se împotmolise în anchetarea lui Leo Maican, cu puştiul ăsta de Mircea, abia venit din şcoală şi cu cele două femei ofiţer, Ina şi Aura, care aveau însă de rezolvat alte misiuni, pe specificul lor. Şi... cu mai cine? A, da, cu Magda! Dar cu o Magdă pe care nu mai putea conta integral, o Magdă prea afectată de starea lui Vlad, a Magdă nedormită, cu mintea prea înfierbântată pentru a i se putea încredinţa o misiune de mare complexitate.

Ce, ce petrecuse cu Magda?! Ce era între ea şi Vlad?

Dumitrescu fusese convins cândva că poate să-şi dea seama de relaţiile care există între un bărbat şi o femeie dintr-o singură privire. Asta... până îi cunoscuse pe ăştia doi! Vlad şi Magda îşi vorbeau foarte degajat, păreau foarte apropiaţi, dar colonelului îi era imposibil, şi nu numai lui, să-şi dea seama dacă era doar atât, dacă era vorba doar de o colegialitate perfectă sau de un sentiment

mult mai puternic. Crezuse că nu era totuşi nimic deosebit, Magda se amuzase întotdeauna de telefoanele pe care le primea Vlad, dar iată că acum, ochii Magdei, expresia feţei ei când vorbise de Vlad păreau să dovedească... cu totul altceva.

Stoenescu, Vlad, Magda!

Simţea că „scăpa situaţia din mână”, că nu mai avea oameni cu care să acopere un volum mare de muncă, într-un timp scurt, şi că pentru asta el era de vină, el, Dumitrescu!

Refuzase în mod repetat să-i fie completată schema serviciului cu un număr de ofiţeri, la care problemele de care răspundea i-ar fi dat dreptul! Spusese, o spusese cu liniştea aceea care ascundea de fapt altceva, că ei se vor descurca şi aşa! Şi reuşiseră! Timp de aproape doi ani reuşiseră să se descurce într-adevăr de minune, dar nu prevăzuse că se putea ivi şi o situaţie ca asta. Când şi oamenii care îi rămăseseră erau obosiţi, nedormiţi, copleşiţi de un cuantum de sarcini care îi epuizase treptat. Punctul ăsta critic era doar picătura ultimă într-un pahar!

De ce făcuse asta?! De ce le impusese şi până acum ritmul său de lucru?! Ritmul său?! Dar el era antrenat, obişnuit cu ritmul ăsta din alţi ani, când nu se putea altfel, şi simţise, da, simţise din plin, pe propria-i piele, consecinţele acestui ritm, despre care doctorii îi vorbiseră atât!

De ce îi forţa şi pe ei, îi forţa chiar dacă în mod indirect, făcându-i să se antreneze singuri într-un ritm căruia alţii nu i-ar fi putut face faţă, de ce îi obişnuise să-i adopte stilul, ei, oameni tineri, pentru care timpul însemna altceva decât însemna pentru el! Cum de nu-şi dăduse seama de asta până acum?!

Nu cumva Vlad... Nu cumva momentul de neatenţie al lui Vlad, lipsa lui de perspicacitate, când se lăsase otrăvit, era o consecinţă a acestui ritm?!

Da, Vlad fusese într-o zi liberă când făcuse prostia de-a se lăsa păcălit de Marina. Dar o zi liberă pe care el, Dumitrescu, i-o acordase, după ce, timp de două săptămâni, Vlad lucrase „întins”, aproape zi şi noapte! Nu dăduse semne de oboseală, Vlad nu dădea semne de oboseală niciodată, îşi păstra acelaşi aer flegmatic, acelaşi ritm aparent lent de lucru, imperturbabil parcă la tot şi toate, deşi colonelul ştia că ritmul acesta necesita în mod paradoxal o mare concentrare nervoasă. Pentru că Zeţaru nu greşea!... Nu greşea niciodată!... Atunci?! Cum de greşise tocmai acum?!

Cum de el, el, Dumitrescu, îşi permisese o asemenea... extravaganţă, lăsându-se târât de... orgoliu!? Da, orgoliu era numai, o vanitate ieftină, când refuzase mereu să-şi completeze schema serviciului cu oamenii necesari!

Sfidase! Sfidase, purtat de-o ambiţie ridicolă, experienţa de viaţă a altor şefi de servicii, sfidase o experienţă de zeci de ani, sfidase munca unor oameni care calculaseră probabil exact nevoile de personal, vrusese ca el, singur, să fie altfel decât toţi ceilalţi şefi de servicii!

Şi mai grav i se păru, descoperise iarăşi acum, deodată, că imprimase această notă şi oamenilor pe care îi conducea. Nu tuturor, desigur, Stoenescu plutea undeva departe de asemenea stări afective, dar Vlad! Magda?! Nu străluceau nici unul prin modestie, deviza lor, a amândurora, era „Modeşti să fie cei ce au de ce!”... Iar el, el care aproape albise pe coridoarele şi în birourile ministerului ăstuia, unde văzuse şi auzise atâtea - aproape jumătate din păcate având cauză directă sau indirectă vanitatea omenească - îi lăsase în pace, trecându-le cu vederea, erau ofiţeri buni, prea buni „pentru a-i cicăli cu fleacuri”!

Nu cumva şi infatuarea, convingerea că el este extraordinar, îl făcuse pe Vlad să se lase păcălit de Marina?!...

Şi toate astea trebuise să le descopere tocmai acum, când fiecare minut era drămuit, când...

Telefonul sună lung, se vede că Aneta nu mai reuşise „să-l scape” de cineva. Aneta, căreia, de asemenea, îi impunea un ritm drăcesc, pe care o învăţa „să-i fenteze” pe cei ce îl căutau, Aneta care nici măcar nu era ofiţer, ci numai salariat civil!...

— Da!

— Tovarăşul colonel Dumitrescu?!

— Da!

— Doctor Aurel Moldovan la telefon.

A! Era doctorul care îl îngrijea pe Vlad. Colonelul îl cunoscuse bine, în urmă cu un an, când Moldovan fusese amestecat într-o afacere scabroasă, absolut fără vină! Dumitrescu - şi Magda, da Magda mai ales, dar fără ca despre asta Moldovan să ştie - reuşiseră să-l scoată pe doctor din încurcătura aceea penibilă. Era un om stăpân pe meserie, acest Moldovan, pe care colonelul îl aprecia mult.

— Tovarăşe colonel, bine că vă găsesc, este grav. Am comunicat şi...

— Ce-nseamnă grav?!

— ...Nu cred... că mai e ceva de făcut... Am încercat tot, dar...

Dumitrescu sări deodată în picioare, începu pe un ton scăzut, dar care creştea ca o apă:

— Ascultă! zise el. Să nu-mi spui asta! N-am auzit!! Faceţi ce ştiţi, dar vreau un alt rezultat!!! Nu se poate, pricepi?!!... Stai! făcu el apoi deodată. Vin eu acolo!

— Când veniţi? se interesă doctorul parcă cu o îndoială.

— Acum! În clipa asta!

Închise telefonul, zvârli dosarul în fişet, încuie şi se opri în uşa secretariatului.

— O maşină, repede, să vină în faţă!

— ...N-avem, făcu Aneta pierdută, intuind tensiunea colonelului.

— Cum?!!

Nu mai aşteptă însă explicaţiile, dacă nu erau, nu erau, îi cunoştea pe şoferi, nu ar fi plecat nici unul fără rost, coborî scările în fugă, se aruncă în maşina lui, deşi îşi jurase să nu mai conducă niciodată în stări din astea de enervare, doctorii... Ah, doctorii!

Vlad! Ar fi fost posibil!?! Ar fi fost posibil ca lunganul blond şi zâmbăreţ, vlăjganul ăla flegmatic cu nervi de oţel, omul care nu-şi plombase în viaţă măcar o măsea, să... Nu! hotărî colonelul, doctorii se înşelau! Se înşelau în mod cert!...

Şi totuşi... Moldovan nu părea unul din oamenii care să se înşele în meseria lui...

*

— Iar!? făcu Nicolaide bătând cu ambele palme în birou şi ridicându-se brusc în picioare. Eu nu mai înţeleg! Ce vreţi, de fapt? Să nu mai terminăm niciodată?!

Marius se trăgea de nas, parând cu totul absent, Nicolaide se întrebă chiar dacă îl auzise. Ştefănescu îşi ştergea ochelarii în tăcere, preocupat parcă să-i lustruiască perfect, Ioana fuma pe fotoliul din stânga, lângă casa de fier, privindu-l cu un aer mustrător.

Nicolaide îşi dădu seama că, în fond, ar fi trebuit să-l felicite pe Marius! Hârtia pe care tânărul i-o pusese pe masă cu câteva minute mai devreme era schiţa unei noi modificări a produsului, care, după calculele făcute, ar fi trebuit să perfecţioneze atât calitatea, cât şi modalitatea de obţinere. Numai că Marius îi pusese pe birou o hârtie asemănătoare cu câteva zile înainte şi atunci Nicolaide înţelesese, „virase” urgent orientarea experimentărilor, amânase raportul către minister - iar cei de la minister îl avertizaseră că era „ultima amânare pe care le-o acordau”. Trebuia totuşi să dea şi ei ceva concret, să raporteze! Şi ar

fi putut să se încadreze în termenul pe care… pe care şi-l fixaseră singuri, fir-ar să fie! Încă de acum două săptămâni! Ar fi putut încheia şi preda lucrarea, dacă acest Marius n-ar fi venit mereu şi mereu, cu modificări, ingenioase, desigur, dar care… tergiversau. Totuşi, soluţia ultimă, hârtia asta de pe birou, era cu adevărat remarcabilă, da, ar fi trebuit să-l felicite… În loc de asta, Nicolaide se auzi strigând la Marius:

— Până când vrei s-o lungim? Dacă „au să-ţi vină idei” din trei în trei zile, teoretic, produsul va tinde spre perfecţiune, iar practic, nu va fi realizat niciodată! Nu pricepi?!

— Asta, ultima, obiectă Marius rar şi zâmbitor, e mai mult ideea nevesti-ti! Aşa că ar fi cazul, tovarăşe director, să o feliciţi pe ea!

Nicolaide, care tocmai se pregătea pentru o nouă „filipică”, rămase ca un general care constată subit că are flancul stâng completamente descoperit, datorită unei trădări incredibile, dar evidente.

— Ioana?! îngână el. Ideea ei?!!

În definitiv, ce căuta Ioana aici?! Cum „ideea ei”, când ea nici n-ar fi trebuit, Nicolaide era convins că ea nici nu cunoştea mersul experimentărilor în ansamblu!? Cum dracu era ideea ei atunci?!

— Da, dragul meu, atacă Ioana cu o figură poznaşă, închipuie-ţi că şi eu pot avea idei! Iar felicitările sunt gata să le primesc şi-acasă, nu te obosi acum.

Stătea picior peste picior, cu o atitudine care lui Nicolaide i se păru cam „de vampă”, arunca acum impertinent rotocoale de fum spre tavan! Asta era studenta cuminte şi parcă plină de complexe cu care se însurase acum un an?!…

Ştefănescu tuşi încurcat, ca şi cum ar fi asistat fără voia lui la o scenă neplăcută de familie, s-ar fi spus că ar fi preferat să plece din cameră, spre laboratorul lui.

— Dumneata auzi?! îl întrebă înfuriat Nicolaide. Cum „ideea Ioanei”, când m-ai asigurat că, din tot institutul, noi trei, numai noi trei cunoaştem ansamblul experienţelor?! Ce-nseamnă asta?

Ştefănescu tăcea, îşi puse ochelarii cu grijă, s-ar fi zis că îşi pregătea răspunsul cu mare atenţie, pentru a nu spune ceva neconvenabil. Ioana i-o luă însă înainte şi zise simplu, în timp ce strivea cu gesturi repezi, enervate, ţigara într-o scrumieră:

— Ei bine, uite că am aflat! Unde e catastrofa?!

— Cum „ai aflat”?! Cine ţi-a spus?!

— Tu.

— Cum?!! sări Nicolaide.

— Azi un cuvânt, mâine altul, într-o zi o hârtie pe birou, când „m-ai primit în audienţă”. Sincer vorbind, nu rezist să nu aflu ceva care mi se ascunde! Nu rezist! Şi cum am efectuat aproape cincizeci la sută din experienţe, ba am mai ajutat şi colegilor de la doi, explică Ioana, nu mi-a fost prea greu să pricep tot! Dar astea sunt fleacuri, zise ea expeditiv, în definitiv, problema care se pune acum este alta.

— Dacă să continuăm experienţele pe vechiul făgaş, o completă Marius, ca să poţi raporta ministerului, sau să mergem pe noul drum, pentru a face o treabă completă, până la cap!

— Noi singuri ne-am angajat să predăm lucrarea la un termen, care e deja depăşit! se aprinse Nicolaide. Şi lucrarea se dovedeşte mai mult decât utilă şi în forma actuală!

— De acord! zise Marius. Dar e o cercetare, nu? S-ar fi putut foarte bine ca ipotezele mele - lui Nicolaide i se păru că „mele” fusese subliniat - să nu se dovedească viabile, de-aia experimentăm, nu? Riscul e admis din capul locului, cei de la minister sper să înţeleagă.

— Dumneata nu zici nimic?! se întoarse Nicolaide spre

Ştefănescu.

Voia neapărat să audă şi părerea lui, tăcerea discretă a şefului de lucrări i se părea complice!

— Mda, începu Ştefănescu bătrâneşte… în… conjunctura actuală, în care… trebuie să ţinem cont de o serie de…

— Lasă-mă, te rog, cu conjunctura! se enervă Nicolaide. Ce părere ai?!

— Conjunctura este foarte importantă! observă Ştefănescu netulburat. Cred că ar trebui să ne sfătuim cu toţi… factorii interesaţi…

— Tovarăşe Ştefănescu! o luă Nicolaide altfel. Eu te întreb limpede: ce crezi că e bine să facem cu experienţele? Asta vreau să ştiu!

— Păi… eu sunt de părerea lor, dacă este aşa; adică să realizăm un produs superior, din moment ce… o putem face, nu? Mai cred, de asemenea, că ar trebui totuşi să ne bucurăm că în institutul nostru avem cadre tinere atât de valoroase şi… pasionate pentru…

Nicolaide observă că Ioana îi dăduse un cot total neacademic lui Marius, vrând parcă să spună: „Auzi, cadru tânăr valoros, de noi e vorba!” De când îşi permitea Ioana astfel de gesturi familiare cu Marius?!… Care nici nu clipise!

— Mda! continuă Ştefănescu. Şi cred că timpul în cazul acesta nu contează… chiar atât de mult, e ştiut că…

— Timpul contează enorm! răbufni directorul din Nicolaide, întrerupând, timpul valorează, în cazul nostru, mai mult decât vă închipuiţi! Pot să vă spun, continuă el iritat, dar se opri: Pot să vă spun că… nu pot să vă spun nimic! făcu el deodată înfuriindu-se pe sine şi trântindu-se iar în scaunul din spatele biroului.

Pivotă însă şi se întoarse aproape cu spatele la ei.

— Asta e de-a dreptul minunat, exclamă Marius perfid, admirându-şi unghiile. Mai era un tip prin antichitate, continuă el netulburat, care zicea că „ştie că nu ştie

nimic”! După cum văd, s-a produs de-atunci o evoluţie remarcabilă!

Ioana pufni în râs, Ştefănescu părea gata să argumenteze mai departe, prea puţin deranjat de întrerupere.

— Ei bine, se răsuci Nicolaide spre ei, aplecându-se peste birou, cu ochii ţintă la Marius, ţie ţi-am spus aseară ceva, află atunci, aflaţi, dacă este aşa, că există pericolul iminent ca în străinătate să se realizeze produsul acesta, înaintea noastră. Nu într-o formă „ideală”, ce-i drept, dar curând! Şi că, adăugă Nicolaide pe un ton şi mai scăzut, suspecţi de divulgarea secretului sunt cei ce cunosc lucrările în ansamblu! Adică noi patru!

Privirile tuturor se opriră asupra lui, Nicolaide se răsuci cu scaunul iarăşi, începu să bată darabana pe cristalul biroului privind cu ochii visători pe fereastră. Părea interesat dacă va ploua.

*

Fără îndoială, nu sunt bun de cercetător penal! gândi Mircea Stoican. Şi se întrebă imediat dacă în general era bun de ofiţer de securitate. Cu „Leopold” capotase complet, la ora asta „Leopold” se îndrepta probabil liniştit spre aeroport, cu Leo Maican, pe care îl avea în faţă acum, avea să sfârşească pesemne asemănător. Locotenentul major Mihai avea mai multă experienţă decât el, asta fără îndoială şi îl anchetase ore în şir pe acest Ernest Müller alias Leo, fără să reuşească să scoată nimic. Iar acum el... ce ar fi putut să-i spună lui Leo, pentru a-l face să priceapă că nu mai avea rost să tacă?!

Intrase abia de cinci minute în cameră acest Leo, Mircea îi vorbise, convingător, Mihai îi probase înainte că se face vinovat de încălcarea legilor ţării din care plecase cândva, pentru cel puţin trei fapte condamnabile... Iar Leo tăcea,

tăcea în continuare, parcă nici n-ar fi fost aici în cameră, parcă nu cu el se vorbea. Ce să-i mai spună?! Ce-i spusese atâtea ore Mihai?! El, Mircea, îşi epuizase argumentele în patru minute, simţea că nu mai avea altele, că...

Leo fuma liniştit, surâzător, înţelegând parcă încurcătura în care era locotenentul.

— Domnule anchetator, începu deodată Leo în româneşte, spre uimirea lui Mircea.

Erau primele cuvinte pe care le scotea, vorbea cu o voce puţin răguşită, fără pic de accent străin, cumva grav, dar mereu zâmbitor.

— Dragă domnule anchetator, nu are rost să vă pierdeţi timpul, eu n-am să spun nimic din ce vă interesează! Nu vă faceţi iluzii, continuă Leo. Ştiu că, după repriza de amabilitate, va urma alta. Întâi nu-mi veţi mai da ţigări, apoi apă, după asta veţi începe cu celelalte presiuni pe care, de când lumea, toate serviciile de contrainformaţii le folosesc când pun mâna pe un spion. Repet, nu vă faceţi iluzii, nu voi vorbi! Colegii mei n-au făcut rău pe teritoriul acestei ţări, vreau să spun, n-au făcut un rău pe care să îl detest ca om! N-au ucis, n-au prădat, au şterpelit doar secrete! Ei şi? Dumneavoastră i-aţi condamna! Pe baza mărturiilor mele, iar asta nu-mi convine defel, domnule anchetator! Am sentimente umanitare, dacă puteţi crede asta! Şi m-am pregătit în mod special, în mod cu totul special, pentru a nu mă determina să spun ceva despre ei... Priviţi, domnule locotenent, poate veţi comunica şefilor dumneavoastră şi ei vor înţelege că e inutil să vă pierdeţi vremea cu mine!

Mircea nu mai reuşi să-şi stăpânească expresia feţei, privea cu ochii aproape îngroziţi, palma stângă pe care Leo Maican o deschisese brusc, o întinsese spre el cu un gest ca de ritual şi în care, cu cealaltă mână, strivea încet, zâmbitor, ţigara aprinsă.

*

— Un gin, Ginişor?

— Da, acceptă Gina, cocoţându-se alături de Toni pe un scaun înalt.

— Un gin, pentru domnişoara! comandă Toni pocnind din degete spre barman.

— Cu gheaţă!

— Cu gheaţă! completă Toni comanda şi se întoarse spre Gina: Cum mai merge cu Demetriad?

— Bine. Marina m-a minţit că e însurat, dar nu e.

— Şi vrei să-l însori? râse Toni, jucându-se cu micile cuburi din paharul pe care-l avea în faţă.

— Vreau.

Barmanul puse alt pahar în faţa Ginei şi se îndepărtă, la un semn discret al lui Toni.

— Bravo! Şi-atunci de ce ţi s-au înecat corăbiile?

— Mie!? făcu Gina cu un aer de mirare nemaipomenită.

— Ţie.

— …Ah, sunt disperată, se hotărî ea subit.

— Ce vorbeşti?! De mult?

— Nu râde ca un prost, nu ştiu ce să mă fac cu… cineva. Mi-a spus să caut pe… altcineva, care… L-am găsit, dar nu vrea s-o vadă! Pe persoana cealaltă! Care m-a trimis după el, încheie Gina, sorbind din pahar. Ai o ţigară?

— Am. Când ai inventat povestea asta cu cineva şi altcineva şi pentru cine? râse Toni, în timp ce-i oferea foc.

— N-am inventat nimic! se burzului Gina.

— Ba da, surâse Toni, e la modă să inventaţi poveşti misterioase, asta vi se pare că e mai „interesant”.

— Crezi că-mi arde acum să inventez!? se supără Gina.

— Ei da, acceptă Toni gânditor. E destul de prost, în cazul ăsta, Marina e o femeie a dracului!

— Nici nu ştii ce a dracului e! izbucni Gina… Dar… de unde ştii că e vorba de Marina?! întrebă ea realmente

nedumerită. Te-a pus şi pe tine să-l cauţi pe... omul acela?

— Da, minţi Toni. Şi încă de două ori!

— Ştii atunci despre cine e vorba?

— Bineînţeles.

— Şi n-a vrut să o vadă, nici când i-ai spus tu?

— N-a vrut, păru necăjit Toni.

— Ei, spune-mi acum ce mă fac eu cu nebuna?... M-a şi pocnit, când m-am întors mai de dimineaţă, fără să-l găsesc. Mi-a zis să nu vin fără el! Mi-e frică pur şi simplu să merg acasă!

— E groaznic, într-adevăr, acceptă Toni. Ţie de ce ţi-a spus că nu vrea s-o vadă pe Marina?

— Că ştie ce vrea, dar el nu se mai ocupă cu de-astea! Că n-ar avea hârtie. Asta a zis să-i spun Marinei; asta după ce am insistat. Ce naiba hârtie o fi? Nu cumva... e ceva cu fals de bancnote?! se nelinişti Gina.

— O, nu! râse Toni.

— Nu!? Atunci e bine. N-am chef să am încurcături cu miliţia! Ăştia când te iau o dată la ochi... Nu ştiu însă cum să scap de nebună!

— Foarte simplu. Du-te acasă şi spune-i că am să vorbesc eu cu Burlea şi de data asta îl conving s-o întâlnească.

— Cu Burlea!? Ah, înseamnă că nu-i aceeaşi persoană!

— Da’ cine?

— ...Nu pot să-ţi spun.

— Atunci nici eu nu pot să te-ajut, încheie Toni discuţia şi făcu semn barmanului să-i mai aducă de băut.

Gina ezită privindu-l lung, apoi ceva se învârti totuşi în căpşorul ei, îşi scoase oglinjoară din poşetă, se fardă şi zise din vârful buzelor:

— Ba poţi... Dă-i tu un telefon, se pisici Gina. Şi întreab-o... Nu! zise ea, nici aşa nu-i bine.

— Aşa de ce nu mai e bine!?

— Am impresia că mă tragi de limbă! explică Gina

deodată.

— În regulă, zise Tony, nu te mai trag de limbă, lasă-mă-n pace!

IX. Lasou pentru himere

Magda tocmai se pregătea să iasă din cameră, se întâlniră în uşa biroului acum gol. Părea grăbită.

— Ai terminat cu documentarea? întrebă colonelul.

— Da. Aţi fost la spital?

În mod clar, Magda împrumutase „stilul de conversaţie” al lui Vlad, ale cărui replici se bazau aproape exclusiv pe întrebări.

— I-ai promis lui Vlad să rezolvi cazul Marina?

— Sigur, zise Magda. De ce?

Asta nu! Spontaneitatea prea deschisă, prea bătăioasă a Magdei nu-i plăcea lui Dumitrescu, prefera în acest sens maniera de a răspunde a lui Stoenescu, care cântărea parcă fiecare cuvânt spus.

— Era să-l omori, trânti plat colonelul.

— Pe Vlad?! Eu?!

— Medicamentele nu mai au nici un efect asupra lui, spuse Dumitrescu închizând uşa şi începând să se plimbe încet prin cameră. Este nevoie acum de dorinţa lui puternică de a trăi! Fără să-ţi dai seama, îi luaseşi tocmai... mobilul pentru care el *ţinea să trăiască,* motivaţia care făcuse ca organismul lui să depăşească punctul critic! După discuţia pe care aţi avut-o, starea lui s-a înrăutăţit, adăugă Dumitrescu şi rămase bosumflat, privind la Magda,

care îl privea cu ochi mari, incapabilă să rostească o vorbă.

— I-am spus, păru să încheie colonelul, aşezându-se însă pe un scaun, i-am spus adineauri că Marina a dispărut. Că este singurul om care o cunoaşte şi că trebuie neapărat arestată... Asta are să-l pună pe picioare, sunt sigur. Sau cel puţin sper asta, reveni Dumitrescu, îngrozindu-se la ideea că, totuşi, Vlad ar fi putut muri. Era a doua gafă de acest fel pe câte o făcea în ultimele 24 de ore, prima fiind cea cu fiică-sa, îşi dădu seama că orele de oboseală începeau să-şi spună cuvântul. Eu sunt oricum mai vinovat decât dumneata, adăugă Dumitrescu repede, pentru starea de oboseală în care era Vlad când a reuşit să-l otrăvească Marina.

— Dumneavoastră?! sări Magda cu aceeaşi spontaneitate nemaipomenită, care făcea ca fiecare vorbă a ei să pară o lovitură de floretă. Şi eu?! Marina e vinovată! Ea singură! Am descoperit în hârtiile astea că a locuit în Sibiu, pe aceeaşi stradă şi la acelaşi număr cu Vlad! Perioada copilăriei şi adolescenţei! Când probabil nu era cea de azi! Pe asta s-a bazat Marina! Aşa a reuşit să-l păcălească! Ea singură, doar ea e vinovată! Şi... Sper că nu-i adevărat că a dispărut?!

— Ba da, din păcate.

— Cum „a dispărut”?! făcu Magda părând de-a dreptul rănită, dar şi întărâtată de replica lui Dumitrescu.

Ochii îi ardeau acum, albastrul lor părea să se închidă, să se întunece în mod neverosimil, căpătând tot mai mult nuanţa aceea viorie, „ochi ştiinţifico-fantastici”, cum spunea cândva Vlad, amuzat de reacţiile ei.

— O s-o găsim noi, o linişti colonelul. Dar deocamdată, nu-i la serviciu, nu-i acasă, nu-i nicăieri. Nimeni n-a văzut-o, parcă a intrat în pământ.

— Paşaportul pe care v-am rugat să mi-l procuraţi e gata? se interesă atunci Magda cu un calm ciudat.

— Va fi. Într-o jumătate de ceas.

— Marina Tarn am s-o găsesc eu, spuse Magda rar, foarte scăzut.

Dar ochii i se îngustaseră uşor, culoarea lor devenise acum aproape mov, un mov ciudat ca şi liniştea tonului ei.

— Unde-o găseşti?

— Habar n-am! Oriunde! În două zile cel mult, o găsesc, spuse Magda şi adăugă: Vă promit!

— Ai iarăşi o idee?

— Da. Permiteţi să plec?

— Dacă dai de Marina, nu acţionezi fără să-mi spui!

— Am înţeles.

Coborâră împreună, Dumitrescu se urcă în maşină, urcă şi Magda, colonelul o întrebă unde s-o lase.

— La primul bar care ne iese-n cale, zise Magda.

După ce-o lăsă „la primul bar care le ieşise-n cale”, Dumitrescu se îndreptă grăbit spre institutul unde lucrau soţii Nicolaide. Secretara nu-l cunoştea, ridică privirea de pe foaia de hârtie din faţă şi-l întrebă plictisită ce doreşte. Dumitrescu îşi spuse numele, intră în cabinetul lui Nicolaide, care îl aştepta în mod evident, îşi strânseră mâinile.

— Beţi o cafea?

— Nu, mulţumesc. V-aţi mai gândit?

— Luaţi loc, vă rog, zise Nicolaide şi abia după ce se aşezară întrebă: Credeţi că am putut să dorm? Azi-dimineaţă am venit la cinci aici, am verificat personal sistemul de alarmare.

— Funcţionează.

— Perfect! În ceea ce priveşte oamenii însă... sunt cei trei, dar mai e şi nevastă-mea, în privinţa ei am făcut o greşeală.

— A aflat?

— Tot, zise moale Nicolaide, dar colonelul nici nu păru mirat. Şi am mai făcut o greşeală, continuă directorul. M-a iritat Marius într-o discuţie şi am apucat să le spun... că e

posibil să fie realizat produsul în Occident foarte curând, înaintea noastră. Şi că în cazul acesta suspecţi vom fi noi care… Noi patru.

— De ce le-aţi spus asta?

— Îmi dau seama că e o mare prostie ce-am făcut… Aşa, spunând ce am făcut pare dintr-o dată… Numai că eu sunt sigur că nici unul nu e capabil de ceva rău! se răsuci deodată directorul înfuriindu-se. Şi le-am cerut să nu discute cu nimeni.

— Eu vă rugasem acelaşi lucru aseară, observă Dumitrescu, dar gândurile lui păreau să hoinărească în mod ciudat în altă direcţie.

— Îmi dau seama că am făcut o greşeală, repetă Nicolaide enervat. Vreţi să-i chem, să discutaţi şi dumneavoastră cu ei?

— Nu. Va trebui însă să ne grăbim şi mai mult, înţelegeţi? Dacă unul singur din ei scapă o vorbă cui nu trebuie, omul pe care îl căutăm va dispare imediat.

— Insinuaţi că Marius m-ar fi provocat? întrebă directorul.

— Nu insinuez nimic. Când a avut loc „mărturisirea” pe care le-aţi făcut-o?

— Acum două ore! Vreţi să verific dacă a ieşit cineva din institut în timpul ăsta?

— Staţi puţin! spuse încet Dumitrescu, părând că acum şi-a dat seama de ceva care îi scăpase de la începutul discuţiei şi care îl neliniştea permanent. Vlad Zeţaru îmi spusese cândva că aveţi o secretară foarte simpatică. Nu cred că e cea care m-a întâmpinat.

— Secretara? făcu Nicolaide nedumerit de „mutaţia” pe care o suferise discuţia. A, da! Lavinia. E bolnavă, cea care v-a primit o înlocuieşte.

— De când e bolnavă?

— Nu de două ore, zâmbi Nicolaide. Cam de alaltăieri.

— Azi-dimineaţă mi-am amintit ce mi-aţi spus aseară,

continuă colonelul, fără să pară a remarca surâsul celuilalt. Cu raportul acela către minister. Care n-a mai plecat. Nu cumva fusese bătut la maşină?

— Nu! Nu se poate!

— Vreţi totuşi să verificaţi?

Nicolaide vorbi cu Ştefănescu, întrebă deodată ţipat „cui?”, apoi trânti receptorul şi rămase cu ochii la Dumitrescu, care se uita pe fereastră, părând deja că se gândea la cu totul altceva.

— Secretarei care e azi bolnavă i l-a dat să-l bată, nu-i aşa? se interesă colonelul şi observă cum pe fruntea lui Nicolaide începuseră să apară broboane mici de sudoare.

— Da, Laviniei. Dar spune că l-a dactilografiat sub ochii lui. Şi că a distrus chiar el toate trei exemplarele, imediat ce... Să ştiţi că Ştefănescu e foarte conştiincios în chestiuni de-astea.

— Şi dacă, făcu Dumitrescu, de data asta cu o notă neobişnuit de agresivă, indigoul era „întâmplător” nou?! Şi „a dispărut” după aceea?... Unde locuieşte fata?

— Pe Popa Nan, undeva, nu ştiu numărul. Credeţi că...?

— Cred că n-ar strica să dau un telefon, zise Dumitrescu.

— N-are telefon.

— Nu ei! Cum spuneaţi c-o cheamă?

— Lavinia Senic.

*

— Hello, Gabi!

— A, Toni! Bine că te-am găsit!

— Ce spui! Te-a părăsit suedezul?

— Ei asta-i! făcu Gabi pe un ton de dispreţ.

Era o mică blondă explozivă, conştientă de valoarea decolteurilor şi a farmecului pe care-l avea „epiderma trupului ei”, bronzată sistematic, cincisprezece minute pe zi, exact la aceleaşi ore ale dimineţii.

— Bei ceva?

— Nu, spuse Gabi preocupată, căutând cu ochii prin local. O caut pe doamna Tarn. N-ai idee pe unde o fi?

— Nu, zise Toni. De ce-o cauţi?

— M-a întrebat de ea o tipă.

— Ce tipă?

— Una brunetă, bagateliză Gabi, dând tonului ei o nuanţă de dispreţ care nu scăpă lui Toni. (Asta însemna că tipa era frumoasă.) Are să-i transmită o scrisoare, continuă Gabi, din partea unei rude din străinătate. Ceva cu o moştenire. Dac-o vezi pe *lady* Tam, spune-i să-mi telefoneze!

— Gabi! Stai puţin! Brunetă ai spus că era nemţoaica? Cu ochii albaştri, puţin migdalaţi?

— Da.

— Un albastru intens, spre mov, aşa?!

— Parcă. O cunoşti?

— Mi-a vorbit şi Emi despre această nemţoaică, zâmbi Toni. La tine când a fost?

— N-a fost la mine, m-a întâlnit la Lido acum zece minute. Mi-a lăsat numărul ei de telefon. Pa, Toni!

— Auzi! Lasă-mi şi mie numărul, dacă dau de doamna Tarn…

— Notează-l! spuse Gabi, ridicând puţin capacul poşetei. Acolo, pe vinilinul capacului genţii era un număr de telefon scris cu toc rezervor. Toni îl citi şi dădu din mână. Nu-l notezi?

— Nu, zise Toni, mai bine o trimit la tine pe Marina, dacă o văd.

Gabi ridică din umeri cu un aer plictisit şi se îndepărtă:

Toni rămase câteva secunde privind legănarea savantă a şoldurilor femeii, murmură un „hî, hî, hî!” în ritmul melodiei tonomatului, se ridică de la bar şi se îndreptă spre o cabină telefonică.

*

Silvia Brad ştergea repede, repede, praful de pe statuetele, vazele micuţe şi bibelourile - amintiri din tinereţe ale mătuşii răposate - care populau vitrina. Îşi dădu seama că a doua zi trebuia să se ducă totuşi la serviciu. Da, învoirea de trei zile pe care şi-o luase de la dispariţia lui Toni expira azi şi ea trebuia, trebuia să „revină la normal”, să înţeleagă că...

Nu putea totuşi să înţeleagă. Se opri în mână cu un bibelou, în cealaltă cu cârpa de praf, se aşeză încet pe un scaun, rămase aşa, privind fără să vadă un colţ al camerei.

Minţise sau nu minţise Marina? Ce era adevărat şi ce nu din toată povestea asta? O iubise ori măcar ţinuse Toni la ea? Şi... voise Toni să rămână într-adevăr în România pentru ea, cum spusese Marina?! Dacă era aşa atunci de ce proceda acum Toni astfel? Iar dacă nu era aşa... Dar dacă totuşi Marina nu o minţise niciodată?! Dacă lui Toni i se întâmplase ceva? Nu, Marina ar fi anunţat-o în cazul ăsta!... Ce-ar fi fost, în definitiv, dacă s-ar fi înscris în excursia aia? Ce-ar fi fost dacă ar fi mers, din moment ce Toni o rugase să meargă, din moment ce de-atunci, de-atunci de când ea îl refuzase, el dispăruse definitiv şi acum... se distra probabil cu alte fete care, mai mult ca sigur, n-ar fi ezitat nici una să meargă cu el, mai ales că Toni se oferise să plătească integral costul excursiei?

Privirea Silviei se ridică, se opri în oglinda mare, ovală, de unde o femeie fără vârstă, cu umeri căzuţi, cu o rochie cenuşie, largă, atârnând parcă pe ea, cu o cârpă de praf în mână, o privea cu un surâs şters. Îşi aminti de cele două fete frumoase cu care era Toni în holul hotelului, auzi parcă cuvintele portarului cu epoleţi auriţi care îi spunea la ureche: „Şterge-o! Hai, hai! Repede!”

*

Magda auzi încă de pe coridor telefonul, pătrunse în biroul gol ca o furtună, se prăbuşi pe scaun, smulgând receptorul.

— Alo!

— Cine e?

— Tot Toni! Mereu el! Am veşti despre Marina Tam. Te interesează cumva?

— Cine ţi-a spus că mă interesează?! pară Magda.

— Aud că vrei să-i vorbeşti despre o moştenire, râse Toni. Adevărat? se miră el perfid.

— Unde eşti?

— La barul unde ne-am zărit prima dată! cântă Toni. Nu cumva ţi s-a făcut dor de mine?

— În cinci minute sunt acolo.

Află însă că nici o maşină nu era jos, erau plecate prin oraş tot după Marina. Magda îşi aminti sistemul de autostop al lui Vlad, regretă că era în blugi, îl zări în sfârşit pe un coleg de la alt serviciu, urcă aproape din mers în maşina lui, ajunse la bar şi îl descoperi pe Toni imediat, cocoţat pe un scaun. Bea limonadă.

— O! Frumoasa cu ochii viorii! începu Toni cântându-şi cuvintele pe ritmul melodiei din tonomat. Observ că încep să te interesez. Un telefon şi alergi!

— Ştii unde e?!

— Poate.

— Ascultă, începu Magda grav. E ceva important şi…

— Ca toate problemele voastre de securitate! şopti Toni ironic. Sigur că da. La voi totul e important, nu ca la noi…

— Te declar cel mai simpatic locotenent de miliţie, dacă-mi dai măcar un indiciu, îl întrerupse Magda.

— Şi dacă-ţi spun exact unde e? întrebă Toni, privind-o lung, îmi promiţi că…

— Da.

— Da, ce? se interesă Toni.

— Că zburăm amândoi în lună! se enervă Magda. Unde-i Marina?

Toni ezită, hotărî se pare că nu era bine să întindă prea mult coarda, spuse rar:

— Mergem acolo, dacă vrei.

— Acum?

— Acum.

— Mă luaţi şi pe mine? se auzi din spate vocea lui Mihai. Şi cred că nu e bine să întârziem în cazul ăsta nici un minut!

*

Ieşiseră toţi patru din biroul generalului, Ana şi Iulia ieşiseră aproape şi din camera şefului de cabinet, când colonelul Artenie îl opri.

— Mai rămâi un minut! Vă rog să mă scuzaţi, se întoarse el apoi spre cele două femei, care înclinară uşor din cap şi dispărură pe uşă.

Pavel tăcea, vorbise de altfel puţin în toată acea oră pe care o petrecuse în biroul generalului, Artenie îl privi deodată din cap până în picioare, aruncă o privire în spate, pentru a se asigura că şeful de cabinet, care intrase în locul lor la general, nu apăruse încă.

— Mergi acasă, te schimbi, în hainele astea să nu te mai văd, nu-ţi stau bine.

— Iertaţi-mă, începu Pavel, dar nu vreau îngăduinţă pentru... Iar... în hainele militare nu cred că unul ca mine...

— Pavel!...

Ochii lui Artenie scânteiară scurt, parcă abia acum înfuriat, la general fusese calm, absolut calm.

— Ce îngăduinţă?! Şi de când îmi comentezi ordinele?! Într-o oră vei fi la unitate, în uniformă, fără dramatizări tardive, fără un cuvânt nimănui, te prezinţi la mine împreună cu Lascu!

— Am înţeles!
— Executarea!

*

De pe palierul unde se afla, procurorul Predescu auzi apelul telefonului, stinse repede ţigara pe care abia o aprinsese şi intră în apartament, trecu în cea de-a doua cameră, unde maiorul Răduţ tocmai spunea pe un ton neplăcut surprins:
— Am înţeles... Da, am înţeles... Să trăiţi.
Închise apoi telefonul, îşi împături cu gesturi aproape pedante batista cu care ţinuse în mâna receptorul, se întoarse spre cei doi brancardieri ce aşteptau cu nişte figuri nedumerite şi zise parcă agasat de ceva:
— Nu ridicaţi cadavrul. Mai aşteptăm zece minute. Voi continuaţi-vă treaba, se adresă el apoi celor doi criminalişti care se opriseră şi ei din mânuitul pensulelor şi al benzilor adezive de ridicare a amprentelor.
— Ce s-a întâmplat? se interesă Predescu.
Răduţ făcu o mină bosumflată, ridică din umeri, ieşi din încăpere, trecură amândoi lângă fereastra primei camere unde, pe un ton foarte scăzut, Răduţ spuse, privind pe fereastră:
— Am primit ordin de la şeful meu să mai aşteptăm. Cazul pare să-i intereseze pe cei de la contrainformaţii militare. Va veni imediat cineva de la ei.
Predescu se strâmbă, avea senzaţia că ştiuse asta, că părea prea simplu cazul acela pentru a nu fi complicat. Contrainformaţii militare. Ei, asta complica lucrurile întradevăr, ba încă foarte mult.
— Mi se pare că deja sosesc, spuse Răduţ cu ochii la o maşină care oprise în faţa blocului.
Coborâră doi bărbaţi, trecuţi amândoi de patruzeci de ani, unul cu părul aproape complet cărunt, intrară în bloc.

Două minute mai târziu, prezentările erau făcute, bărbatul cărunt care ascultase raportul sumar al maiorului trecu în micul dormitor unde activitatea de ridicare a amprentelor continua, ei îl urmară. Brancardierii lăsaseră targa, plecaseră să fumeze pe coridor.

— Crimă sau sinucidere? se interesă bărbatul care se recomandase ca fiind colonelul Dumitrescu.

— Sinucidere, răspunse Răduţ. Cel puţin aşa credem până în prezent.

Dumitrescu îşi plimbă privirea parcă somnolentă încet, metodic, peste camera în care, cu excepţia truselor întinse şi a patului răvăşit, domnea o ordine aproape incredibilă, se opri asupra cadavrului de pe covor, se întoarse spre însoţitorul său, Nicolaide parcă se numea, îl observă câteva clipe, abia după aceea se apropie şi, cu buzele ţuguiate, începu să privească spre cadavrul de pe covor.

Poziţia corpului în care viaţa încetase să mai pulseze era chircită, chinuită, halatul de casă viu colorat era răsucit într-un mod bizar. Cea care fusese Lavinia Senic încremenise cu faţa în jos, cu degetele crispate îndoind covorul persan, cu picioarele strânse lângă abdomen. Părul lung, castaniu, care încadra ovalul de ceară al obrazului era răvăşit, câteva şuviţe lunecau peste ochii mari, căprui, larg deschişi, ce vorbeau de durerea sălbatică ce-o măcinase, se pare, pe femeie, până în ultimele clipe ale vieţii,

— Ce-a luat? întrebă colonelul.

— Doctorul n-a vrut să emită nici o ipoteză până nu se face autopsia, spuse Răduţ. În orice caz, nu pare să fie o otravă cu efect rapid, victima s-a chinuit mult.

Cuvertura de pe pat era într-adevăr mototolită într-un mod nemaipomenit, aluneca în parte pe covorul unde se afla corpul Laviniei. Femeia se zbătuse probabil pe pat, înnebunită de arsurile abdominale, se rostogolise pe podea, la jumătate de metru de telefonul pe care... nu-l

atinsese totuşi pentru a chema pe cineva...

— Aş spune, continuă maiorul de miliţie, că e mai degrabă vorba de-o otravă improvizată, ceva din gospodărie, înghiţită într-un moment de... hotărâre disperată.

Dumitrescu nu părea să audă, încremenise aşa, cu buzele ţuguiate, cu ochii la ochii aceia care nu mai vedeau pe nimeni. Nicolaide în schimb asculta atent vorbele lui Răduţ, părând să evite a privi spre femeia de pe covor,

— S-a găsit vreo scrisoare, bilet?

— Nu, tovarăşe colonel, zise Răduţ.

Dumitrescu iarăşi păru să intre în tăcerea lui nefirească, indiferent la ce era în jur, se gândea el ştia la ce şi procurorul îl cercetă abia acum mai atent. Şi ajunse la concluzia că nu-i plăcea defel acest Dumitrescu.

Colonelul era de aceeaşi statură cu el, dar părea cumva îndesat, maxilarul inferior greu, ca şi nasul mare, drept şi ochii cu expresia aceea somnolentă, bosumflată. Cămaşa cu gulerul boţit, cravata strânsă cam în grabă nu-i plăceau lui Predescu. Şi nu-i plăceau mai ales tăcerile acestea misterioase. Ce făcea acum? Voia să-şi imagineze exact detaliile morţii femeii? La ce se gândea?

— Hârtii, lucrări s-au găsit?

— Nu cine ştie ce, răspunse tot Răduţ, două dosare cu chitanţe de chirie, electrică, chestii de genul ăsta. N-am cercetat însă biblioteca. Dar voiam să chemăm întâi pe cineva de la locul de muncă al victimei, pentru...

— Nu mai e nevoie, întrerupse Dumitrescu şi se întoarse spre bărbatul cu care venise. Tovarăşe Nicolaide, e secretara dumneavoastră, nu?

— Da, zise Nicolaide cu o voce uscată. Da, e... Lavinia Senic.

— Se poate ridica atunci cadavrul, interveni procurorul.

— Nu, spuse repede Dumitrescu. Vă rog să mai aşteptaţi câteva minute. Va mai veni cineva de la noi.

Lui Predescu i se păru exagerată această nouă pretenţie; ieşi din cameră pentru a nu da o replică ce îi venise pe buze, se opri iarăşi pe palier şi căută pachetul de ţigări. Nu avu timp să fumeze, pe scară urcau doi tineri, unul blond, celălalt brunet. Mergeau în acelaşi pas, umăr lângă umăr aproape, îmbrăcaţi amândoi în costume cenuşii, având exact aceeaşi statură, semănând unul cu altul, în ciuda diferenţei de culoare a părului. Intrară în apartament şi procurorul îşi stinse iarăşi ţigara şi intră după ei.

Văzu abia atunci privirea lui Dumitrescu, o privire verde, tăioasă, rea, care se fixase pe faţa blondului ce intrase.

— Vino aici!… porunci el. Mai aproape!

Cei doi tineri înaintară simultan, abia atunci procurorul descoperi că încheieturile mâinilor le erau prinse într-o pereche de cătuşe.

— Te-am chemat pentru o identificare, spuse colonelul cu o voce lentă, metodică, pe care o abandonă însă brusc şi întrebă scurt, parcă ar fi împuns cu degetul în plexul blondului: O cunoşti?!

Procurorul nu putea vedea faţa celui întrebat, făcu doi paşi înainte, constată că figura impasibilă în momentul în care intrase în apartament a blondului pălise vizibil, buza de jos şi bărbia tremurau uşor, omul părea să-şi stăpânească un acces.

— O cunoşti?! întrebă din nou Dumitrescu fără să pară cât de cât impresionat.

Tânărul blond întoarse o privire pierdută spre brunetul de lângă el, spre procuror, părea să nu vadă realmente pe nimeni, se clătină uşor şi Predescu crezu că se va prăbuşi la pământ. Nu se prăbuşi însă, lăsă doar capul în jos, de două ori, ca o afirmare, fără să privească însă spre colonel.

— Cine e? vibră uşor vocea lui Dumitrescu, şi el părea să se stăpânească cu greu, ca şi cum femeia de pe covor pe care o vedea pentru prima dată i-ar fi fost rudă, ca şi cum i-ar fi venit să răsucească subit bărbia blondului spre el,

pentru a-i vedea ochii!

— Lavinia, şopti blondul abia auzit.

Dumitrescu s-ar fi spus că nu auzise răspunsul, privea lung, foarte atent acum, când spre omul care răspunsese, când spre celălalt tânăr, brunet. Privirile lor se întâlniră şi abia atunci colonelul făcu un semn, cei doi se întoarseră unul lângă altul şi ieşiră din apartament fără un cuvânt.

Procurorului încă nu-i plăcea acest colonel Dumitrescu, cu cămaşa lui boţită, cu faţa nerasă, cu masivitatea aceea încremenită şi totuşi agresivă.

— A fost „un moment psihologic”? se interesă el cu ochii la colonel şi zâmbi.

Dumitrescu iarăşi păru să nu audă, întoarse apoi capul spre Predescu şi procurorul descoperi subit că privirea aceea somnolentă putea scăpăra scurt:

— Da. De ce?!

— N-a vorbit până acum şi credeţi că acum va vorbi?

— Nu ştiu, zise colonelul. În orice caz, nu va mai avea tupeul să-şi justifice tăcerea prin „considerente umanitare”

X. Un cântec pentru sirene de aur

Le deschise o femeie tânără încă, înaltă, îmbrăcată într-un *déshabillé* vaporos.

— Domnişoara Gina Cartiş? întrebă Mihai.

— Daa! răspunse femeia privind atentă mai mult spre Magda care cerceta peste umărul ei interiorul apartamentului.

— Căutăm o doamnă, Marina Tarn, explică Mihai şi constată că degetele Ginei, care îşi încheia fără grabă

déshabillé-ul, se opriră o clipă.

— ...Marina... Tarn?!... Nu cunosc.

— Sunt locotenentul-major Mihai, domnişoară Cartiş, uitaţi legitimaţia mea!... Putem intra câteva minute?

— Este puţin deranj la mine, se scuză Gina pe un ton cântat, franţuzind puţin cuvântul „derranj”. Dar dacă doriţi... Le făcu loc să treacă, nu fără a se interesa însă: Cine este această doamnă Tarn?

— Lasă prostiile, păpuşă, interveni Toni care rămăsese până atunci ascuns, astfel încât să nu-l vadă Gina. Intră în apartament în urma celorlalţi, ochii i se opriră din prima clipă pe canapea, zise triumfător: Şalul ăsta e al Marinei! Trebuie să fie în dormitor!

Mihai remarcă reacţia evidentă a Ginei, care rămăsese interzisă la intrarea lui Toni, îl privea ca pe un marţian apărut deodată în faţa ei.

— Ne permiteţi să aruncăm o privire prin casă? întrebă Mihai.

Gina încuviinţă. Magda merse repede şi deschise uşa camerei vecine, apoi mai nervoasă pe cea a băii, a bucătăriei, se întoarse nedumerită, se adresă Ginei cu o notă agresivă:

— Unde-i Marina? Când a plecat?

— Nu cunosc nici o Marină, se miorlăi Gina, gata parcă să plângă. Şalul e al unei doamne din Constanţa, care se numeşte Maria Ionescu. A plecat...

— Când? Unde?! izbucni Magda.

— Minte! se înfurie Toni. Nu-i nici o oră de când mi-a spus mie că Marina e aici! Vă spun că şalul e al ei!

— Ştiţi unde-a plecat? întrebă Mihai moale.

— Nu. De ce?

— Aveţi un telefon, domnişoară? se interesă Mihai; în timp ce oprea cu un gest o nouă întrebare a Magdei.

— Da. Dincolo.

— Pot să-l văd?

— ...Vă rog!

Trecură în camera alăturată, Mihai ridică aparatul, îl cercetă de aproape, îl puse la loc.

— Propun s-o luăm cu noi pe această... domnişoară! interveni Toni repezit. Sunt convins că ştie...

— Nu, spuse Mihai. Să mergem.

— Mihai! se alarmă Magda, părând de-a dreptul indignată de calmul lui.

— Să mergem, Magda. Aici nu mai avem chiar nimic de făcut.

Abia în maşină, Magda conducea acum, la rugămintea lui Mihai, discuţia fu reluată, tot de Magda, care întrebă cam printre dinţi:

— Nu înţeleg! Marina fusese acolo! Nu pricep de ce te-ai grăbit?!

— Nici eu, zise Toni. Repet, această femeie mi-a spus că Marina era la ea acasă. Şi sunt sigur că ştie unde-a plecat.

— Nu are habar! afirmă Mihai cu siguranţă, privind când la Magda, când la Toni care, aşezaţi pe bancheta din faţă dădeau semne de nervozitate. N-o cred pe Marina atât de proastă încât să-i spună... frumoasei ăsteia la care-am fost unde se duce. Din moment ce ştia că o căutăm şi că vom veni acolo!

— Ştia?! făcu Magda.

— Da. A fost prevenită de cineva, telefonic. Ia-o spre minister, Magda!

— Nu, spuse Toni. Să mai încercăm la o adresă.

— Inutil, surâse Mihai.

— Pe mine lăsaţi-mă, totuşi, la prima intersecţie, vreau să mai caut într-un loc, zise cu un soi de gravitate Toni.

— Stai liniştit!

— Mihai! se enervă Magda. Toni este ofiţer de miliţie, locotenent la...

— Vom vedea imediat cine este. I-a telefonat Marinei, înainte de a te chema pe tine la bar.

— Eu?! Marinei?! sări Toni ca ars.

— Eram în bar, spuse Mihai, punând preventiv mâna pe umărul lui Toni. Am văzut ce număr de telefon ai format. Acelaşi cu cel din apartamentul femeii la care am fost adineauri. Ne-ai dus acolo, pentru că erai sigur că n-o vom mai găsi pe Marina... S-a schimbat stopul, Magda, dă-i drumul!

*

— Cum ai cunoscut-o pe Lavinia Senic?

— Am mers acasă la ea, acum trei săptămâni. Cu o scrisoare din partea cuiva.

— A cui? întrebă simplu Dumitrescu.

— Scrisoarea era semnată Vali. Adică Valentin Mocanu, aşa îl cunoscuse Lavinia. Mocanu presupun însă e tot atât de real ca Müller al meu.

— Când îl cunoscuse Lavinia?

— În urmă cu câteva luni, spuse Leo şi adăugă cu o strâmbătură: Tacâm complet.

— Cum adică?

— Vali o cunoscuse, o sedusese, mai exact se lăsase sedus de ea.

— Iar nu înţeleg, făcu plat colonelul.

— Vreau să spun, Lavinia... Fusese tatonată, înainte, de... altcineva. Care îi stabilise precis caracterul şi care aflase că are o prietenă măritată în străinătate. S-a aranjat să primească scrisori... de la prietena aceea. Lavinia...

— Cine a scris scrisorile?

— Biroul special. E un birou de psihologi şi grafologi care se ocupă cu detaliile astea. Lavinia a început să se intereseze de turişti străini, voia să se căsătorească şi ea cu cineva şi să plece din ţară. „Baza” era astfel asigurată, a fost trimis Vali, care „s-a lăsat sedus”. „Mica sirenă”, ăsta e numele pe care îl dăm fetelor astea, a marşat! Era

convinsă că a pus mâna pe un pretendent serios.

— Cât de departe au mers relaţiile?

— ...Lavinia aştepta un copil, zise Leo încet, fără să-l privească pe colonel.

— Rolul dumitale care a fost?

— Eu i-am adus scrisoarea, în care Vali arăta că e într-o încurcătură şi că nu poate veni. Dar că era absolut necesar ca Lavinia să mă asculte.

— Vali nu mai putea să vină?

— Nu.

— De ce?

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu el, zise Leo şi părea în orice caz, sincer nedumerit. A dispărut într-o zi. Nici ultima scrisoare nu fusese scrisă de el. Asupra acestui aspect mi s-a atras atenţia în mod special la plecare.

— În ce sens?

— Dacă remarcăm o reacţie de suspiciune din partea Laviniei, trebuia să abandonez imediat.

— Lavinia n-a remarcat însă nimic.

— Nu. Cel puţin aşa mi s-a părut la început. I-am făcut câteva vizite, am ieşit cu ea de două ori, i-am explicat în cele din urmă ce trebuia să facă... Aveau nevoie, ea şi... Vali... de „un fond”, cu care să poată începe căsnicia în Occident. Lavinia putea asigura acest fond, lucra la un institut de cercetări.

— Te-a ascultat imediat?

— Nu. Nici eu nu i-am explicat direct toate lucrurile astea... Am învăţat, surâse Leo, un surâs şters, am învăţat foarte bine cum trebuie pregătit cineva; e o strategie întreagă. În cele din urmă... se înscrisese pentru o excursie în străinătate. Între timp, Lavinia... a acceptat. Mi-a procurat un fel de sinteză, raport sau aşa ceva din care n-am priceput nimic. Am crezut că-i un bluf. Nu era.

— De unde concluzia asta?

— Am predat sinteza aceea... adică indigoul sintezei,

unei persoane, aici în ţară.

— Cui?

— ...Nu ştiu cum se numeşte.

— Bărbat sau femeie?

— Bărbat, zise repede Leo.

— Mai departe.

— Mi-a comunicat ulterior că sinteza era de valoare, persoana aceea se pricepe, că eu trebuie să dispar şi persoana aceea să ţină legătura în continuare cu Lavinia. I-am spus Laviniei că plec din ţară, chemat de nişte interese urgente, dar că va fi căutată de... cel care o prelua în legătură.

— Trebuia să-i fi spus Laviniei un nume, nu?

— I-am lăsat o parolă.

— A acceptat?

— Da, surâse iarăşi obosit Leo, dar mi-am dat seama din seara aceea că va ieşi prost.

— Că se va sinucide?

— Nu. Asta nu! Credeam că mă va denunţa. De-asta am căutat să plec cât mai repede.

— Cum ţi-ai dat seama?

Leo se strâmbă, îşi privi mâna stângă bandajată, aprinse o ţigară.

— Nu pot să vă spun cum, nu era ceva precis, era un fel de presimţire a mea. N-a scos o vorbă în toată seara, eu i-am vorbit de parolă şi de celelalte, Lavinia mă privea lung... Am înţeles că pricepuse, simţise parcă jocul în care căzuse şi... am plecat cât mai repede.

— Când a fost asta?

— Alaltăieri. Când am fost arestat la aeroport, nu credeam totuşi că m-a denunţat încă, eram convins că îi cunosc caracterul, că îi mai trebuie măcar câteva zile, până să se hotărască la aşa ceva. Am greşit?

— Că s-ar putea sinucide, nu te-ai gândit?

— ...Nu. Aşa ceva n-am crezut, vă dau cuvântul meu.

— În afară de persoanele pe care mi le-ai spus, cui ai mai dat emiţătoare în machete sau alte cadouri de acest gen?

— Nimănui. V-am spus tot ce am făcut, acum nu mai ascund nimic.

— Pe Iulia Pavel cum ai cunoscut-o?

— Foarte simplu, zise Leo, parcă şi puţin plictisit. E suficient să cunoşti una, restul...

— Mai concret!

— La bar. Un bar de zi, mi-a prezentat-o o prietenă a ei pe care o cunoscusem cu zece minute mai înainte.

— Aţi plecat împreună la mare!

— A, asta mai târziu. În ziua când am cunoscut-o, altă fată din grupul lor a propus să mergem acasă la Iulia. Părinţii erau la serviciu, zicea că are benzi foarte bune şi că ele au mai fost odată şi s-au simţit grozav. Iulia ne-a pus doar în vedere, surâse Leo, că trebuie să curăţăm lună înainte de a pleca, veneau bătrânii la prânz.

— Aha!

— Acolo am cunoscut-o pe puştoaica cealaltă, Catia parcă, a maiorului de la parter, şi încă o fată, de colonel, Dumitrescu mi se pare.

Faţa lui Dumitrescu reuşi să rămână perfect imobilă; întrebă la fel de plat, ca toate întrebările lui:

— Cum au venit acolo? Catia şi fata lui Dumitrescu.

— Au auzit muzică. Puştoaica aia mică a făcut un amor fulger pentru mine, râse Leo, aşa, copilăreşte, are doar şapte ani, cealaltă însă, a colonelului, nu m-a agreat din primul moment.

— De ce? întrebă Dumitrescu, gândindu-se că atât i-ar mai fi trebuit fiică-şi să-l mai fi şi „agreat” pe Leo!

— Nu înţeleg, am remarcat şi altă dată. E ceva indiferent de inteligenţă sau cultură. Sunt fete sau femei care mă simpatizează din prima clipă, altele din contră. Un psiholog mi-a explicat asta. Şi mi-a atras atenţia că e periculos să

insist. Faţa colonelului a plecat după câteva minute, schimbasem abia câteva cuvinte.

— Eşti sigur că nu i-ai făcut şi ei un „cadou”?

— Nu. Nu ne-am mai văzut de-atunci. De ce vă interesează atât de mult?

— „Anton” cine este?

— Şeful adjunct al… serviciului pentru care lucrez.

— Numele real?

— Asta… nu ştiu.

— Pe Marina Tarn de când o cunoşti?

— …Nu o cunosc.

Ochii verzi ai lui Dumitrescu se fixară asupra lui, părând să intuiască ceva, abia acum, ceva la care nici nu se gândise.

— Îţi este rudă, spuse el calm, ai fost în casa lor, Andrei Tarn e vărul dumitale, îi vizitai des înainte de a pleca amândoi din ţară.

Leo păru să mediteze îndelung.

— Am un văr cu acest nume, dar nu ne-am văzut din copilărie, zise el cu convingere. Nici nu ştiam că e însurat.

*

— La stânga şi apoi la dreapta! spuse Marina, gândindu-se că şi din aceste indicaţii ar fi putut da de bănuit.

Trebuia însă, trebuia să se convingă că nu e urmărită, făcuse destule greşeli până acum, nu avusese timp nici măcar să se deghizeze, telefonul lui Toni o speriase cumplit. Îşi pusese doar perucă, era acum o brunetă tunsă scurt, ochelarii mari de soare acopereau şi ei o parte a obrazului, dar nu-i plăcea deghizajul ăsta, arăta bine, prea bine, pentru a putea trece neremarcată.

Cum de aflaseră că se ascundea la Gina? Aflaseră într-adevăr sau o minţise Toni? Dar Toni de unde aflase unde e? Gina trăncănise în mod precis.

— De-aici, încotro o mai iau? făcu şoferul nedumerit.
— Opreşte aici, mulţumesc am ajuns.
Plăti, coborî, numai cu sacoşa Ginei, în care îndesase doar bijuteriile şi câteva lucruri de lenjerie, intră într-un bloc, ieşi prin spate şi ajunse la altă staţie de taxi, urcă alături de un şofer bătrân şi-i dădu altă adresă, departe de centru, unde ştia că e de asemenea o staţie de taxiuri.
Adevărul era că nu numai dorinţa de a verifica dacă e urmărită o împingea să nu dea adresa cuiva, ci panica, groaza că, oriunde s-ar duce, cunoştinţele ei fuseseră deja contactate, că nicăieri nu mai putea fi sigură că nu e aşteptată sau că nu-i va fi semnalată prezenţa imediat.
— Ia-o la dreapta, nu-mi place aglomeraţia.
— Ocolim mult, spuse şoferul mirat.
— Nu mă grăbesc.
Asta era adevărat, nu se grăbea, nu avea unde să se grăbească, îi veni deodată ideea să plece din Bucureşti, alungă gândul ăsta imediat, gările sau şoselele de ieşire din Capitală erau desigur şi ele controlate, fotografia ei fusese mai mult ca sigur multiplicată şi înmânată agenţilor de miliţie. Unde putea să se ducă?!...
Şi culmea, culmea era că nu mai avea nici mulţi bani, - bijuteriile ar fi fost o nebunie să se apuce să le schimbe -, că nu mâncase mai nimic de mai bine de 24 de ore şi se simţea murdară, obosită, nervoasă, cu picioarele umflate în urma nopţii petrecute pe valiză în spălătorie, era „distrusă,” în ciuda aspectului de „doamnă tânără şi drăguţă” pe care i-o dădeau peruca şi ochelarii ăştia.
Şoferul îi vorbea ceva, nu înţelegea ce-i spunea, ceva despre drumuri şi despre „nebunii care urcă azi la volan”, Marina simţi că oboseala începuse s-o învingă, că, dacă nu va dormi, măcar câteva ore, va face greşeli! Alte greşeli, mai mari decât ultima, când îşi lăsase lucrurile în casa Ginei. Dacă au venit acolo într-adevăr, le-au descoperit, vor şti că a fost acolo, asta le va da certitudinea că e în

Bucureşti, cercul se va strânge, vor căuta... taxiurile... Da, vor bănui că...

— Opreşte, te rog!

— Aici!?

— Da. M-am răzgândit, mă opresc la o prietenă.

Marina plăti, coborî şi se urcă în primul tramvai.

Încotro însă? Unde mergea tramvaiul ăsta? Nu spre centru. Ei, asta era bine!... Se aşeză lângă un domn între două vârste, cu mustăţi, care trase cu coada ochiului spre ea. Şi Marina întoarse capul încet spre el, îl privi lung.

Asta ar fi fost o soluţie! Mâna stângă a bărbatului era fără verighetă, cravata înnodată cu o grijă pedantă!

Şi dacă nu era funcţionar, aşa cum părea, ci... unul din cei care o căutau pe ea?! Dacă avea fotografia ei într-un buzunar şi... Dumnezeule! Ce era de făcut?! Primul lucru cu cap ar fi fost să scape de bijuterii şi chiar de microfilme. Unde să le lase? La cine?! Tramvaiul opri într-o staţie, urcă doar o babă şi... doi tineri cu cravată la gât. Marina simţi că nervii o lasă. Desigur, nu pe ea o căutau, era doar o obsesie, dar îi venea să strige deodată, să urle, să zgârie! Asta i-ar mai fi lipsit, o scenă de isterie! Nu făcuse în viaţa ei aşa ceva, dar... Cine erau totuşi tinerii cu cravată?

*

— Şi vrei să mă faci să cred, începu Mihai, pe un ton plictisit, că nu ştii unde e Marina acum?!

— Vă jur că nu ştiu! se apără Toni, dând din mâini repede. Pe cuvântul meu de onoare că...

— Lasă asta!

— I-am telefonat să fugă, într-adevăr, dar...

— De ce?!... Şi de ce te-ai dat drept locotenent de miliţie? Asta cred că ştii!

— A fost ideea Marinei, şovăi Toni, înjurând parcă în gând. Ca să... m-apropii de... colega dumneavoastră.

— De Magda?!!

— Da. Mi-a promis... Marina mi-a promis... o sumă mult mai mare ca de obicei, dacă reuşesc.

— Decât de obicei?! Lucrai „la bucată”?!

Toni nu răspunse, se scărpina în cap, încruntat.

— Mi-a spus, reluă el, să încerc să-i dau chiar unele informaţii domnişoarei Deleanu; pentru a-i câştiga încrederea.

— De-asta ai chemat-o la telefon şi ne-ai dus la adresa aceea?

— Da. Ar fi fost „o dublă lovitură”! Pe Marina o convingeam că... am salvat-o! Pe... domnişoara Deleanu o convingeam că am bunăvoinţă, că vă ajut, că... prinsesem un fir şi doar o coincidenţă, o întârziere de câteva minute a făcut ca Marina să scape! Luată repede, Gina ar fi mărturisit că doamna Tarn fusese acolo, chiar dacă n-ar fi fost şalul uitat!

— Un plan bun! remarcă Mihai batjocoritor.

— Da! Dacă nu s-ar fi nimerit să fiţi în bar tocmai atunci! Asta nu prevăzusem, habar n-aveam că...

— Ce?!

— Că mă cunoaşteţi. Şi că veţi reţine numărul de telefon!

— Toni! făcu Mihai enervat... Unde-i Marina acum?

— Nu ştiu. Jur pe...

— Unde crezi că ar putea fi?

— Oriunde. E foarte întreprinzătoare şi... face întotdeauna lucruri imprevizibile.

— Caută totuşi să-ţi imaginezi, nu duci lipsă de fantezie!

— Dar s-ar putea să fie chiar în blocul Ginei! E capabilă să intre în primul apartament şi să îndruge o poveste...

— Nu! În cazul ăsta n-ar face-o! Altceva!

— S-ar putea să se fi lipit de primul trecător şi să meargă acasă cu el, fără să-i spună nimic, jucând rolul unei târfe de ocazie!

— Cât timp poate rămâne la el? se întrebă Mihai.
— Depinde.
— Mai gândeşte-te! Legături de-ale ei! Alte Gine, la care ar putea...
— Nu! E prea prudentă şi n-are încredere în nimeni. Mai ales după ce şi-a dat seama că Gina a trăncănit...
Uşa se deschise, intră Magda.
— Tot nu-şi aminteşte? întrebă ea.
— Zice că nu.
— Nu-i nimic, spuse Magda, am aflat eu.
Mihai o privi atent.
— Am aflat într-adevăr, Aura adică a aflat, mi-a telefonat adineauri. Toni! Numele Silvia Brad îţi spune ceva?
Îl privea drept în ochi, Toni înţelese inutilitatea de a juca teatru, recunoscu simplu:
— Da. Poate fi într-adevăr acolo. Acolo da.
— De ce? vru să ştie Mihai, bănuitor.
— Hm!... Silvia Brad e... o fată de suflet.
— Adică! mârâi Mihai.
— Nu-i... genul Ginei. E o... gospodină cumsecade, urâţică, banală, locuieşte într-un cartier de periferie, n-are habar de ce învârteşte Marina.
— Cum de-o cunoaşte?
— Prin mine. De fapt, Marina m-a pus să... fac cunoştinţă cu Silvia, lucrează ca dactilografă la un institut de proiectări. A intrat în locul uneia, Gabi, care fusese dată afară.
— Foarte bine, tăie Magda. Ai prevenit-o pe Marina, acum ai s-o linişteşti! Mergem acolo împreună!
— Şi eu!?
— Da, Ai să faci prezentările! decise Magda apăsat. Eu voi fi... „venită din partea centrului” şi...
— Nu! Asta nu! se sperie Toni.
— De ce nu? se zburli Magda.
Se apropiase de biroul la care stătea Toni, îl privi lung,

întrebându-se parcă ce putea fi în capul lui.

— O subestimaţi! se feri Toni de privirea ei. Marina… îşi va da seama că nu sunteţi... că nu veniţi din partea centrului! Va ghici imediat!

— Asta o să vedem.

— Va ghici dintr-o privire, reluă Toni, dintr-un amănunt cât de mic, din orice! E foarte isteaţă când e vorba de pielea ei!

Devenise dintr-o dată speriat, realmente speriat, Mihai şi-l aminti în postura cealaltă, de la bar, unde era sigur de el ca un actor din filmele americane. Şi aproape îl umflă râsul. Apoi se îngrijoră. Toni nu era prost totuşi, ceva putea fi adevărat în ce spunea el.

— Nu va ghici, spuse Magda rar, cu încăpăţânare.

— Dacă se simte păcălită, e ca o tigroaică! se alarmă şi mai mult Toni. N-aş vrea să fiu în cuşcă cu ea, când...

— Foarte bine, acceptă Magda cu aceeaşi linişte nefirească, faci prezentările şi dispari „din cuşcă”! Hai să mergem!

— Magda! interveni Mihai. N-ar fi mai simplu…

— Nu! se răsuci Magda spre el. Am aprobarea colonelului Dumitrescu să acţionez aşa! E absolut necesar! Trebuie să se termine totul rapid şi definitiv! Azi! Acum!

— Să te încrezi în acest domn Toni, care până acum o oră juca pe mâna Marinei!?!…

Magda surâse, privind la Toni care făcea încă o mutră disperată.

— Va spune exact atât cât trebuie şi va pleca! zise ea. Nici un cuvânt în plus! adăugă ea numai zâmbet. De acord, Toni?!

Toni tăcea, privi spre Mihai, din nou spre Magda, care adăugă:

— Dacă te rog eu, Toni! Parcă erai în stare să mergem împreună şi-n lună! Hai, dragul meu, puţin curaj!

Ultima replică fusese spusă cam printre dinţi, Toni avu

impresia o clipă că ochii femeii din faţa lui erau ochii Marinei! Aceeaşi strălucire sigură, aceeaşi hotărâre aprigă de a face totul „aşa cum vrea ea, nu altfel”. Şi se îngrozi. Avea impresia că i se cerea să intre manierat într-o cuşcă cu pantere, pentru a încerca să le înveţe vals lent!

Nu mai putea suporta privirea dispreţuitoare a Magdei, se lăsă deodată pe scaun, spuse sfârşit:

— Vă previn că Marina va ghici, domnişoară! Va ghici! Tot!

— Mergi sau nu?

— ...Merg! ...ridică Toni din umeri şi explică pe un ton galant: Dacă mă rugaţi atât de frumos!

*

XI. Confruntarea

— Doamnă Tarn! Doamnă Tarn!

Marina adormise abia de douăzeci de minute, sări imediat din pat, întrebă nervoasă:

— Ce este?! Ce ţipi!?

— Vine o doamnă, îngăimă Silvia. Aţi spus...

— Ce doamnă? tresări Marina apropiindu-se de fereastră. Din curte se auzeau hămăiturile repezi ale lui Dulfi.

— Foarte distinsă, cu părul aşa, alb-albăstriu şi...

Marina n-o putea vedea pe „doamna distinsă”, femeia bătea deja la uşa antreului.

— Vezi ce vrea şi expediaz-o! porunci Marina şoptit,

dându-se în spatele uşii care dădea în micul antreu. Silvia! De mine nu ştii nimic, nu m-ai văzut! Şi... n-o laşi să intre aici!

— Da, acceptă Silvia şi trecu în antreu.

Marina o auzi apoi deschizând uşa de la intrare şi spunând un „bună ziua” parcă emoţionat, ca de servitoare căreia îi veniseră stăpânii acasă pe neaşteptate.

— Bună, păpuşă! auzi atunci vocea noii venite, o voce aspră, uşor răguşită, cu ceva de „babă a dracului”, batjocoritoare parcă. Tu eşti Silvia Brad?!

— Da, şopti Silvia parcă hipnotizată.

— Vreau să vorbesc cu Marina! ceru vocea ferm; excluzând din capul locului ideea că cea cu care voia „să vorbească” s-ar fi putut cumva să nu fie acolo.

Silvia bâlbâi ceva, un „Nu este, nu cunosc”, la care necunoscuta păru să strâmbe din nas plictisită.

— Minţi prost, fetiţo! constată ea. Dă-te la o parte!

Şi înainte ca Silvia să mai poată spune sau face ceva, străina intrase în cameră, se opri în faţa Marinei, zâmbind.

— Bonsoar!

Marina nu răspunse, privi cercetătoare coafura impecabilă, faţa şi gâtul femeii care, în ciuda îngrijirilor cosmetice, dovedea circa 40 de ani trăiţi aprig, cu patimă. Da, încreţiturile de pe gât mai ales trădau vârsta necunoscutei, în ciuda eşarfei mov, prinsă tinereşte şi care aluneca voit neglijent peste rochia de-o eleganţă discretă.

— Eram sigură că te găsesc aici! adăugă femeia cu răceală.

— Silvia, cine-i doamna? întrebă Marina cu morgă, cu acelaşi ton distant, cumva „de sus”, neimpresionată.

— Regina vizigoţilor, vezi bine! veni prompt răspunsul necunoscutei, care întoarse capul cam peste umăr spre Silvia şi o concedie cu un: „Şterge-o, la bucătărie, avem de vorbit!”

Silvia căută spre Marina nedumerită, neliniştită, dar

incapabilă să se mişte sau să spună ceva.

Cine putea fi femeia asta şi cum de aflase unde era?! Cine vorbise de data asta? Silvia? Exclus! Toni!? Toni nu ştia, aşa cum nimeni nu ştia unde se află. Şoferul taxiului cu care venise?! Nu, coborâse trei străzi mai departe! Atunci…?!

— Doamnă! interveni Marina hotărâtă, dar străina o întrerupse scurt, spunând în germană, o germană impecabilă, cu accent berlinez:

— „Ne-am cunoscut în 18 mai 1955”! Nu-ţi aminteşti?

Parola! Parola de legătură! Era posibil? Ca ei, cei de la centru, să fi înţeles totuşi valoarea mesajului trimis de ea?! Să nu-i fi dat un răspuns pozitiv prin radio, din prudenţă?! Să fi trimis imediat pe cineva aici şi acel cineva să fie… femeia asta?!

— „Vreţi să spuneţi în 27 august 1954”! mârâi Marina, tot în germană.

— Exact, făcu aproape scârbită necunoscuta şi adăugă un gest aproape, imperceptibil spre Silvia.

— Silvia, decise Marina în româneşte, lasă-ne puţin.

Silvia se strecură spre bucătărie cu paşii ei şterşi.

— Luaţi loc!

— Mersi! zise dintr-un colţ al gurii nemţoaica, dar merse spre fereastră, privi afară, întrebă repede, ca o profesoară care a prins iar o elevă cu lecţia nefăcută: Ia spune, ce gânduri ai?!

— La ce vă referiţi? tatonă Marina.

— De două zile ai dispărut. De ce?

Dacă totuşi era „un joc”, dacă totuşi femeia era de la securitate, lucrurile stăteau prost de tot, aprecie Marina. Măsură silueta mai mult subţiratică a necunoscutei, înălţimea, - era cu puţin mai scundă decât ea şi pe deasupra mai în vârstă -, dar ţinuta dreaptă, mişcările precise vorbeau de o stăpânire de sine, de-o energie nervoasă care putea însemna mult. Şi, dacă era de la

securitate, nu venise singură, în mod clar!...

— Nu bănuiţi? fentă Marina.

— Închipuie-ţi că nu!

— V-am precizat în... ultimul meu mesaj! pară Marina un răspuns, regretând în aceeaşi clipă şi cuvântul „mesaj”, care îi scăpase.

— Şi ţi s-a dat un răspuns! Nu mai asculţi?!

— Nu-i vorba de asta! evită Marina.

— Dar de ce?

— ...Cum de m-aţi găsit?

Stăteau acum de-o parte şi de alta a ferestrei supraveghindu-se reciproc cu coada ochiului. Necunoscuta se întoarse apoi brusc spre ea, avu o mică grimasă de dispreţ, spuse net, fără ezitare, privind-o de data asta în ochi:

— Fetiţo! Tu îi supraveghezi pe unii, alţii pe tine. Şi firele toate duc la mine! Nu mi-ai răspuns!

Asta... ar fi fost o explicaţie! Marina ştia, o ştia bine că pe teritoriile statelor unde acţiona Delta-doi existau oameni special pregătiţi, de mare încredere, care supravegheau doar din umbră mişcările agenţilor, pentru a descoperi eventuale „jocuri duble”. Numai în cazuri cu totul speciale asemenea oameni acţionau, de regulă „curăţind terenul”, adică lichidând fără a lăsa urme pe cei ce... deveneau indezirabili. Să fi avut în faţă un asemenea superagent?... Soarta ei să fi fost decisă deja, acolo, la centru şi... Nu! Tot în mod excepţional, asemenea oameni ca cea care ar fi putut fi femeia de lângă ea preluau misiuni de mare importanţă, adică de mare interes, de însemnat câştig! De-asta venise? De-asta apăruse din umbră!?

— Sunteţi chiar...?!

— Uite ce e, n-am venit aici să mă prezint!

Şi asta „cădea bine”, asemenea superagenţi nu-şi prezentau într-adevăr identitatea, de regulă acţionau în

aşa fel încât ei să rămână necunoscuţi. Dar dacă totuşi era securitatea?!...

Marina simţi iarăşi apăsarea aceea teribilă a „mediului ambiant”. În străinătate ar fi fost aproape sigură că ar fi avut de-a face cu un om al centrului. Aici există şi alternativa cealaltă, unul din bunii spioni pe care îi cunoscuse capotase în ţara asta în mod stupid, graţie unui lăcătuş mecanic, un puşti de 19 ani. Îşi aminti de tânărul care se oferise să-i urce valiza în apartamentul Ginei şi care se făcuse foc pe baba aceea că „murdărea scara” mâncând seminţe. Scara blocului! Nici măcar casa sau curtea lui! Ce s-ar fi întâmplat dacă unul din aceşti tineri ar fi simţit ceva suspect în venirea ei la Silvia?...

— Poate totuşi o să vă prezentaţi, zise Marina liniştit, fără ca nici o inflexiune a vocii să trădeze frământările ei. N-am încredere în parolele astea nenorocite, iar de... persoanele de la centru mă tem mai mult decât de... oricine!

Se apropie încet de masă, se aşeză picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară, privind spre necunoscuta care zâmbea acum. Marina intui într-o clipă că impertinenţa ei nu displăcuse.

— Foarte bine, zise femeia cu eşarfă mov şi se aşeză de partea cealaltă a mesei, cu gesturi studiate, atentă parcă în fiecare moment să nu fie luată prin surprindere. Pot să vă dovedesc, doamnă Tarn, cineva de la centru m-a prevenit că nu mă veţi crede cu uşurinţă...

„Cineva de la centru”? Cine? Andrei?!

*

— Cred că e momentul să intri în joc, zise Mihai.

Toni întoarse capul spre el, Mihai îl privea lung, regretând parcă şi acum că acceptase ideea Magdei. Toni stinse ţigara, deschise portiera şi o porni cu pas relaxat pe

stradă, simţind ochii lui Mihai aţintiţi asupra lui. Era totuşi liber, liber ca păsările cerului, nu tu însoţitor, nu tu cătuşe, mergea pe stradă ca... un pieton obişnuit! Intră în curtea Silviei, Dulfi se agită în lanţ gudurându-se prietenos, Toni nu rezistă ispitei şi o porni spre fundul curţii, pentru a intra prin spate în casă. Voia de fapt să vadă curtea din spate, mai exact strada care se făcea în spatele casei. Mda, aşa cum bănuise, spre colţul străzii era de asemenea o maşină, lângă care îşi făcea de lucru un băiat brunet. Era clar, îl lăsaseră fără cătuşe, liber „ca păsările cerului”, dar îşi luaseră măsuri de siguranţă pentru cazul că... Dacă totuşi ar fi încercat? Îşi dădu seama că... dacă chiar ar fi reuşit să scape de cele două maşini, întinzând-o prin curţi, peste garduri, n-ar fi trecut nici două ore până avea să fie prins din nou şi de data asta pus „la păstrare”, într-un loc sigur, fără şansă... Da, exista o şansă, o singură şansă, de a diminua cu ceva vina sa - în definitiv nu ucisese, nu furase secrete, ademenise doar nişte fete. Trebuia să joace corect, cum i se ceruse, ceea ce însă nu era uşor. Îşi aminti privirea Marinei, avu senzaţia că îl va ghici, că Marina îşi va da seama că el „a trecut de partea cealaltă” de cum va deschide gura. El fusese totuşi cel ce o prevenise să fugă de la Gina! Da, ăsta era un atu! Tot el era un „mare actor”, când îşi punea în minte să obţină ceva. Şi asta făcea să fie un atu, sau, mă rog, ceva încurajator, numai că Marina ştia şi ea asta... Şi ce îşi punea în minte să obţină acum, de fapt?! Nici măcar nu-i promiseseră, nici Magda nici Mihai, o reducere a pedepsei. Iar el nu îndrăznise să mai „pună condiţii”, ei s-ar fi putut descurca şi singuri, în timp ce el...

Bătu încet la uşa din spate, o văzu prin geam pe Silvia, care stătea cu capul în mâini la masă, printre crătiţi, cum se întoarce spre el, se ridică şi vine repede. Îi deschise surâzând, dându-şi după urechi şuviţele cânepii de păr.

Toni o atrase încet la piept, simţi imediat mirosul de ceapă prăjită pe care-l degaja părul Silviei, era limpede,

din femeia asta nu avea să iasă niciodată altceva decât o bună gospodină, întrebă:

— Eşti singură, da?

— Nu, şopti Silvia, strângându-se la pieptul lui.

— Nu?!

— Marina e aici.

— Marina?! Ce caută?

— E... cu cineva.

— I-auzi! Cine-i tipul?

— Ei, nu! făcu Silvia zâmbind, ruşinată parcă, discută cu o doamnă. Adineauri a venit.

— Pică bine! zise Toni. Tocmai voiam să-i spun ceva doamnei noastre Tarn.

— A, nu, se sperie Silvia, m-a dat afară.

— Nu fi proastă! se supără Toni, doar eşti în casa ta! Şi dacă discută, va fi şi mai bine, voi obţine mai repede ce vreau, va căuta să scape de mine cât mai urgent, încheie el şi fără să mai ia în seamă protestele Silviei intră în camera unde erau Marina şi Magda. Acum era acum!...

Ochii Marinei se fixară întrebător asupra lui, Magda întoarse capul încet, Toni rămase uimit, o clipă mai că n-o recunoscu! Magda era?!

— Ce cauţi aici? întrebă Marina cu o voce uscată.

— Bună, Mary, şi sărut mâinile, doamnă! zise Toni fără a-şi estompa aerul de surpriză, dar adoptând totodată alura şmecherului simpatic.

Magda ridicase doar o sprânceană, ochii Marinei alergară repede de la unul la altul, întrebă parcă bănuitoare:

— Vă cunoaşteţi?

Acum ar fi fost rândul Magdei să se prefacă surprinsă, dar să recunoască totuşi că îl cunoaşte, aşa se înţeleseseră. Ei, ia să vedem cum se descurcă domnişoara ofiţer!

— Ce cauţi aici? întrebă Magda cu o voce scăzută, dar

net ameninţătoare, neplăcut impresionată parcă de apariţia lui.

— Am venit, începu Toni… Venisem la…

— C-ai venit, văd, ce cauţi? tăie Magda scurt.

— Silvia, lasă-ne! spuse Marina şi Silvia care apăruse în pragul uşii în urma lui se făcu nevăzută ca un şoricel, şoptind un „Da, doamnă Tarn” nefericit.

— Hm! făcu Toni degajat, zornăindu-şi mărunţişul din buzunar. Eu, de fapt, aveam nevoie de... ceva bani şi...

— Eşti sigur că nu te-a urmărit nimeni când ai venit aici? tăie Magda iar, pe acelaşi ton aspru, parcă zgâriat.

— Doamnă, mă jigniţi!

— Şterge-o, făcu Magda, aproape şuierat.

— O clipă! interveni Marina, privind încă cu suspiciune la amândoi. De unde-o cunoşti pe doamnă, Toni?

— Pe doamna?! surâse Toni parşiv ca unei aduceri aminte. Am cunoscut-o la Viena, în urmă cu patru sau cinci ani, când...

— Era puţin încurcat cu poliţia internaţională, completă Magda mârâit.

— Vă rămân pe deplin recunoscător pentru ziua aceea doamnă, murmură Toni, modulându-şi vocea, dar…

— Dacă-mi rămâi pe deplin recunoscător, pleacă, ai picat prost, n-am timp acum de dumneata!

— Numai că... Marina, vreau să te rog…

— Ieşi! făcu Marina cu o voce înăbuşită, dar care totuşi părea să ardă ca un vârf de bici.

Toni făcu o grimasă bosumflată, se încruntă, porni spre uşă cu un aer care lăsa impresia că le înjură pe amândouă, apăsă clanţa şi le privi încă o dată, de data asta cu un zâmbet, care părea „să coacă ceva”. Magda îşi deschise poşeta, scoase un teanc de bancnote, le aruncă pe covor în direcţia lui, cu un gest princiar.

— Îţi ajung?

— Oho! făcu Toni luând repede banii de pe jos. Aş zice

chiar că…

— Revino peste două ore, am să-ţi las instrucţiuni. Poţi câştiga triplu, într-o singură zi!

— Aţi rămas la fel de…

— La revedere, zise Magda şi deja îi întorsese spatele. Să continuăm, doamnă Tarn.

Toni înţelese că rolul său se încheiase, o salută pe Marina cu un gest mic, dând pe la bărbie banii primiţi, vrând să spună parcă „Asta o *lady* nu ca tine!” şi dispăru pe uşa bucătăriei, având grijă să ascundă repede banii în buzunar.

— S-a supărat, nu-i aşa? se interesă Silvia.

— Ei aş, râse Toni şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că Marina pierduse jocul, că îl crezuse, că nu era chiar atât de formidabilă pe cât părea, de asta ar fi trebuit să-şi dea seama mai demult, din moment ce ea îl îndemnase s-o cucerească pe Silvioara asta, din care, în mod indubitabil, nu avea să iasă niciodată o Mata Hari! Ce-avea să spună Silvioara asta despre el la proces?

— De ce n-ai mai venit pe aici, Toni?

Toni îşi aminti de un alt proces la care asistase, era vorba de un biet escroc sentimental, neimplicat în acţiuni de spionaj, care storsese bani de la vreo şapte logodnice concomitent. La proces însă femeile nu pretinseseră nimic şi procurorul exclamase atunci: „Bine, dar v-a minţit, v-a luat banii, n-a avut niciodată de gând să se căsătorească cu voi!”. „Da, răspunsese una dintre femei, dar… ne minţea atât de frumos!”…

— Toni, de ce nu-mi răspunzi?

— Silvia, tu mă iubeşti, într-adevăr?

— Eu, Toni?! Ştii foarte bine că…

— Să nu uiţi asta, iubito! şopti Toni ca un descântec. Orice s-ar întâmpla, orice ai auzi despre mine, să nu crezi! Nici una… din femeile pe care le-am cunoscut… nu are… un suflet ca al tău! Şi eu nu uit asta, te iubesc numai pe

tine!

O sărută strângând-o la pieptul lui, Silvia mirosea totuşi îngrozitor a ceapă prăjită, se desprinse repede, ieşi, lăsând-o nedumerită, ocoli iarăşi casa, parcurse strada până la maşina unde Mihai îl aştepta, se aşeză pe banchetă, închise portiera.

— E-n regulă, făcu el. Nu credeam să ajut poliţia vreodată, dar uite că am făcut-o, şi încă cu succes. Mi se pare că asta ar merita reţinut.

— Totul va fi reţinut, zise sec Mihai şi adăugă: Banii!

Toni se strâmbă, scoase bancnotele din buzunar şi i le înmână omului de lângă el, care se apucă să le numere conştiincios. Peste alte câteva minute o maşină stopă alături de ei şi Toni fu invitat să treacă în ea.

Lângă fereastră, Marina urmărise plecarea lui Toni până îl văzuse dispărând. Rămase încă un timp aşa, meditând parcă la ceva neştiut decât de ea, se întoarse şi observă pe un ton acrişor:

— Sunteţi foarte darnică!

— Şi dumneata foarte imprudentă! veni răspunsul. De ce trebuia să ştie ăsta unde eşti?!

— Nu ştia, se încruntă Marina. A venit probabil la Silvia şi...

— Fapt e c-a dat peste noi. Şi că erai în stare să-l laşi să plece fără un ban! Deşi ştii cam ce fel de om e, când n-are bani! De ce rişti inutil?! Nu-i prima dată!

— Să trecem peste asta, spuse Marina, reaşezându-se pe scaun.

— Bine. Atunci scurt pe doi, fără mofturi! Vrei să rupi cu noi?! Da sau nu?!

— Vreţi să vorbesc deschis? atacă brusc Marina, amintindu-şi că impertinenţa ei nu displăcuse puţin mai înainte. Bine! Am o informaţie de valoare! Pe care prefer s-o vând altora, într-adevăr, rup cu voi! Da, din clipa asta!

— De ce?

— Pentru că mă ţineţi cu misiuni de duzină, ca pe ultima începătoare! Risc fără sens! Orice gâsculiţă poate oricând să...

— De unde ai informaţiile?

— Dacă facem târgul, zâmbi Marina, veţi constata din... documentele pe care vi le ofer.

— A! Vrei să facem „un târg”!

— Scump! preciză Marina.

— Începi să-mi placi.

— De zece ori cât mi-aţi dat până acum, anunţă Marina şi adăugă repede: Nu mă tocmesc!... Şi un paşaport! Odată cu banii.

— Începi să nu-mi mai placi.

— Regret, aici nu rămân. Mi-e imposibil. Am făcut o greşeală.

— Mare?

— L-am lichidat pe-un tip.

— Proasto!

Cuvântul ţâşnise scurt, ca o împuşcătură, Marina nu reacţionă, ştia că merita cuvântul acela, din plin, a trece la o asemenea acţiune, fără aprobarea centrului, fără măsuri speciale de „a face treaba curat” era „mai mult decât o crimă, o greşeală”! cum ar fi spus ministrul poliţiei lui Napoleon.

— Asta era deci!

— Asta, preciză Marina cu o pocăinţă agresivă totuşi, ca şi cum ar fi spus: „am făcut-o, am făcut-o!”

— Cine e?

— Doamnă dragă, zâmbi Marina, chiar atât de proastă nu sunt. Dar tresări în aceeaşi secundă, cealaltă deschisese poşeta. Ce faceţi?!

— Nu te teme!... Na! Dar să ştii că dincolo vei da totuşi socoteală, pentru încălcarea regulilor.

Marina ezită. Pe masă fusese aruncat un paşaport, un paşaport adevărat! pe care nu-i venea să-l atingă. Dacă

paginile erau impregnate cu o soluţie ucigătoare?!... Nu! Cât timp nu aflaseră de la ea ce informaţii deţine, era puţin probabil să facă aşa ceva. Marina apucă paşaportul încet, cu grijă, îl desfăcu şi constată că era „curat”, în perfectă ordine, cu fotografia ei prinsă corect la locul său. Avea şi viză de intrare în ţară pusă... Era posibil!? O salvau într-adevăr?! Avea să-l revadă pe Andrei!? Andrei făcuse asta, desigur, pentru ea!...

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc foarte mult, zise Marina abia şoptit.

— Ce spui?! Crezi chiar că...

— Fără bani, nu vă dau nimic. Şi-am spus că nu mă tocmesc! Hotărâţi-vă! Repede! După documentele astea umblaţi demult. Le am! Eu!

— Scoate-le!

— Banii!

— ...Îţi place colierul meu?

Marina văzu cum, de sub eşarfa mov, înnodată la gât, apărea un colier de diamante, care îi tăie respiraţia. Fu scos şi ţinut sub ochii ei pe două degete doar, atârnând ca un mic şarpe lucitor.

— Poftim!

Marina luă tot cu prudenţă colierul, privi ochii femeii, se ridică încet, merse lângă fereastră, unde cercetă cu atenţie bijuteria. Era o avere, pietrele valorau evident mai mult decât ceruse şi, fără îndoială, era mult mai uşor de trecut peste graniţă aşa ceva decât un teanc de dolari.

— Sub cristalul de pe măsuţă e o vedere cu brazi, anunţă cu o voce tărăgănată Marina. Silviei îi place mult, adăugă ea cu un zâmbet. Sub timbru sunt două microfilme. Iar pe timbru se află un micropunct. Acolo aveţi sursele. N-aţi făcut o afacere de duzină, vă asigur.

— Ştii că, dacă mă minţi...

— Doamnă dragă, surâse Marina privind cum femeia scotea ilustrata de sub cristal, ştiţi că nu pot pleca din ţara

asta chiar atât de repede pe cât aş vrea. Vă trebuie o oră doar pentru a citi microfilmele şi micropunctul, iar mie... ceva mai mult pentru a putea fi departe de ţara aceasta. A! completă Marina amintindu-şi parcă de ceva. Formula, formula finală a experimentărilor... am uitat s-o trec. E în capul meu. Iar indigoul de pe care am luat-o l-am distrus. Asta ca să nu vă vină vreo idee sinistră. Aţi greşi foarte mult.

*

— Spune-le tu, zise Pavel încet.

Renunţase acum la formulele regulamentare, părea sfârșit, înfrânt, indiferent la tot, vorbea cu o linişte rece, exprima doar hotărâri asupra cărora părea că meditase îndelung.

— Ce să le spun?! făcu sec Dumitrescu.

— ...Că eu nu voi mai putea fi niciodată... cel care-am fost. Nu-mi va ieşi niciodată din minte, când voi fi cu mâinile pe manşă, sau când voi vorbi elevilor despre...

— De când n-ai dormit? întrebă brusc Dumitrescu. Du-te acasă şi culcă-te! Omul, când e obosit, spune numai tâmpenii, cu convingere! Eşti obosit, atâta tot!

— Marine!

— Mă! făcu Dumitrescu înfuriat. A fi zvârlit o dată în genunchi nu-i o ruşine! Au fost şi alţii zvârliţi şi s-au ridicat! Dacă eşti bărbat, strângi din dinţi, te ridici şi loveşti!! Tu!! Şi încă pe tine nu te-au zvârlit în genunchi! Te-au „lucrat” doar, au găsit punctul slab şi ţi-au făcut-o, dar nu te aşeza *tu* în genunchi. Pentru că ei asta vor! Mă auzi?! făcu colonelul scuturându-l de braţ pe Pavel. Au în lucru şi acţiuni făcute în scop pur de compromitere! Ca să trecem în rezervă ofiţeri buni! Tu vrei să ieşi singur?!! De ce mama dracului crezi că poţi judeca tu, tu singur, mai bine decât alţii, care-i cunosc bine pe prăpădiţii ăştia?! L-ai

văzut pe ăla care i-a dat avionul fiică-ti?!

— ...Nu.

— Ei, hai să-l vezi! Vino! Vino cu mine, să-l vezi!

*

De-aici misiunea ei se încheia. Se încheiase de fapt, ştia tot ce trebuia, recuperase microfilmele, era suficient să pronunţe fraza cheie pe care o stabilise cu Mihai înainte de a veni aici, pentru ca micul aparat portativ din poşetă, pe care-l împrumutase de la o miliţiancă de la circulaţie pe stradă - îşi amintise că nu i-ar strica aşa ceva abia când o văzuse pe fata aceea plimbându-se prin mijlocul străzii cu aparatul în mână - pentru ca Mihai să apară în uşă, iar „cariera” Marinei să se încheie. Planul, planul ei „trăsnit”, ca şi altele, se dovedise şi de data ăsta bun, fusese integral realizat!

Magdei nu-i venea însă, nu-i venea totuşi să se despartă de femeia aceasta, avea senzaţia că încă nu aflase tot, că mai era ceva de stabilit, de clarificat, de înţeles. Marina o privea cu atenţie, căutând parcă să-i ghicească gândurile, mirată că nu pleacă.

— O ultimă întrebare, zise Magda.

— Vă rog! făcu Marina grăbită.

— ...De meserie sunt psiholog, începu Magda. Trebuie să întocmesc un studiu asupra oamenilor cu care lucrăm.

— Sper că nu vreţi să mă supuneţi unui test?! râse Marina amuzată parcă de idee şi Magda constată că, atunci când râdea, femeia blondă şi uscată, rigidă aproape, cu ochi mici, cu nas drept, ascuţit şi buze subţiri, devenea deodată alta, cu totul alta, destinsă, frumoasă, da, foarte frumoasă chiar, aşa trebuie că se lăsase Vlad otrăvit de ea!... Părea că altă femeie, o femeie adevărată, se năştea subit din cenuşa asprei Marine!

— Nu, spuse Magda gânditoare. Vreau un răspuns

doar… Drept!… Am să verific.

— Dacă vi-l pot da! ridică Marina din umeri.

— Unul din fanţii de care ştii, continuă Magda… A vrut „să-şi dea demisia”. Zilele trecute.

— Trebuie să fi fost un începător! observă Marina.

— Nu chiar. Aflase că una din fetele pe care le-a expediat dincolo… s-a sinucis… După ce a fost stoarsă de informaţii, desigur. O fată căreia el îi promisese s-o ia în căsătorie. Şi nu-i primul caz.

Nici nu improviza prea mult, cazul Lavinia Senic îi rămăsese în minte, o transferase doar peste hotare şi inventase câţiva „fanţi” cu mustrări de conştiinţă! Era prea mult? Marina avea să ghicească ceva?!

— Aha! făcu Marina indiferentă. Şi?

— Vreau să-mi spui, întrebă Magda jucându-se cu inelul de pe deget, care este… suportul dumitale moral?

— Moral?! se strâmbă Marina parcă ar fi atins o reptilă.

— Da, spuse Magda liniştit. Începe să se poarte iar, oricât ar părea de ciudat. Ne interesează mult.

— …Acum vreţi să vă spun…?

— Da.

Marina o privea lung, neîncrezătoare, Magda avu impresia că ratase, că greşise, exagerase, călcase pe un punct capcană ascuns. Marina avea să explodeze imediat, să-i dovedească faptul că înţelesese tot, că…

— Silvia! strigă deodată Marina, cu ochii în ochii Magdei.

Uşa se deschise, Silvia apăru cuminte, şoptind aproape:

— Da, doamnă Tarn.

— Vino! Aici, lângă mine, comandă Marina. Stai jos! Aşa! Ia spune-mi acum, de ce mi-ai zis tu azi că te-ai hotărât să mergi în străinătate?

— Doamnă…

— Prietena mea e la curent cu tot! preveni Marina. Vine de dincolo şi o interesează. Spune! Eşti o fată nu foarte

inteligentă, şi tu ştii asta, nu foarte frumoasă, ştii şi asta...

— Da, doamnă Tarn, acceptă Silvia cu o linişte moale.

— Care nu va putea face nici măcar trotuarul, în cazul în care, ajunsă dincolo, Toni ţi-ar da cu piciorul!

Silvia zâmbi cald, simplu, nu le privea pe nici una, ochii ei se fixaseră pe broderia de aţă care acoperea masa rotundă în jurul căreia stăteau toate trei.

— Nu-mi va da cu piciorul, spuse ea simplu.

— De unde ştii?!

— ...Pentru că... este primul bărbat... care mi-a spus că sunt frumoasă.

— Dar tu ştii că nu eşti frumoasă! punctă Marina scurt, logic, din adânc, atât de sigură că şi cum i-ar fi spus: „Tu ştii că nu eşti Steaua polară!”

— Da, acceptă Silvia corectă. Numai că el, adăuga ea, mă vede aşa. Vorbeşte atât de frumos!... Vede, spune că vede sufletul meu! Şi spune poezii atât de limpezi... de curate...

— A, mârâi Marina. Spune şi poezii curate!

— Da, continuă Silvia imperturbabilă, fără să ia în seamă accentul batjocoritor al Marinei. Din poeţi de care nici n-am auzit... Deşi eu citesc mult. Ştiţi, începu ea apoi şi mai încet, privind de data aceasta spre Magda. Seara, vin acasă, după ore de bătut la maşină şi... citesc poezii.

Din nou, Magda, care avusese impresia că intuia bine sufletul feminin, avu „revelaţia” de-a descoperi, acolo, în cămăruţa banală de mahala, în surâsul vag, nostalgic, în ochii Silviei, care păreau că... se depărtaseră dintr-o dată, devenind alţii, o altă femeie, alt om, care se deschisese deodată, cum, de ce, pentru care motiv? În faţa acestei Marine şi-a ei, pe care o vedea pentru prima dată?! Gânduri poate niciodată spuse treceau parcă fără voia lor printre buzele moi ale şoricelului ăsta cenuşiu, care o privea fără s-o vadă. Cum reuşise asta Marina? Care era taina, taina ei, de-a dezlega sufletele ascunse şi sucite de

femeie, ale acestei prostuţe, aşa, repede, fără nici o pregătire, întrebând brutal, lovind fără jenă, în iluziile trăite intens, cine ştie de când, în singurătatea cămăruţei banale?

Care era misterul brutalităţii? Magda îşi aminti o întâmplare din urmă cu câteva luni, când anchetase ea o fată venită de la ţară, care nimerise într-un anturaj păcătos, încercase cu cuvinte alese atent, cu grijă, să afle ceva de la fata care tăcea continuu. Venise apoi Stoenescu care, sec, plat, fără menajamente, pusese întrebări precise, intime, la care, spre uimirea Magdei, fata răspunsese imediat. Cum era cu putinţă? nu înţelese Magda. De ce se pleca acum această Silvie în faţa grosolăniei Marinei?

— Cum de e primul care te-a plăcut?! hohoti aproape Marina. Niciodată, la dans, cu băieţii, nu a mai descoperit nici unul „sufletul tău”?! Nu mergi la dans?

— Mergeam, surâse Silvia. Şi plângeam de fiecare dată, când veneam de acolo.

Era posibil ca fiinţa asta să se plece într-adevăr doar în faţa forţei şi a aroganţei?! Era posibil să se lase modelată, ca o bucată de ceară, de voinţa Marinei?! Şi-a lui Toni?! Până când? De ce? Sau era altceva, altceva de neînţeles, un mecanism pe care nu-l putea descifra şi pe care Marina îl intuia, îl stăpânea perfect?!

Marina o privea, pe Magda o privea acum, cu ceva din încântarea unui asistent de laborator căruia „i-a ieşit” o experienţă cu cobai.

— Bine, zise Magda, reluându-şi rolul. Poţi să pleci.

Silvia se ridică, porni cu paşi mici spre bucătărie.

— Fă-ne o cafea! porunci Marina.

— Da, şopti Silvia şi dispăru, închizând uşa cu grijă.

— Dumneata n-ai fost niciodată o femeie urâtă, doamnă Tarn!

— Nu! tresări Marina cu un aer bătăios. În jurul meu, băieţii au început să se-nvârtă de pe la doisprezece ani. Şi

eu am fost atât de tâmpită să mă-namorez, până peste urechi, de… cineva.

— Şi?! păli Magda.

— Când şi-a luat licenţa, am fugit de-acasă, am venit la Bucureşti, să-l felicit! Şi l-am găsit în luna de miere! Se însurase logodnicul meu cu o bleagă „cu suflet frumos”!

Magda respiră uşurată, Vlad nu, nu fusese căsătorit niciodată, asta ştia precis.

— M-am măritat după două luni, continuă Marina, pe un ton de sfidare. Cu Andrei Tarn! Restul îl ştiţi! Poate mai bine decât mine! zâmbi ea strâmb. Vă poate servi la ceva ce v-am spus pentru „studiul dumneavoastră psihologic”?!

— Foarte mult, zise Magda încet.

— Perfect, mă duc să văd ce face adormita aia cu cafeaua, încheie Marina.

Se ridică şi dispăru pe uşa bucătăriei.

Magda rămase o clipă nemişcată, îşi privi mâinile, da, soluţia pe care şi-o aplicase începea „să se lase”, fusese avertizată că „vârsta” ei nu va rezista mai mult de o oră, cel mult două, probabil că şi faţa, gâtul…

Desfăcu poşeta, trase uşor de antena micului aparat, spuse încet:

— Poţi veni, Mihai. Prin spate, în faţă e câinele.

Plie din nou antena, scoase o oglinjoară, îşi corectă faţa, constată că ridurile „îi stăteau încă bine”, privi ceasul, constată că nici nu trecuse chiar atât de mult pe cât credea. Avea impresia că se afla aici de ceasuri întregi.

— Vă place mai amară? se interesă Marina.

Apăruse în spatele ei cu o tavă de porţelan, pe care erau două ceşti, de asemenea de porţelan, din care se ridica uşor aburul cafelei.

— Da, zise Magda distrată… Ce vreţi să faceţi în Occident, doamnă Tarn?

— Presupun că n-o să aveţi nimic împotrivă, zise Marina luând o ţigară, dacă îmi voi deschide o agenţie proprie.

Andrei e de acord, a aranjat deja tot.

— Ce agenţie?

— Cunosc destui tipi de-aici care merg anual în străinătate, explică Marina. Se pare că-i o afacere bună. Îmi voi forma o echipă din... Silvia, tu du-te la bucătărie!... Silvia! Iar doarme-n picioare, constată Marina.

Magda întoarse capul încet, în uşa bucătăriei Silvia îşi strângea degetele unele de altele, privind lung spre Magda.

— Ce-i cu tine, fetiţo!? se încruntă Magda.

— Asta nu se poate, doamnă Tarn, zise Silvia încet, foarte scăzut, mutându-şi privirea la Marina.

— Silvia! ţipă Marina. Ieşi!

— Să nu beţi, zise Silvia şi mai încet. Să nu beţi, a pus ceva...

Uimirea Magdei fu atât de mare - „ceara, bucata asta de ceară” vorbise, încet, dar hotărât, înfruntând hotărârea Marinei - încât îşi dădu seama o fracţiune de secundă prea târziu de pericol. Marina apucase fulgerător tava de porţelan şi zvârlea cafeaua încinsă spre faţa ei!

Magda reuşi să-şi ridice instinctiv braţul, simţi arsura lichidului fierbinte, sări în picioare în aceeaşi secundă. Marina răsturnase însă masa cu o mişcare bărbătească, teribilă, piciorul ei se îndoi şi destinse ca un resort, Magda simţi în stomac şocul năucitor, se plecă fără să vrea, reuşi în cădere să se-arunce totuşi într-o parte, evitând următoarea lovitură - fatală - pe care Marina încercase să i-o dea în ceafă, cu o „biciuire” a braţului drept.

Marina icni, de furie, sparse printr-o mişcare răsucită, aprigă, tava de porţelan, rămase în mână cu un ciob ascuţit cu care se repezi spre ea, se aruncă pur şi simplu printr-un plonjon, străină parcă la orice altceva în afara ideii de a ucide. Şi tot instinctiv, Magda se rostogoli spre stânga, conştientă că uitase în clipa aceea toate mişcările de judo bine învăţate la sală, scăpă de lovitura Marinei doar graţie

reflexului de apărare şi în aceeaşi clipă auzi vocea lui Mihai care soma scurt, cu vocea lui bărbătească, puternică:

— Nici o mişcare!

Marina încremeni pe covor, căzută pe palme şi genunchi, se prăbuşi izbind cu capul podeaua şi rămase aşa, strângând în degetele crispate covorul şi ciobul care îi tăiase mina.

Mihai îi scoase ciobul dintre degete, o ridică, privi spre Magda, şi ea acum în picioare.

— Ce-i cu tine?

Magda făcu câţiva paşi nevenindu-i parcă să creadă că era întreagă, îşi scutură capul, căutând „să se trezească”, ochii lui Mihai priveau fix petele mari, negre, care se prelingeau încă pe braţul ei gol şi pe eşarfa mov.

— Nimic. Nu-i nimic, şopti Magda.

— Mâna! E...

— Puţin opărită, atâta tot. Cafea.

Marina îşi revenise complet, o privea cu buzele strânse, cu ochi aprinşi, din care nu lipsea totuşi o undă de dispreţ.

— Unde-am greşit, doamnă Tarn? întrebă Magda cu un surâs mic, parcă dureros, amintindu-şi de finalurile cărţilor poliţiste în care însă, de regulă, „poliţiştii” răspundeau.

Marina tăcea, cu buzele linie, izbucni deodată biruitoare parcă, cu ceva aspru, spart în vocea batjocoritoare:

— Ai greşit într-un mod stupid!

— Sunt convinsă, aprobă Magda. Unde?

— Stimată doamnă, aruncă cu sarcasm Marina. Când are în mână informaţii ca cele pe care vi le-am dat, nici un spion adevărat nu se mai ocupă de... psihologie! zvârli ea acum cu suveran dispreţ. Aţi greşit!

— Nu mai mult decât dumneata, şopti Magda. Mihai! Ia, te rog, vederea asta. Două microfilme! Pe timbru, se pare că e un micropunct. Asta e paşaportul, colierul... Şi cioburile ceştilor de cafea, adăugă ea, luând de pe jos

cioburile cu toartă ale celor două piese de porţelan. A, şi sacoşa. Aura mi-a spus că a venit cu o sacoşă... Asta e. Eu mai rămân.

— Rămâi?! făcu Mihai nedumerit.

— Da. Nu mult. Raportează că totul a decurs după plan.

Mihai nu spuse nimic, luă sacoşa Marinei, în care Magda vârâse toate „corpurile delicte”, o conduse pe Marina ţinând-o de braţ, spre ieşire.

— Mihai!... Îţi mulţumesc.

Mihai surâse, ieşi. Îi văzu prin fereastră, mergând repede, chiar foarte repede, Marina parcă grăbea ritmul, păşind apăsat, un pas aproape sportiv.

— Silvia!

— Aici sunt, doamnă.

Magda îşi smulse peruca dintr-o mişcare.

— Spune-mi Magda, zise ea. Sunt numai cu cinci ani mai în vârstă decât dumneata.

Silvia nu părea să fi auzit, întrebă pe un ton alb, parcă indiferent:

— Mă arestaţi şi pe mine?

— Nu, zise Magda. Îţi mulţumesc pentru că m-ai prevenit... Eu am să-ţi spun însă ceva... Nu vrei să stăm jos?

— Nu, spuse Silvia şi merse încet lângă fereastră. Privea afară, la câinele care se zbuciuma încă în lanţ, lătrând răguşit.

Şi Magda se întrebă cum, cum anume putea, cum va putea să-i spună femeii acesteia cu faţă parcă dintr-o dată îmbătrânită... tot ce trebuia totuşi spus.

— Nu-i nevoie să stau jos, adăugă Silvia jucându-se cu perdeaua. Ce?

— ...Ceva foarte trist... în aparenţă, foarte...

Câinele începu un nou lanţ de hămăituri furioase, întărâtat de nişte copii care îl asmuţeau prin gard. Nu, nu era deloc nici momentul, nici „cadrul” pentru a-i spune şi

Magdei îi veni să renunţe, se simţi deodată sfârşită, extenuată, golită de orice gând care putea însemna „o soluţie”!

— Despre Toni? întreba Silvia întorcându-se deodată.

Privirea era limpede, absolut liniştită, periculos de liniştită şi, preţ de câteva clipe, Magda ezită.

— Ai ghicit... Despre Toni.

Câinele contenise brusc, se făcuse linişte acum, o linişte nefirească, în care Silvia se aşeză încet pe marginea unui scaun, spuse cu aceeaşi simplitate dezarmantă, care pe Magda o nedumerea, o uluia:

— Ştiam.

*

— Sunt autorizat să vă comunic, începu Nicolaide, dar se opri. Luaţi loc, nu va fi o şedinţă operativă anunţă el.

Marius zâmbi ironic. Ioana îl privea atentă, presimţind ceva, Ştefănescu se aşeză primul, liniştit, în fotoliul din faţa biroului, ceilalţi patru şefi de laborator care mai erau în cameră se aşezară şi ei.

— Ce ne mai comunici? făcu Marius, căscând „discret”. Cum naiba se nimeresc şedinţele astea tocmai când...

— ...Că vin de la identificarea unui cadavru, tăie Nicolaide. A fost o femeie care a lucrat aici, cu noi! adăugă el pe un ton mocnit. Că rezultatul experimentărilor la care lucrăm de aproape opt luni, lucrarea ta, Marius, a fost la un pas de-a ajunge în străinătate! Cum s-a întâmplat, asta e o altă poveste, va face obiectul unei anchete, continuă repede Nicolaide, temându-se parcă de o întrerupere. Nu pentru asta v-am chemat. Vreau să vă-ntreb doar... cum credeţi că se face... că Lavinia Senic n-a venit la nici unul dintre noi să ne spună nimic, deşi îşi dăduse seama că era amestecată într-o afacere de trădare?

— De trădare?! şopti Ioana şi se ridică fără rost.

— Cum se face, reluă Nicolaide, că nici unul din noi, care spuneam că lucrăm aici „ca într-o familie”, n-a avut habar că Lavinia intrase în legături foarte apropiate cu un străin, că aştepta un copil, că a fost şantajată?! Cum de n-am văzut nici unul nimic?! Cum de femeia asta - care a plătit greşeala cu viaţa - a preferat să moară, chinuindu-se groaznic, dar n-a găsit de cuviinţă să vină la nici unul dintre noi şi să spună ce i s-a întâmplat? De ce?!

Ultimul „de ce” căzuse ca lama rece a unei ghilotine.

În birou se lăsă o linişte stranie, încordată, care chemă parcă un dangăt depărtat. Şi Nicolaide, cu mâinile crispate pe spătarul jeţului său, avu impresia absurdă că, printre ei, printre fotoliile din cameră, plutea imaterială, clorotică, o siluetă cunoscută; venită parcă dintr-un coşmar viitor, care îngheţase, paralizase prin simpla prezenţă, orice mişcare! Că umbra aceea, care nu exista, şi care totuşi exista, plăsmuire colectivă a minţilor lor... ar fi fost singura care le-ar fi putut da răspunsul exact, şi neplăcut pentru ei toţi. Că le-ar fi putut spune lucruri la care, descopereau acum, nu se gândiseră niciodată.

*

Se despărţise de Silvia în poartă, înțelegându-se să se revadă a doua zi. Ce va fi însă în mintea Silviei până a doua zi? se întrebă Magda în timp ce bocănea rar cu pantofii cu toc înalt pe asfaltul străzii. Îşi curăţase grimajul de pe faţă şi gât, Silvia „o oblojise” la mâna arsă cu albuş de ou, „leac sigur”, dar Magda se simţea prost în rochia asta pătată dar elegantă, prea elegantă pentru cartierul vechi, de periferie, unde blocurile masive ca nişte transatlantice nu pătrunseseră încă.

Silvia! Îl iubise pe Toni, îl iubise mult şi, poate, dracu ştie ce mai putea fi în sufletul femeilor! conchise înfuriată Magda. Îl mai iubea încă. Pentru că Toni îi spusese că are

„un suflet frumos”. Era posibil ca, în afară de Toni, să nu mai fi văzut nimeni asta?! Era posibil ca exteriorul unei femei să însemne chiar atât de mult?! Îşi aminti de părul Silviei, de rochia şleampătă, care „nu stătea pe ea”, de gesturile parcă indiferente la tot ale femeii acesteia care nu avea decât 20 de ani! Trebuia să vorbească cu Silvia despre asta! Chiar mâine! Azi... şi azi îi venise ideea, dar oricum nu era momentul, şi apoi se simţea sfârşită, era extenuată după noaptea de nesomn şi confruntarea cu Marina.

Traversă tocmai strada, când o maşină frână chiar lângă ea.

— Vlad!?!

Vlad zâmbea, la volanul micii lui maşini, zâmbea senin, cu un braţ scos prin fereastră, privind-o cu sprâncenele ridicate deasupra nasului.

— Te-a opărit, te-a opărit? făcu el privind mâna Magdei.

Aflase deci toată povestea, de la Mihai, desigur, o aşteptase aici, o aşteptase în mod special. Cum de era aici? Cum de...?

— Ai fugit!

— Cu ajutorul tău, râse Vlad. Adică al sorei de la spital. Foarte simpatică! Nu urci?

— Ba da! făcu Magdă. Dă-te la o parte, conduc eu.

— Nu-ţi fie teamă, mă simt excelent!

— Îmi închipui. Doctorii spuneau că...

— Ce ştiu doctorii! pufni Vlad. Era nevoie de-o rezervă liberă, iar eu... Arăt a om care să stea în spital?!

— Nu mă laşi să conduc?

— Nici nu mă gândesc.

Magda îşi întoarse repede privirile, căutând ceva.

— Pe cine cauţi?

— Un telefon, zise Magda cu nevinovăţie. Vreau să anunţ pe cineva că altcineva a şters-o din spital.

Vlad izbucni în râs, dar îi făcu loc repede la volan,

trecând alături pe banchetă.

— Ţi-a zis şeful că i-am telefonat?

— Nu, spuse Magda instalându-se, dar sunt sigură că ai uitat să-i spui şi altceva decât că te simţi bine. Cum naiba eşti pe picioare, făcu ea realmente nedumerită, nu numai doctorii, dar şi fata de la laborator spunea că efectul otrăvii e „sigur mortal”!?

— O fi! se amuză Vlad, dar nu pentru mine!

— Nu face pe nebunul! se supără Magda demarând. Care-i explicaţia?

— Foarte simplu, spuse Vlad. N-am băut toată „doza”, iar în secolul ăsta economicos se vede că se calculează exact şi otrava! După prima înghiţitură de cafea, Marina… se uita la mine ca la un mort!... Ţi s-a întâmplat asta vreodată?

— Nu.

— Mie da. I-am cerut Marinei ceva şi… în capul cui o fi căzut cafeaua nu ştiu, fereastra era în spatele meu, etajul patru, dar fapt e că am scăpat ieftin.

— Cotul cămăşii l-ai muiat după aceea, în zaţ? se interesă Magda profesional.

— Da. Pe moment nu m-am gândit decât cum să scap de cafea. A trebuit să-i mai cer şi un pahar cu apă. Aşa că, fii atentă, când vrei să-ţi otrăveşti iubitul, serveşte-l şi cu apă! râse el şi părea să se amuze realmente.

— „Iubitul”e corect spus?

— Aşa prost, mă crezi?! pufni iar Vlad părând chiar jignit. Cu Marina?!... Unde mă duci? făcu el deodată neliniştit.

— La minister.

— Magda, să fim serioşi, sunt în convalescenţă.

— Trebuie să-i raportezi colonelului ceva… Despre Dana.

— Dana?!!

— În ce relaţii eşti cu ea? Spune repede, că altfel minţi!

— Absolut inocente! Şi, de fapt, ce te interesează?!

— Absolut inocente?!
— Jur! O cunoscusem de două zile, şi era de altfel în cantonament, dacă vrei să ştii. Dar de unde ai aflat tu de Dana?!
— E pe lista lui Leo... Maican... Fete cărora le-a promis să se căsătorească cu ele. Dacă o pune păcatul să-l creadă şi-l aşteaptă acolo să se mărite...
— Dana!? Cu Leo?!!
— Are douăzeci şi şapte de ani, dragul meu!
— Dana? Douăzeci şi şapte?
— Date verificate. E nemăritată, n-a terminat liceul măcar şi e „rezervă”! La vârsta asta rezervă, chiar în echipa naţională, nu e o perspectivă prea grozavă pentru o femeie! Mă întreb doar de ce i-a avansat ei Leo asemenea propuneri! Dacă era „o relaţie serioasă” a ta, mai pricepeam.
— Ţi-am spus că nu! Şi Dana nu cred să fie atât de proastă încât să-l creadă pe Leo!... Oricum, nu mă duce la minister!
— Atunci unde?
— Du-mă la tine, spuse Vlad simplu, ca şi cum soluţia asta era evidentă, şi argumentă: Ai un interior foarte drăguţ aranjat, pe cât am apucat să văd, sabia aia de samurai e originală?!
Magda surâse, un surâs mic, şmecher, spuse pe un ton tărăgănat:
— Nici nu-i o idee rea!
— Chiar? făcu Vlad, părând că se aştepta la orice alt răspuns, în afară de ăsta.
Magda era extrem de preocupată de volan. Vlad mai fusese odată la ea în vizită, asta era imediat după ce Magda se instalase în camera mare de la mansarda unei vile vechi, unde locuia şi acum. Pe timpul acela nu-şi aranjase încă locuinţa „în stil japonez”, dar invitase câţiva colegi pentru „inaugurare”. Venise şi Vlad, care, când

musafirii începură să se retragă, căutase să rămână mai la urmă. Magda simţise însă mişcarea şi, odată cu ultimele perechi care plecau, se oferi să-l conducă, invitându-l astfel discret afară. Îl dăduse apoi în grija soţilor Suter, cu precizarea „să-l lase acasă, pentru a nu nimeri cine ştie unde”.

— Chiar, zise Magda candidă, dar adăugă: Cred că ai să te simţi în elementul tău.

— Asta de ce? se interesă Vlad bănuind ceva „în neregulă”.

— Vor veni câteva foste colege de facultate. Au să-şi dea definitivatul şi vor dormi la mine. Te vei simţi foarte bine, ai să vezi, sunt foarte simpatice.

— Cred, spuse Vlad, iarăşi cu sprâncenele ridicate, dar dacă e o conversaţie cu bioloage, prefer să vin altădată! Mă simt totuşi cam obosit.

— Cum vrei, făcu Magda cu indiferenţă. Atunci lasă că te duc unde ştiu eu. De acord?

— A, nu! făcu Vlad. Asta nu.

— De ce?

— Nu-ţi mai semnez „cecuri în alb” după povestea cu Ina!

Magda râse. „Povestea” era că, în urmă cu o săptămână, Vlad o jignise pe Aura Daneş, colega de birou a Inei Suter şi a Magdei. O jignise fără să vrea, cu nonşalanţa lui masculină, puţin inconştientă, spunând ceva care Aurei i se păruse „cu totul deplasat”. Când Magda intrase în birou, câteva minute după plecarea lui Vlad, Aura plângea singură, cu capul pe masa de lucru. Sigur că n-ar fi fost Magda dacă, în câteva minute, n-ar fi scos de la Aura tot şi dacă după asta nu s-ar fi repezit glonţ în birou la Vlad, care, lămurit cum stăteau lucrurile, se oferi să-şi ceară scuze.

— „Scuze”?! se înfuriase şi mai rău Magda. Ai merita o palmă!

— Dă-mi-o! spusese Vlad simplu. Aura nu cred că o va face!

Magdei nu-i venea totuşi, aşa, „invitată”, să-i ardă o palmă. Pe deasupra, cu el nu se putea şti niciodată - prea aştepta palma, s-ar fi spus că i-ar fi făcut plăcere să o capete acum - dar ar fi fost în stare şi să-şi retragă brusc capul, iar Magda să bată aerul.

— Eşti de acord că meriţi o palmă? şovăise ea.

— N-auzi că sunt?!

— Bine! încheiase Magda discuţia. Nu eu trebuie să-ţi dau palma, du-te deocamdată şi cere-ţi scuze, dar vezi cum o faci.

Vlad uitase de incident, imediat după ce-i ceruse Aurei scuze, Magda însă nu.

Câteva ceasuri mai târziu plecau împreună, se opriră la standul de cărţi din holul ministerului, începură să răsfoiască „noutăţile”. Magda descoperi deodată că între ea şi Vlad se afla Ina Suter, îmbrăcată într-un jerseu roşu, cufundată în cercetarea unei cărţi de fizică. Magda întinse mâna discret şi atinse uşor braţul Inei, dar în partea lui Vlad. Fără să pară a da vreo importanţă, Ina se trase doar puţin mai spre Magda, care, tot prin spatele ei, repetă gestul, mângâind ceva mai mult braţul Inei. O ştia promptă în reacţii, aşa cum Ina îl cam ştia pe Vlad. Niciodată Vlad nu s-ar fi dedat însă la asemenea „manevre” şi încă faţă de Ina, talentul lui în materie de femei era să se ferească de complicaţii ca de dracu. Or, Ina era măritată şi pe deasupra cu un ofiţer! Ina păru şi de data asta că nu reacţionează, trase doar cu coada ochiului spre Vlad, care, cam peste umărul ei, cerceta distrat cu privirea standul, străin complet de maşinaţiunile Magdei.

Şi-atunci Magda, care simţise cabrarea invizibilă a Inei, o bătu pe şold, uşor, dar suficient pentru ca Ina să se întoarcă fulgerător şi să-i ardă lui Vlad o palmă răsunătoare; palmă de handbalistă!

Vlad rămase tablou. Ina îşi reluase imediat studiul cărţii de fizică, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, cei din jur priveau nepricepând nimic. Magda nu mai reuşise să se stăpânească, pufni în râs, figura bărbatului pălmuit din senin era nemaipomenită. Vlad înţelese instantaneu, izbucni în râs şi el, de data asta spre completa nedumerirea Inei, căreia Magda îi mulţumi drăguţă... în numele Aurei! Seara se încheiase la un pahar de vin, în apartamentul soţilor Suter. De-atunci însă Vlad învăţase să nu-i mai semneze Magdei „cecuri în alb”.

— Mai bine du-mă acasă! hotărî Vlad cuminte.

— Asta cred că e o idee şi mai bună, observă Magda şi răsuci volanul spre dreapta, pentru a schimba traseul. Să ştii însă că maşina ţi-o confisc.

— Până când? întrebă Vlad, calculând că, oricum, era mai bine decât să fi aflat Dumitrescu de faptul că o ştersese în oraş.

— Până vei ieşi oficial din spital.

— Eşti o conformistă! decise Vlad şi se lansă într-o pledoarie împotriva conformismului, după care întrebă scurt: Mă asculţi?

— Da.

— Aiurea! La ce te gândeşti?

— Mă-nfurie ideea, spuse Magda foarte încet, aproape cu gravitate... cât de proaste pot fi femeile uneori!

Vlad izbucni în râs încântat.

— Termină, făcu Magda, nu mă enerva şi tu!

— Bine, o linişti Vlad, încetând să râdă. Spune-mi numai cum ai ajuns la o asemenea descoperire.

— Marina! spuse Magda. A ajutat la păcălirea nu ştiu câtor femei! Dar a crezut! Ea! se încruntă Magda. Şi crede şi-acum! Că măgarul de bărbat-su o aşteaptă în străinătate, să ducă împreună „o viaţă formidabilă”! Mi-a spus că a aranjat ceva cu o agenţie, că o aşteaptă!

— Draga mea, începu Vlad persiflând, se vede că...

— Andrei Tarn s-a căsătorit anul trecut cu un cabinet ultramodern! exclamă Magda parcă strivind nisip între dinţi. Un cabinet la care are anexată o babă plină de bani! Toate scrisorile către Marina le-a scris din ordinul expres al serviciului Delta-doi! Unde el nu-i decât un om de paie, o acoperire pentru alţii! A scris, în schimbul promisiunii *ferme* că Marina nu-l va deranja niciodată!... Babornița e altminteri geloasă! încheie Magda cu furie.

— Mda, făcu Vlad gânditor, simţind că nu era cazul să dea o replică în genul lui. Şantajul modern devine tot mai subtil. Devine... sentimental! Şi pare... destul de eficace.

— Mie-mi spui?!

— De ce ţie?

Magda surâse, îi aruncă o privire rapidă.

— Lasă, făcu ea o mică strâmbătură. Nu le mai ştii tu pe toate, te-am adus acasă, sper că nu-i cazul să-ţi dau sfaturi în legătură cu noaptea asta.

— Eşti prea tânără pentru a da sfaturi, aprecie Vlad.

— Oare? întrebă Magda.

Privea în gol, drept înainte, cu mâinile amândouă pe volan şi Vlad avu senzaţia că „era ceva cu ea”, că nu o putea lăsa să plece în felul ăsta. Magda sări însă după obiceiul ei de la o stare la alta, se întoarse râzând, cu dantura ei impecabilă, când râdea devenea cu adevărat cuceritoare, râdea cu toată faţa, cu ochii ei „ştiinţifico-fantastici”, care deveneau calzi, foarte intimi. O intimitate ciudată, pe care era totuşi greu s-o apreciezi exact.

— Spun prostii, se scuză ea. Sunt obosită. Pe mâine, Vlad!

Vlad o cercetă atent, Magda surâdea iar, un surâs ostenit într-adevăr. Vlad şovăi, ieşi totuşi din maşină, închise portiera fără un cuvânt.

Maşina demară brusc, goni o sută de metri, se răsuci în plină stradă aproape pe loc, astea erau „figurile Magdei”, se întoarse, trase aproape de bordură, încetini, se opri

chiar lângă el.

— Ştii, zise Magda, mijindu-şi ochii şi scoţând ea acum prin fereastră braţul subţire. Dacă te hotărăşti totuşi să-mi faci o vizită, „altădată” să nu fie mâine!... Mi-am adus aminte, explică ea extrem de serioasă, dar ochii îi râdeau, făcusem o confuzie regretabilă. Mâine vin colegele mele, nu azi! Pa!

Şi maşina demară din nou, la fel de vijelios, şi dispăru după primul colţ.

Epilog

— Am să vă spun tot, începu Marina cu o bună dispoziţie de-a dreptul ciudată. Absolut tot, este în interesul meu.

Dumitrescu aruncă o privire rapidă spre Mihai, nici Mihai nu înţelegea, starea aproape de euforie a Marinei avea ceva straniu. Şi oricum, era prima oară când un om care făcuse ce făcuse Marina începea astfel, neaşteptând măcar să fie întrebată. Apoi Marina ceru o ţigară, Dumitrescu îi întinse cutia de pe birou, Mihai îi aprinse, după care Marina continuă.

— E în interesul meu să vă spun tot, tot ce se referă la ce ştiu despre cei de-aici din ţară, bineînţeles. Toni, Leo, încă câţiva. Vreau, când îmi veţi da drumul, să aveţi motive s-o faceţi!

Se scrântise în urma şocului suferit sau juca scena alienării?

— Nu m-am scrântit, nu vă speriaţi, ştiu însă că sunt unele formalităţi plicticoase, că aveţi nevoie de un „spion pocăit” pentru a-mi da drumul când voi fi eliberată pe

cauţiune. Andrei va plăti! Oricât! aruncă ea ca o sfidare.

Telefonul sună, Dumitrescu fu chemat afară din cabinet, unde dădu cu ochii de Stoenescu. Făcea o mutră încurcată, salută posomorât.

— Ai venit? întrebă colonelul, cu gândul încă la Marina, nedumerit şi de faţa lui Stoenescu, care părea că nu ştie cum să spună ceva.

— Am venit, zise Stoenescu. S-ar putea să primiţi un raport în legătură cu comportarea mea din ultimele douăzeci şi patru de ore, dar asta e altceva, o „boroboaţă” tâmpită.

— Ce s-a mai întâmplat? exclamă Dumitrescu gândindu-se că lucrurile trebuie că mergeau tare rău totuşi, dacă şi ponderatul Stoenescu începea să facă „boroboaţe”, dându-i de lucru.

— L-am cârpit pe unul, zise Stoenescu. O palmă numai, dar bună, nu m-am putut stăpâni.

— Bravo! izbucni Dumitrescu. Îmi place chestia asta, mai ales că săptămâna viitoare trebuie să ţii o lecţie cu calmul şi comportarea exemplară, în faţa ofiţerilor tineri! Bravo, încă o dată!

— Maică-mea n-a murit, interveni sec Stoenescu. A fost o farsă! Făcută de-un dobitoc. L-am descoperit şi...

— A! se încruntă Dumitrescu. Cred că eu i-aş fi scăpat două! Când ai venit? se interesă apoi repede.

— Acum o oră. Am trecut pe-acasă şi-am mâncat. De dormit am dormit în tren, pot să intru în anchetă, cunosc cazul. Trebuie să mă pună doar Mihai la curent cu ultimele evenimente, aud că sunt destule.

— Am să te pun eu, hai la tine-n birou! zise Dumitrescu şi părea acum liniştit.

Îl cunoştea pe Stoenescu de aproape treizeci de ani. Ca şi el, Stoenescu putea adormi imediat ce îşi propunea să o facă, iepureşte, dar suficient pentru a se reface. Dacă spunea că poate intra în anchetă, însemna că putea.

— Stai numai puţin, făcu totuşi Dumitrescu când intrară în biroul lui Stoenescu şi Vlad. Formă un număr de telefon şi începu scărpinându-se în cap: Aţi mâncat?

— Nu, se auzi vocea Marei.

— Mâncaţi. A, ştii ce te rog…

— Ce mă mai rogi? se supără Mara; era „în nervi” în mod evident. Plec în noaptea asta!

— Ce faci?

— Plec! Pe teren, la Cluj!

— A, bine… Să te duc cu maşina la gară?

— Ai putea face gestul. La 11,30 e trenul.

— Auzi!... Ce mi-ai zis că… ai să-mi spui… Aseară!..? E urgent?

— Nu-i urgent, râse Mara. Ţi-ai adus aminte?... Ce vrei să mă rogi?

— Treci pe la Pavel. Vezi care e atmosfera.

— Am fost adineauri, s-au mai liniştit. Intră însă şi tu, când vii, e altceva.

— Am să trec.

— La 11,30 e trenul, ai reţinut?

— Am reţinut. Poftă bună! zise Dumitrescu şi închise.

Pe uşă tocmai intrau Magda şi Mircea.

— Cu voi ce mai e?

— Tovarăşe colonel, Leo şi-a încheiat ultima parte a mărturisirii, a semnat, totul e în regulă.

— Bine. Magda?

— Vreau să vă raportez...

— Mi-a spus Mihai. Ceva deosebit?

— Nu, spuse încet Magda... Nu e „nimic deosebit”.

— Mircea, mâine, la opt, vii la mine, acum poţi pleca.

— Am înţeles, făcu Mircea, salută şi dispăru.

— Ce e totuşi? se interesă colonelul.

— Cu Marina... şi cu Silvia... ar fi ceva de spus. Dar nu e ceva... care să intereseze ancheta din noaptea asta, îşi reveni Magda cu un surâs, n-are rost „să complic lucrurile

după obiceiul meu”!

— Ai să-mi spui mâine, hotărî colonelul. Treci mâine pe-aici, pe la zece, în rest ai zi liberă.

— Am înţeles.

— A! îşi aminti Dumitrescu deodată, privind mâna Magdei. Chestia cu cafeaua! Asta să-ţi fie învăţătură de minte, să mai depăşeşti şi altă dată planurile pe care le stabilim împreună.

Magda îşi muşcă buzele surâzând uşor, cu gândul la o întâmplare mai veche pe care colonelul făcuse imprudenţa să i-o spună. Atunci Dumitrescu ieşise din planul stabilit de şeful său.

— Noapte bună! încheie colonelul.

— Să trăiţi!

— Aşa, făcu Dumitrescu, când uşa se închise în urma Magdei. Şi-acum uite, cum stau lucrurile, bătrâne, începu colonelul adresându-se lui Stoenescu. Stai jos, nu-i scurt, dar e în schimb complicat.

*

Vlad trase un şut formidabil într-o piatră şi se hotărî în sfârşit să intre în casă fluierând. În dreptul apartamentului de la parter stătea Lola.

— Face fiţe, aşa-i? întrebă ea zâmbind.

Avea 28 de ani, faţa oacheşă şi un corp molatec, ce se întrevedea prin halatul subţire.

— Numai tu nu faci fiţe! aruncă Vlad iritat. Niciodată!

— De ce-aş face? râse Lola, ridicând un umăr, ca şi cum ar fi adăugat: Fiecare cu tehnica ei, nu?

Şi pentru fiinţa asta, un băiat bun şi corect ca un erou de reportaj ieşise din miliţie, supărat că nu i se dăduse aprobarea să se căsătorească „cu cine voia el”… Cu Lola!

Vlad aflase chiar cu câteva zile în urmă că, în lipsa de-acasă a soţului, femeia ajunsese să pescuiască pur şi

simplu trecători pe care îi aducea cu deplină linişte în casă, puţin păsându-i de prostul, care, la 35 de ani, ajunsese ajutor de şofer din cauza ei.

— Mi-ai promis odată, atacă Lola, văzându-l că începuse să urce scara, să mă înveţi arta fotografică!

Vlad încremeni pe scară, se uită la Lola lung, cu sprâncenele ridicate deasupra nasului, mângâindu-şi bărbia. Nu-i promisese niciodată aşa ceva, Lola aruncase o vorbă, în urmă cu vreo săptămână, şi luase zâmbetul lui drept acceptare.

— Poate altă dată, lăsă Vlad să cadă. Vreau să stau întâi la un pahar de vorbă cu bărbat-tu.

— Ph! făcu Lola dispreţuitoare. Cu el?!

— Cu el!... Mai are centironul de când era militar?

Lola vru s-o ia în glumă întâi, văzu că Vlad nu glumea, se strâmbă deodată la el, făcându-se în mod uluitor, într-o secundă, ca o Mumă a Pădurii, se ascunse, bufnind uşa.

Vlad urcă în apartamentul său. Era de fapt o garsonieră, în care se mutase încă pe timpul când venise de la Sibiu şi se instalase „temporar”, ca „inginer radioamator”. Camera era plină şi-acum de „decorul” pe care-l improvizase atunci, se obişnuise cu el, cu aparatura bizară de radio, care ocupa aproape un sfert din încăpere.

Se duse direct la frigider, avea acolo bere şi...

Frigiderul se stricase!... Şunca nu mai era bună nici pentru pisici, laptele se acrise, untul era o masă gălbuie care se întinsese, berea...

Vlad trânti uşa frigiderului, lăsându-l aşa şi se întinse pe un şezlong în balcon.

Cum dracu se făcea că soţul Lolei, fost ofiţer de miliţie, şi încă unul bun, nu îşi dădea seama cu ce femeie trăia sub acelaşi acoperiş?!...

Fără îndoială oamenii se dovedeau nişte fiinţe ciudate, constată pentru a nu ştia câta oară Vlad, apoi medită dacă nu cumva, privit rece, dinafară, faptul că el se lăsase

păcălit de Marina putea părea cel puţin la fel de absurd, de neexplicabil?!

Marina!... Braţele ei goale, de adolescentă, pletele blonde fluturând în vânt, pe bicicletă, în stânga lui!... Cum naiba, când ajunsese Marina... la „preocupările” de-acum?

De când o cunoştea oare vecinul lui pe Lola?!

Dincolo de sentimente, de amintiri, el, Vlad, ar fi putut prevedea ieri, otrava din cafeaua Marinei?!

Intuise perfect sensul privirii scurte a lui Leo Maican aruncate Danei, îşi imaginase se pare bine că Leo aştepta pe cineva acolo în parc, dăduse şi peste Marina, făcuse legătura cu afacerea Tarn, de mulţi uitată şi iată că, totuşi, deodată, nu putuse să prevadă ce ascundea licoarea neagră, asortată cu vorbe de pocăinţă de... frumoasa Marina!

Ar fi putut prevedea?! Întrebarea asta îl obsedase de mult, îi revenea de fapt în minte, de fiecare dată când simţea că trecuse, şi asta era a patra oară în viaţă, pe lângă prăpastie. Îl întrebase odată şi pe Dumitrescu.

Râsese colonelul. „Vezi, spusese el apoi, ăsta-i un joc complicat, dragul meu, în care... ideal ar fi să prevezi consecinţele fiecărei vorbe care-ţi iese din gură!”

Era omeneşte posibil?!

Vlad îşi mişcă încet umerii mari, simţea încă o uşoară febră musculară de la volei, de la exerciţiile la inele mai ales, de ieri. Ieri dimineaţă când habar n-avea că la ora asta ar fi putut fi un corp inert, întins pe masa de disecţie a morgii!...

Acest „joc complicat”! Vlad îşi imagina o imensă tablă de şah, cu sute de piese, vopsite în culori diferite, iscând complexe câmpuri de forţă, în care trebuia totuşi să te mişti rapid...

Şi încă nu era tot! Imprevizibilul apărea de acolo că unele piese se mişcau deodată altfel, cu totul altfel de cum credeai, de cum ştiai că se mişcă ele pe tablă!

Îşi privi antebraţul gol întins pe marginea şezlongului, mâna prelungă, ce-i amintea în mod inexplicabil, întotdeauna, de mâinile zvelte, cu degete subţiri ale Magdei. Dinspre grădină venea o adiere uşoară, parfumată.

Vlad se ridică deodată, se învârti fără rost prin cameră, privind mobilele desperecheate, care nu i se păruseră niciodată „necorespunzătoare” într-o viaţă *„en pasant”* ca a lui, se opri lângă telefon, formă un număr. O voce pe care o clipă n-o recunoscu spuse un „da” absent.

— Hello, Magda!

— Tu eşti? zise vocea care îşi revenise subit.

— Aşteptai pe altcineva? întrebă Vlad obraznic.

— Ce vrei?

— Mă plictisesc grozav.

— Nu cumva ţi-e foame?

Vlad rămase trăsnit.

— Spune drept! continuă Magda încurajată de tăcerea lui. Ţi s-a stricat frigiderul, aşa-i?

Un moment, Vlad bănui că Madga „îi făcuse figura”, uşa camerei n-ar fi fost o problemă pentru ea, dar „stilul” glumelor ei era altul. Şi-apoi, în ultimele zile, nu-i arsese Magdei de-aşa ceva!

— Începi să ai fler de când lucrezi cu mine! observă el.

— Şi tu fantezie!

— De ce fantezie?

— Dacă-mi dai telefon acum, fără să fii sigur că te trimit la dracu.

— Eram sigur că mă trimiţi la toţi dracii, mărturisi Vlad.

— Să ştii că rabla ta a început „să bată”, îl preveni Magda, nu mă mai urc în ea.

— Ajung eu cu ceva acolo.

— Ia şi-o sticlă cu vin, dacă tot vii, în definitiv, pot şi doi poliţişti să sărbătorească un succes, nu?

— Sper că da. Aşa că iau două.

O simţi parcă pe Magda zâmbind, era zâmbetul ei şmecher, care apărea întotdeauna când îl prindea încercând să trişeze cu ceva, vocea Magdei suna însă doar puţin tărăgănat:

— Nu te obosi! Eşti în convalescenţă!… Iar eu, graţie Marinei tale, n-am închis ochii de treizeci şi şase de ore. Aşa că… lasă economia mondială de carburanţi şi ia un taxi, nu… „autostopul”. Dacă rătăceşte drumul vreo şoferiţă şi n-ajungi în douăzeci de minute, am adormit,

— Chiar?

— Chiar. Iar vinul îl vei bea cu Kuki.

— Kuki cine mai e? se interesă Vlad.

— O jăvruţă cu coada bârligată care doarme pe preş, la uşa mea.

— Lasă uşa deschisă, pentru orice eventualitate.

— Asta s-o crezi! Douăzeci de minute din secunda asta! Pa!

Şi telefonul fu închis.

Vlad rămase câteva clipe nemişcat, ezitând parcă să pună receptorul în furcă, ori să rămână aşa, strângând în mâini bucata de ebonită. În minte îi veniră instantaneu cuvintele unui mare „cuceritor” care, neştiind cine e Magda, i-o arătase într-o zi la un bar, atras de privirea ei: „N-aş vrea, de pildă, să mă iubească femeia asta şi să afle c-am înşelat-o!”

Vlad abandonă totuşi receptorul, învârti de două ori pe deget veriga cu chei, ieşi trântind uşa, alunecă pe bară până la parter, în timp ce-şi aranja fluierând frizura zburlită şi abia atunci îşi aminti că n-avea la el nici un ban… Portofelul îi rămăsese în torpedoul maşinii!…

Peste două minute intră în micul magazin de la colţ.

— Kati, am nevoie de două sticle de vin bun, dar am rătăcit portofelul.

Kati râse, căută din ochi maşina lui Vlad în stradă, dispăru câteva clipe, reveni aducând două sticle lungi, le

înfăşură frumos şi le puse pe masă fără un cuvânt. Vin de Jidvei era, cu adevărat rar, făcut de părinţii fetei, şi din care Kati nu vindea de fapt. Numai că Vlad era un client simpatic. Iar Vlad ştia asta.

— Eşti o fată grozavă, mâine ai banii, îţi mulţumesc foarte mult.

Ieşi în stradă, îşi privi ceasul, surâse. Mai erau 16 minute, timp berechet pentru un „autostop”. În definitiv, economia de carburanţi era o realitate mondială, nu?!...

CUPRINS

Redactor: maior ION ARAMĂ
Tehnoredactor: GH. CUCOŞ

Bun de tipar 11.04.1977. Apărut 1977. Tiraj: 61 460.
Hârtie ziar de 50 g/m². Format 16/51X84.
Coli tipar 12. B. 175.

Comanda nr. 70 143
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii”,
Bucureşti - Piaţa Scînteii nr 1,
Republica Socialistă România